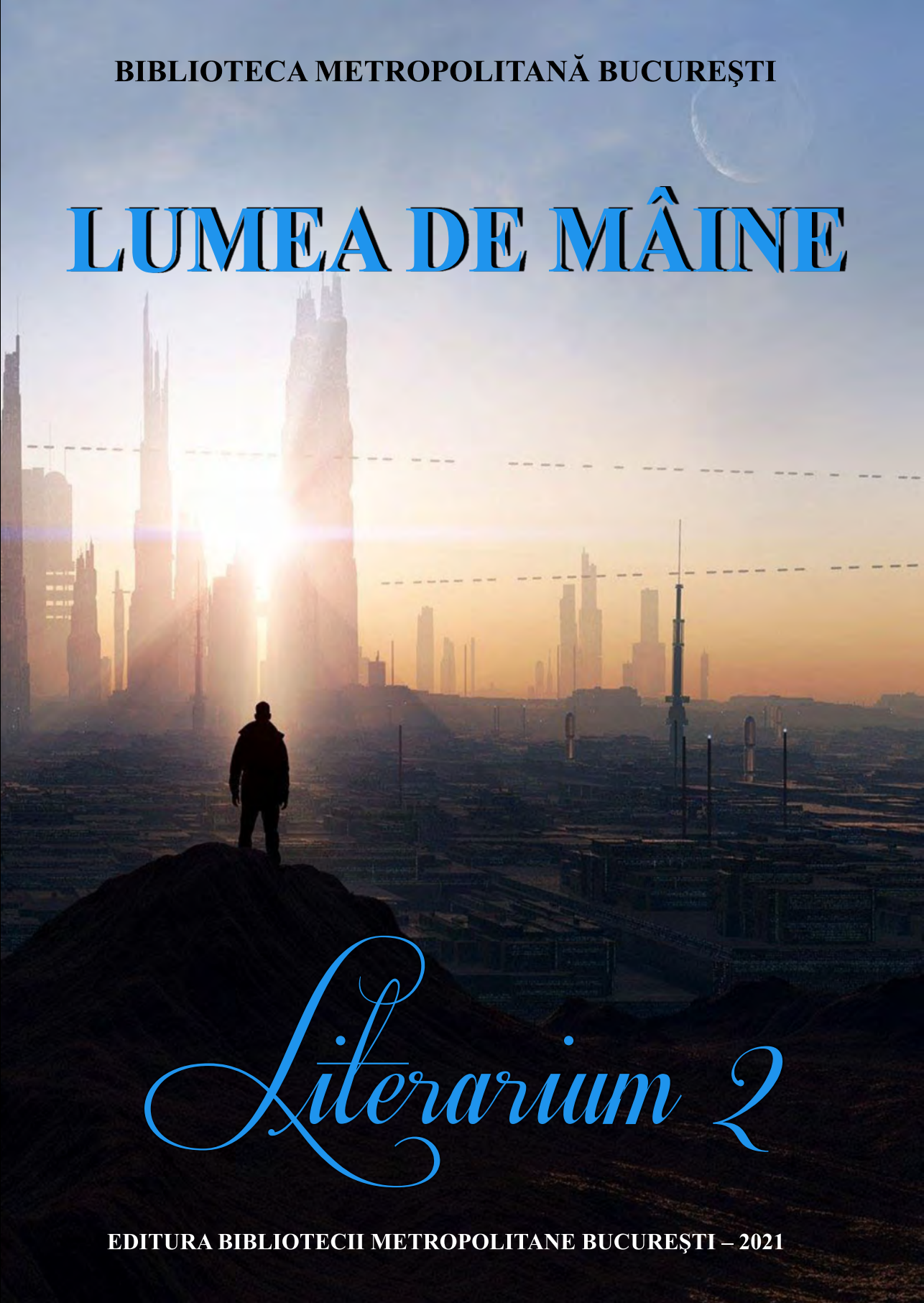

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI

LUMEA DE MÂINE

A futuristic cityscape at sunset. In the foreground, a person stands on a dark, rocky mound, looking out over a vast, sprawling city. The city is filled with numerous tall, slender skyscrapers and buildings, some of which are illuminated. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow and casting long shadows. A large, bright moon is visible in the sky. The overall atmosphere is one of a distant, advanced civilization.

Literarium 2

EDITURA BIBLIOTECII METROPOLITANE BUCUREȘTI – 2021

Seria *Literatura fără vârstă*

Literarium

II

Design & DTP: IvanA

Corector: Elena David, Anca Ivan

Grafica ediției: Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național *Sf. Sava*
Miruna Feroiu
Laura Moldovan – ICHB
Diana Stancu – ICHB
Dumitru Cristian Daniel – Liceul Teoretic *Al.I. Cuza*
Ariana Ghindar
Patraulea Silvia – Liceul Teoretic *Al.I. Cuza*
Florariu Georgiana – Liceul Tehnic *Mihai Bravu*
Benga Ana Tamara – Școala Gimnazială *Avram Iancu*
Ioana Mădălina Cărăuș – ICHB
Miruna Barbu – ICHB

© 2021 **Biblioteca Metropolitană București.**

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.

Un proiect realizat de Biblioteca Metropolitană București
cu sprijinul Primăriei Capitalei

Seria *Literatura fără vârstă*

Literarium

II

[lucrări înscrise în concursul de creație literară,
cu tema *Lumea de mâine*
organizat de Biblioteca Metropolitană București,
în parteneriat cu
Inspectoratul Școlar al Municipiului București]

Editura Bibliotecii Metropolitane București
București – 2021

CUVÂNT CĂTRE CITITORI

Inițiativa Bibliotecii Metropolitane București și a Inspectoratului Școlar al Municipiului București de a organiza un concurs de creație literară adresat liceenilor bucureșteni și de a publica textele lor într-o antologie este mai mult decât lăudabilă. Este și utilă și necesară pentru că încurajează creativitatea tinerilor și nevoia lor de comunicare a stărilor, sentimentelor, percepția asupra lumii, adică marile teme ale literaturii din toate timpurile într-o viziune a lor, individuală.

În același timp este o mare oportunitate în relația profesor – elev, deoarece dincolo de băncile școlii profesorul se transformă în mentor și această relație este calea sigură a succesului formării. Dacă prin educație dobândim cunoștințe, prin mentorat ne formăm, ne descoperim căi ale cunoașterii pe care nu mergem singuri ci cu însoțitor. Alături de familie și școală, mentorii sunt cei de care avem nevoie pentru descoperirea și dezvoltarea talentului, cei de la care aflăm detalii, pentru că ei sunt dăruți cu câteva virtuți pe care nu le regăsim ușor în cotidian.

Ei se remarcă în primul rând pentru răbdare, apoi pentru generozitate, încredere și, desigur, statornicie, în efortul lor de apărare împotriva indolenței fizice și spirituale, în lupta împotriva descurajării sau a complacerii în mediocru, în demersul de atingere a culmilor și a unui ideal în viață.

Ioan Cristescu,
Director
al Muzeului Național al Literaturii Române
Președinte al comisiei de evaluare

DRAMATURGIE

PREMIUL I

Rotaru Maria

Colegiul Național *Matei Basarab*

Profesor îndrumător: Băiașu Iuliana

HAZARD FANTASMAGORIC

PERSONAJE:

NICOLE

ANDREI

Act I

Camera văruiată-n alb, întunecoasă, săracă în decor, dintr-un cartier periferic al unei metropole. În centru este o canapea de piele maro, cu perne de un alb pal, aproape gălbui, zgâriate, cu puful, broderia și penele ieșite, chiar aruncate neglijent prin jur. Peretele din spatele ei este acoperit în totalitate de o bibliotecă de stejar, cu rafturi pline de cărți, separate de lumea exterioară prin geamuri de sticlă, prăfuite. Partea inferioară a acesteia este formată din dulapuri încuiate, în care se reflectă vag întreaga cameră. De-o parte și de alta a canapelei sunt ferestre de doi metri, ce dau către părți diferite ale străzii principale, văzute de la etajul unu. Acestea sunt acoperite de draperii roșii, opace, date în lături, legate elegant la mijloc. O ușă în partea stângă a canapelei.

Scena I

NICOLE

(Nicole este o tânără de douăzeci și trei de ani, înaltă, suplă, aparent firavă, cu o figură ușor scheletică, însă trăsături fine, simetrice, o armonie rară. Părul îi este lung, rar, iar stilul neglijent, rezumându-se la rochii de casă, până la genunchi. Luminile sunt stinse, Nicole stă în mijlocul scenei, cu chipul

în pământ. Alături de ea este o iluzie a minții ei, cunoscută în ochii ei și în ai nimănui altcuiva. Odată cu creșterea gradată a luminii, Nicole aleargă speriată să tragă draperiile, întâi în partea dreaptă, apoi în cea stângă, acoperind geamurile. Lumina aflată la intensitatea ei maximă, devine roșie.)

- (Mulțumită, cu ochi sclipitori): Gata, suntem singure acum. Nimeni nu te mai poate judeca. Ah... (exaltată, începe să alerge către iluzie) mi-a fost așa dor de... (se oprește la jumătatea drumului.)
- (Rănită, aproape plângând): Cum... cum adică să mă opresc? (Panicată) Cum adică să păstrez distanță?
- (Pauză, apoi fericită își continuă drumul și ia în brațe iluzia): Ah, știam că nu-i nimic. Nu putea fi... (Față în față) Dar... Cum adică? Ce ale tale vorbe au vrut a spune?
- (Pauză, visătoare): Neah, stai tu dacă vrei. Stai unde vrei, faci ce vrei, casa e a ta, în fond.
- (Excesiv de visătoare): Ah, ce zi superbă! (Către fereastră, dorind să tragă draperiile): Nu! Ah, NU! Niciodată n-am putut, nu pot și nu voi putea. Nu voi putea! În spatele acestor draperii (se bâlbâie) aceasta... Ce culoare e asta? (Isterică) Ce culoare e asta?! Ce-i cu draperiile acestea? Ce culoare e asta?! (Se apropie, le strânge în pumni) Culoarea asta. (Vrea să le tragă de pe bara ce le susține, se oprește, apoi liniștită) Nuanța asta... mă surghiunește, mă alungă, mă posedă, mă încântă. Și apoi... bucata asta de pânză, bucata asta de pânză... mă ascunde, de priviri mă ferește. În spatele ei se află tot eul posibil din mine, tot sinele, tot trecutul, tot prezentul, prezentul?! Bucata asta de pânză, mii de atomii ce fiecare în nucleul altora colapsează, ce se zbat acum neîncetat la atingerea neprielnică a palmei mele surde. (Strânge materialul puternic în palme, îl duce la gură, închide ochii, tace) Mii de atomi morți. Mii de atomi morți. (Se întoarce) În spatele lor mă ascund?! (Își duce palmele pe genunchi, moment de reflecție, apoi încet) Cine mă subjugă? Nu poate... Nu poate fi... (se uită agitată prin cameră, își oprește privirea asupra iluziei ce stă pe canapea, începe să râdă treptat) Și știi, știi... Am acceptat toate acestea eu însămi; m-am izolat, auto-izolat de toată viața ce pulsează. Eu însămi. Am acceptat toate acestea. Și știi de ce? (Țipă) Știi de ce? Cum adică nu? Pentru tine! Da, da! Doar pentru tine! (Se uită la palmele ei, începe să râdă, apoi redevine nervoasă) Ce mâini hidoase am!...

În aceste mâini... cu aceste degete osoase mi-am păgubit ființa de suflet; în aceste mâini l-am ținut, așa plâpând cum era, ca o petală de trandafir. Ți-ai pus palmele peste ale mele, ale tale calde, ale mele... cum or fi fost și ele. Și mi le-ai strâns. Mi le-ai strâns cu o asemenea putere încât sufletul s-a storcit. Și s-a prelins râuri printre degete. Mi l-am scăpat printre degete, direct pe podea. (Se uită către public goală) Și am acceptat. Pentru tine... Am acceptat ca această mortăciune să-mi fie zid, să mă strivească, să mă izgonească. Pentru tine... Iar tu... măcar vezi chestiile acestea? Poți vedea cum tot din mine îți este dat ție? Tot ce sunt, tot ce nu mai sunt, tot ce-am fost și nu voi mai fi este al tău acum. Chiar nu vezi? Chiar... sau nu vrei... (brusc) Asta e? Nu vrei, te prefaci, acoperi voit tot ce clar ți se arată? Asta e? Închizi ochii când mă vezi de parcă n-aș fi?! Răspunde!

(Se calmează brusc, trăsături ferme, dulci le iau locul celor crâncene. Aleargă brusc câțiva pași, se oprește și își duce mâinile la piept.): Nu! Nu, nu, nu. Te rog nu plânge. N-a fost nimic, da? Doar o fantasmagorie, o iluzie prost jucată de un actor și mai prost. Te rog nu mai plânge. N-am vorbit serios, n-a însemnat nimic, nici nu mai știu ce am zis, pe bune; ce sunt cuvintele, oricum, nu? Jucării aiurea manevrate de o gloată oarbă. Sunt parte din gloată. Tu nu, știu. Haide, iartă-mă! (Se apropie stângaci, îi ia fața în mâini și îi șterge lacrimile.) Doar mă știi...

(Scurtă pauză, apoi râde): Păi atunci, dacă mă știi, de ce mai plângi aiurea? De ce nu lași totul să treacă pe lângă tine, în albastrul – nu, rozul, îhh, movul, nici, tran-da-firiul, da! – în trandafiriul neant să se piardă?

(Pauză): Zău? Chiar atât de importante detaliile mele pentru tine sunt, încât alegi de bună-voie să te distrugi?

(Scurtă pauză, zâmbește puternic, apoi tristă): Dar totuși... n-o mai face! Sună urât, vulgar. (Aprobă convulsiv cu capul): Bine! Chiar că... tu te poți distruge? Poți muri vreodată? Adică știu că mi-ai zis că nu ești din carne și oase, (aparte) orice ar însemna asta. Dar totuși... pe mine nu m-ai lămurit deloc, să știi.

(Iluzia începe să vorbească, însă Nicole o întrerupe): Lasă, puțin contează. Detaliile fac rău uneori, schimbă destine, așa că taci acum, lasă. Altă dată. Avem timp, avem. Doar vom fi împreună pentru eternitate. Tu și eu; eu și tu.

(Pauză, apoi): Da' ce treabă are bălosul ăla de-l aduci în discuție? Andrei... (se uită la ceas brusc, apoi se strâmbă amintindu-și ceva, de parcă

a uitat) 15:15, trebuie să vină de la serviciu. Eee, lasă-l și pe ăsta, avem timp. (Râde) Oricum nu te vede ca oricare din pleava aceea de medici. Și se presupune că vindecă și ajută oamenii... Păi cum să-i ajute, domnule, dacă nici nu-și văd pacienții?! Toți o apă și-un pământ. Pleava unei societăți deformate de principii dinadins puse și formate să-i zăpăcească la cap. Lasă, noi două pentru eternitate și pace. Ce contează altceva? (Jucăușă) Chiar că... mai știi cum ne-am cunoscut?

(Pauză. Râde): Bine, haide, spune-i tu. Hai, te rog. Dacă te rog.

(Pauză): Daa, exact. M-ai salvat, adevărul e că. Ah... eram în purgatoriu, printre cei vii și cei morți, laolaltă, iar tu... tu pur și simplu mi-ai apucat mâna tremurândă ce acompania corpul în convulsii. Nu ți-a păsat de transpirația, noroiul sau sângele de pe ea și mi-ai zis (imitând o voce în ecou) „Ia-te după mine, mine, mine...“. Eram înghețată de frig, sinceră să fiu – unele persoane nu suportă mâinile reci – și am putut simți o căldură – ciudat! – dezvoltându-se din interior spre exterior. Era mâna ta ce mă ținea. (Agitată îi prinde mâna într-a sa.) Vezi? Ca și acum! Ca și absolut mereu de atunci. (Cu privirea lucindă, plină de patimă). Ca și în fiecare secundă, moment, existență viitoare.

(Pauză, apoi sceptică, îi dă drumul la mână brusc se retrage): Despre asta? Care asta? (Tresare) Infinitul nostru, corect? Despre faptul că mereu, mereu, mereu nedespărțite vom fi. La fiecare pas... (Ciudată) Dar ce ai vrea să vorbim despre asta?

(În tot timpul imediat următor Nicole trece printr-o multitudine de stări febrile. Se uită curioasă, parcă sceptică la început, cu o frică ce se amplifică tot mai mult. Groaza îi subjugă tot chipul și trupul, începe să tremure, să se zbată, apoi să fixeze cu privirea iluzia din fața ei. Lacrimi necontrolate îi îmbibă chipul, își duce palmele asupra urechilor și cu vocea definită de vibrații inconștiente): Nu, nu, nu... Nu se poate! Nu, nu! Imposibil! Nu, nu, nu! O lume fără... (se ridică brusc, traversează camera în lung și-n lat, cu gesturi violente. Cade în genunchi, rămâne împietrită în timp și spațiu, apoi cu o figură brăzdată de o durere profundă, își lovește palmele cu genunchii.): Palmele acestea osoase! Lua-le-ar naiba!! (Se oprește împietrită.) Nu! Nu se poate!

*(Lumina se stinge gradat
până când scena este inundată de un întuneric abrupt.)*

Scena II

NICOLE, ANDREI

(Aceeși cameră în care acum lumina roșie se confundă cu întunericul. Fata își menține poziția anterioară, nemișcată. Lumina roșie crește treptat, timp în care se aud cheile răsucite în broasca ușii. Fata își schimbă brusc poziția, sperindu-se de sunet. Instinctiv, privirea i se îndreaptă frenetic către ușă, aleargă către fereastra dreaptă, trage perdeaua, lumina devine pe jumătate albă, asemenea procedează cu cea stângă; acum lumina este total albă. Se așază din nou pe canapea, aflată încă în șoc, încearcă să se comporte natural, ștergându-și în grabă lacrimile cu podul palmei. Intră Andrei.)

ANDREI (se strâmbă la contactul cu aerul închis, se încruntă): Iarăși? (La vederea soției lui rămâne cu privirea ațintită asupra ei, de parcă ar vrea să spună ceva, însă cuvintele nu își găsesc reflexiile potrivite. Se duce către fereastra dreaptă și vrea să o închidă, însă vocea lui Nicole îl împietrește.)

NICOLE (evită contactul vizual, apoi afectată, moale): Nu. Las-o așa. (Încet) Te rog...

ANDREI (se pierde câteva secunde, apoi deschide hotărât fereastra.)

NICOLE (ton ridicat): Ți-am spus să le lași așa!

ANDREI: De ce, mă rog? Ca nu cumva să iasă și să fie văzută (gesticulând) „protectoarea ta“? (Procedează asemenea cu fereastra paralelă. Zgomote afundate de mașini și trecători, ce caracterizează bulevardul, se fac cunoscute pe fundal.)

NICOLE (afectată, către sine): A ieșit deja...

ANDREI (nervos, iritat, aproape disperat, gesticulând): De ce de fiecare dată trebuie să fie așa? De ce zilnic se joacă aceeași piesa de prost gust? E un hazard inutil, o prostie absolut nefirească. Când... Când o... (Se întoarce către sine, profund afectat, luându-și o pauză scurtă de meditație) Știi ceva? Nu; lasă! E o prostie. Cuvintele sunt pe veci otrăvite, înecate într-un vid perfid. Nu e vina ta, știu; e a mea. Încă de la început. Am procedat total greșit. Nu, nu trebuia...

NICOLE (către Andrei, cu ochii măriți:) Atunci pleacă! Pleacă! E foarte simplu. (Gesticulând) Ușa e acolo, cheile sunt oricum la tine. Pleacă! (Se ridică, înaintând spre el, fixându-l cu privirea.) Te-am obligat eu? Te-am rugat eu vreodată să stai? (Reflectiv) Ești ciudat, Andrei! Nu știu ce ți s-a întâmplat. Nu pot înțelege. Nu ești tu... nu mi-ai fi vorbit niciodată așa, n-ai fi gesticulat atât de puternic, iar

chipul tău, chipul tău e putred, schimonosit. Nu! Acesta nu e Andrei pe care-l cunosc eu: cel imposibil de calm, realist, pragmatic, dar care s-ar arunca într-un necunoscut amăgitor. Creatura asta de stă acum în fața mea, pe două picioare, e atroce.

ANDREI (vinovat, apoi dur): Creatura asta este ruina a ceea ce numești tu „Andrei pe care-l știam“. Molipsești, Nicole, acesta e adevărul.

NICOLE: Molipsesc... poate. Dar ce se transmite mai exact? Știi... Mai știi cum ne-am cunoscut? La naiba cu acea zi! M-am trezit cu amândoi, unul lângă altul, în fața ochilor mei. Ați fost prima imagine din salonul alb de spital, din acel pat groaznic, afundată-n acel miros teribil, specific unor asemenea locuri; tu și ea; ea și tu. Și apoi...

ANDREI (întrerupând-o): Apoi mi-ai fost zi și noapte, vis și coșmar, ambele într-unul. Dar, Nicole, știi tu, oare, cum te-am întâlnit eu? Pentru că da, într-adevăr, asta este ce ți s-a întâmplat ție. Dar eu... cu mine a fost altceva. Mai știi povestea pe care adormi? Cea din nopțile în care coșmarurile fac runde în jurul tău ca în final perfid să-ți acopere întreg sinele amorf?

NICOLE: Da, o țin minte.

ANDREI: E povestea noastră.

NICOLE (buimacă): N-are cum...

ANDREI: Chiar așa.

NICOLE: De ce nu-mi aduc aminte de nimic?!

ANDREI: Pentru că, draga mea, ți-au fost acoperite întreaga viziune, întreaga libertate de un voal opac, viclean ce te desparte de tot ce-ai fost și tot ce poți fi. Tu mă știi doar de parcă aș fi apărut o dată cu ea și atât, de parcă nimic n-ar mai fi existat înainte, ca și cum abia atunci te-ai fi născut. Părinții tăi te vizitează zilnic, se zbat în fiecare secundă de grijă pentru tine, sora ta este atât de adânc lovită, încât se preface că n-ai exista. E adolescentă, răzvrătită și rănită, se înțelege. Tuturor le sângerează rana pe care tu ai denumit-o după propriul nume. Egoistă acțiune, aș putea spune, dar nu e vina ta, așa că toți trec cu vederea.

NICOLE (terifiată): De ce-mi spui toate astea abia acum?!

ANDREI: Pentru că ți le spun periodic, în fiecare noapte îți vorbesc de familia ta, de lumea toată ce se frământă pe ciment cu propria treabă. Ai sufletul, mintea înfundate, însă. Nu știi nici acum de ce ți le spun, de ce am făcut un obicei din asta. Probabil e speranța ce

trăiește și arde. Deși, cum are să se schimbe ceva după cinci ani într-o profundă stagnare?

NICOLE: Cum poți răni oameni, ființe, pe care nici nu le-ai întâlnit, ale căror contacte etern pierdute-s în neant, eliptice de dorința de a se creea? Ce putredă, hâdă putere mai e și asta?

ANDREI (uimit, cu speranță): Pentru că ei te-au întâlnit pe tine, iar sentimentele, gândurile, ideile unui om sunt create de el. Când iubești, când te arunci de bună-voie în adâncurile unei ființe, îți asumi răspunderea de a fi rănit, căci trăirile unei persoane sunt independente de cei din jur, de dorințele și așteptările lor. De fapt așteptările astea sunt ceea ce rănesc întotdeauna, mai ales ideea că ceilalți ar trebui să încapă în concepțiile noastre de definiție a unui comportament uman. De fapt, ai putea să-ți șlefuiеști vorbele, acțiunile, gesturile pentru a-i proteja pe cei din jur, însă dacă nu vrei, nu ești de învinuit. Așa cum nici a ta nu e vina pentru durerea lor; doar și numai ei sunt răspunzători pentru propriile emoții și răni. Oricum... O poveste nu e întreagă fără toate versiunile ei; sper că știi asta. Sau, cel puțin, că îți mai aduci aminte. Vrei să știi întreaga poveste, Nicole? Ce se întâmplă pe sub ai tăi ochi închiși, din momentul nașterii tale și până acum? Ce se întâmplă când te pierzi și uiți să te mai salvezi din a ta lume paralelă? Nu te condamni, știi că n-aș face-o. Dar am să iau această privire plecată ca pe un „da”. (Moment de reflecție)

Erai pe jos, în mijlocul mulțimii de trecători, de vehicule. Mașini de poliție, ambulante, mașini lovite, jandarmi... erai centrul de atenție al tuturor. Erai stea, erai muză, atrăgeai toate privirile, gândurile, chiar și pe cele de la câțiva kilometri depărtare. Păcat că nu te puteai bucura de o asemenea faimă. Erai inconștientă, în șoc, bine-cunoscuta victimă a marelui accident din vara lui 2014, ce a scăpat prin minune. Iar eu?! Eu... Nu știi dacă înțelegi, dacă-ți poți imagina cum se simte sau dacă măcar o idee îți poți contura. Eram neputincios în fața ta, a destinului, în fața tuturor și a oricui. Eram doar altul printre toți ceilalți admiratori. Iar să capeți asemenea trăsături, să fii ca restul, să nu te distingi, să fii neputincios... Acesta este, Nicole, adevăratul chin.

Priveam. Doar priveam. Medicii au venit, te-au stabilizat, deși îți acordau prea puține șanse de supraviețuire. Am urcat în ambulanță, alături de trupul tău, și mi-am văzut o viață fără tine trecând prin fața ochilor: copilăria, adolescența, tinerețea, viață. Lipseai. Așa

cum lipseau nuanțele din imaginile ce mi se afișau. Eram conștient că poate o viață fără tine era mai bună, mai normală, mai liniștită, poate mai plină de oportunități, iar acea lume fără tine ce îmi apăruse ca un film peste privire era dată de impactul șocului. Știu asta, da. Însă nu vreau o altă tu, o altă versiune a vieții mele. Nu-mi trebuia nici atunci, nici acum, nici vreodată. Ești de ajuns, orice mască ai purta, oricât de des ți le-ai schimba.

Când te-am văzut acolo, eliptică de pasiunea ta de a trăi, eram gol. Era imposibil. Un joc de prost-gust. Și totuși, simțeam că vei trăi. Poate era speranța ce se zbătea în mine. Ha... încă de atunci. Toată familia ta, soră, mamă, tată, bunici, unchi, prieteni, eu te vegheam noapte de noapte. Secundă de secundă trăiam cu sufletul la gură, cu dorința că poate te vei trezi.

Iar când ai făcut-o... Nicole, atunci a fost un moment crucial, căci fericirea și anatagoniștii ei, toți la un loc, se porniseră într-un joc suspicios de perfid. Nu mă cunoșteai, cel puțin nu în același fel în care obișnuiai. De la iubit, am ajuns cunoscut, apoi soț, căci doar astfel te puteam proteja. Nu știu cât a fost voia ta, cât dorința mea de a te avea în grijă și nici dacă îți mai aduci aminte, însă ești liberă. Cum am zis atunci, cum ți-am amintit în fiecare an: când vei fi tu din nou, când te vei reface, va fi doar decizia ta dacă rămâi sau nu. Așa cum, îți amintesc și acum. Țin să menționez doar că a fost bizar: mă cunoșteai, îți păream familiar, când te-ai trezit, însă propria familie îți era străină.

Ești înmărmurită, taci, cuvintele ți-s pecetluite, iar buzele-ți sunt mute. Taci cu ochii-n pământ. Plângi și reflectezi. Dar oare la ce te gândești? Oare de ce verși lacrimi când nu-i absolut deloc a ta vină? „A cui-i atunci?” poate te întrebi. Îți răspund cu „a nimănui”. De ce-ar fi a cuiva, dacă nu ține de noi de cine ne legăm? E o chestie de suflet, de rezonanța lui. E o chestie divină, aș putea spune. (Tace. Pauză.)

NICOLE (încet): Bălmăjeli.

ANDREI: Poftim?!

NICOLE: Bălmăjeli, am spus! Nu e nimic real. Ea n-a fost nicio secundă parte din lumea asta. Și înțeleg. O înțeleg mai bine decât mi-am știut vreodată propriul nume. De unde să știu că tu ești real; că eu chiar mă aflu aici? De ce n-ar fi toată viața asta indusă mental de un om de știință bolnav?

ANDREI: Ciupește-te!

NICOLE: Și dacă nu merge?

ANDREI: Vei ști că e adevărat.

NICOLE (se ciupește, apoi șocată): E adevărat! Dar dacă nu e? Dacă și această ciupitură e și ea indusă? Dacă ești și tu doar proiecția minții mele? Cinci ani, Andrei. Ambii ați apărut simultan; ea nu mai este, m-a lăsat; tu de ce ești aici? Ei i-am cerut, am implorat să rămână, să nu mă lase... mi-a promis, jurat că n-o va face... m-a lăsat. Nu ți-am cerut nimic, niciodată, nicio promisiune de pe limba ta, niciun jurământ printre dinții tăi... și ești aici. De ce nu dispar și tu și mă lăsați naibii în pace?! Iar dacă cu adevărat ești real, de ce încă ești aici după cinci ani? Cinci ani! De ce ar fi vreun cuvânt de-al tău măcar stabilit permanent adevărului?

ANDREI: Ai tot dreptul să pui la îndoială totul într-o secundă pățimașă. Chiar îl ai: lumea ta e diferită; se înțelege. Dar să-ți răspund la întrebări, corect? Cinci ani, da. Cei cinci ani de când mă cunoști tu, la care-i poți adăuga foarte ușor și cinstit pe toți cei din copilăria noastră, din adolescență, toți anii în care am crescut împreună, în care am iubit împreună, fie și persoane sau concepte diferite. Știi povestea noastră, ți-am tot relatat-o în toate nuanțele și sub toate formele ei. Mi se pare firesc să te întrebi cărei realități faci parte, dacă există ceva din jurul tău, dacă măcar un singur gest propriu e real sau ar putea însemna ceva dincolo de aparența simplității sale. Însă, în condițiile trecutului, cum aș putea eu a nu fi real, Nicole, când... Nu e vorba de timp, ci de calitatea lui. Cum aș putea eu fi doar o iluzie când fac parte dintr-o realitate ce e atât de străină conștiinței tale? Cum ar putea o minte de om să se amăgească atâtea zile, momente, ani – da, timpul e relativ – fără să se dea de gol, lipsită de fisuri? Cum aș putea să las ființa cu super-puterea de a-mi schimba amintirile, de a crea opere de artă dintr-un simplu lemn între patru pereți de un alb înfiorător? (Diferit, sacadat) Cum aș putea să o las pe cea pe care o iubesc?

NICOLE (aparte): „Nu pot să mă scufund; nu pot cădea în adânc prin pânza subțire.“

ANDREI (șocat): Virginia Woolf... Dar...

NICOLE (luându-i palmele în mâinile ei): Ești și ai fost pânza mea subțire, Andrei. Acum văd! Da; acum chiar pot vedea; te pot vedea... (Plângând fără sunet) Iartă-mă! Iartă-mă! Cum am putut...

ANDREI (își apropie fruntea de a ei): Shhh... gata.

NICOLE (printre sughituri): Familia mea, tu, întreaga mea lume... Cum am putut?!

ANDREI: Gata. A trecut. A trecut totul...

NICOLE (îngheață brusc pentru câteva secunde, apoi cade pe podea, printre brațele soțului.)

ANDREI (lângă ea, terifiat, plângând): Nicole! Nicole! Te rog nu te mai juca!

NICOLE (cu ultimele suflări): Iartă-mă, Andrei! Nu exist, căci ea nu est...

ANDREI (ținând, apoi o plânge aplecat asupra ei): Nicole!

(Lumina se stinge treptat. Cade cortina.)

.....
Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

PREMIUL II

Diță Ana Ștefania

Liceul Teoretic *Jean Monet*

Profesor îndrumător: Ionescu Nicoleta

ÎN SFÂRȘIT S-A TERMINAT

PERSONAJE:

MORA - soția lui Mitică, pensionară

MITICĂ - soțul Morei, pensionar

DORU - prietenul lui Mitică, poștaş

(Mitică stă pe canapea savurându-și cafeaua și citind ziarul, în fața canapelei este o măsuță cu o ceașcă de cafea și un pahar cu apă, în partea stângă este un birou cu calculator, o bibliotecă și un dulăpior, iar în dreapta ușa de la intrare)

MORA: (agitată, vine și se așează) Vai, vai, vai, uite cum îmi petrec eu bătrânețile-n casă! Ce faci, măi, Mitică?

MITICĂ: Bine, dar unde-ai vrea tu să te duci? Am auzit că la club au pus semn pe ușă „Interzis persoanelor care au ieșit la pensie și care au fața scofălcită!” (râde).

MORA: Ce zici, mă? Adică ce vrei să-mi spui, că sunt babă?

MITICĂ: Nu, doar c-ai fost tânără, acum mult, mult timp! Și acum, păi...

MORA: (indignată) Și acum sunt bătrână, nu? Chiar mă provocă, vrei să-ți arăt că, dacă vreau, chiar acum mă-mbrac și plec la club?!

MITICĂ: Pe bune? Ia să vedem minunea și, mă rog, cu ce te-mbraci? Cu fustele alea lungi și neagre, ca la-nmormântare, sau nu, scuze, da, cu fustele roșii ca de...

MORA: (intervine brusc) Nașă!

MITICĂ: Eu aș fi spus, mai degrabă, ca de moașă, la câți copii s-au născut cu ajutorul tău!

MORA: Poftim? Moașă?

MITICĂ: Da, moașă!

MORA: Bine, stai așa că-ți arăt eu, adică ce, eu nu sunt modernă? Să știi că sunt actuală precum „Actualitatea muzicală”! Ha!

MITICĂ: Poate ca „Actualitatea Creștină”! Măi femeie, mai bine ai vrea la biserică decât să vrei la discotecă! Măine-poimăine-ți anchilozează oasele de bătrânețe!

MORA: Cum?

MITICĂ: Cum, necum, decum, uite-așa, acum, te rog, lasă-mă să-mi citesc ziarul și să-mi beau cafeaua liniștit! Fă-ți și tu una dacă vrei, dar te avertizez, este 12 noaptea!

MORA: Cum? Eu nu beau cafea ca să-mbătrânesc, eu am rețetă cu cafea ca să întineresc!

MITICĂ: Daaa, să-ntinerești, zici, nu? Și cum e această rețetă?

MORA: Super simplu, fierbi cafeaua cu apă, pui un pic de zahăr și apoi strecoți cafeaua la chiuveță, adică arunci cafeaua și păstrezi zațul cu care te dai pe corp!

MITICĂ: (soarbe din paharul cu apă, iar când o aude, dă pe el niște apă) Adică tu arunci cafeaua și păstrezi zațul?

MORA: Da, cu cafeaua n-am ce face, dar cu zațul, da! Aoleu, greu mai înțelegi!

MITICĂ: N-ai ce face, ar trebui să mi-o dai mie! Dar când te-am rugat să-mi faci cafea, în loc să fierbi cafeaua, ai fiert nesul!

MORA: Da, pentru că ai pus nes în cutia de cafea.

MITICĂ: De fapt era de nes!

MORA: Ba nu, am citit eu pe ea!

MITICĂ: Și, mă rog, ce-ai citit tu pe ea?

MORA: Cafea instant!

MITICĂ: Măi, femeia lui Dumnezeu, tu n-ai învățat ce-i cafeaua instant?

MORA: Tu, bărbatul lui Dumnezeu, tu n-ai învățat că eu nu beau așa ceva?

MITICĂ: (nervos) Bine, dar nesul este cafeaua instant, adică nu se fierbe în apă, ci se pune peste, ok?! Și eu, care mă miram de ce se termină atât de repede! Te rog, de azi încolo, când mai faci cafea, să mi-o dai mie!

MORA: (se duce să-și deschidă calculatorul) Bine, ia să caut ceva!

MITICĂ: Mulțumesc!

MORA: Mitică?!

MITICĂ: (printre dinți) Da!

MORA: Care era parola de la Facebook?

MITICĂ: Păi, de unde vrei să știu eu?

MORA: Păi, eu n-am cont, așa că intru de p-al tău!

MITICĂ: Data mea de naștere.

MORA: 1900 toamna!

MITICĂ: (tresare) Dac-aș fi fost născut atunci, acum eram, ohh, 1950!

MORA: Da, dragă, știam și eu! A fost an bisect?

MITICĂ: Habar n-am, de unde vrei să știu eu atâtea? Ia stai, la ce îți trebuie toate astea?

MORA: Măi, ai capu-n traistă? N-auzi că vreau să intru la calculator?!

MITICĂ: Bine și cu anul bisect ce e?

MORA: Au spus la o emisiune că dă un espresso cadou dacă ești născut în an bisect!

MITICĂ: Lasă, dragă, îți cumpăr eu unul și nu mai asculta toate prostiile de la televizor!

MORA: Of, of, of!

(Mora caută ceva în bibliotecă și face zgomot)

MITICĂ: Ce tot cauți?

MORA: Nimic, doar un manual!

MITICĂ: Manual pentru ce?

MORA: Pentru instrucțiuni!

MITICĂ: Pentru ce? Pentru espresso? Stai liniștită, va veni cu propriile instrucțiuni!

MORA: Am zis eu ceva de espresso? Nu cred, oricum, eu vorbeam de dans, vreau să învăț și eu mișcări noi!

MITICĂ: La ce-ți trebuie ție instrucțiuni pentru dans?

MORA: Nu ți-am spus că merg la club?

MITICĂ: Poate clubul de carte, de pe Zoom, că, în rest, nu se poate!

MORA: Dar de ce?

MITICĂ: Pentru că trebuie să aflăm rezultatul!

MORA: Ce rezultat?

MITICĂ: (nervos) Să vedem dacă am fost infectați, ok?

MORA: Ok, dar când vin?

MITICĂ: Nu știu, oricum, din ce citesc în ziar, se pare că de pe-ntâi vom reveni la normal!

MORA: Dar asta a fost..., ia stai, tu de unde ai ziarul ăsta?

MITICĂ: L-am cumpărat.

MORA: Aha, când l-ai cumpărat și ce număr e?

MITICĂ: Numărul 17, pe luna septembrie! (spune încet) Doamne, nu puteam să tac!

MORA: Anul ăsta s-a schimbat, este doar un ziar pe lună! Pe bune, adică citești ziarul de anul trecut și mai adaugi tu informații, bineînțeles!

MITICĂ: Da, exact, pe cel de anul trecut!

MORA: Ziarele de anul trecut sunt de anul trecut la maculatură, chiar eu le-am dus!

MITICĂ: Ai omis unul!

MORA: Da, ia arată-mi și mie ziarul!

MITICĂ: Nu!

MORA: Dă-mi ziarul! (ia ziarul) Ia să vedem știrea aceea cu întâi pe care mi-ai spus-o!

MITICĂ: Nu e nevoie, ar trebui să-l aruncăm, oricum e vechi!

MORA: Ba nu, dacă tot m-am deranjat atât, măcar să nu fie degeaba! Unde? Unde? Ia uite ce frumos: „De pe-ntâi septembrie va începe noua stagiune de toamnă la cel mai bun Teatru de Revistă din București!”.

MITICĂ: (îi smulge ziarul) Dă-mi ăsta-ncoace! Cum ți-ai dat seama?

MORA: N-oi fi eu prea deșteaptă, dar nici proastă nu sunt, măi, deșteptule! Tu știi în ce dată suntem?

MITICĂ: Întâi septembrie?!

MORA: Poate zece septembrie! Ai sunat la ăia de la clinică?

MITICĂ: Da!

MORA: Și ce-au zis?

MITICĂ: Că vom afla pe seară!

MORA: Să aflăm odată, oricum, de pe-ntâi au ieșit vecinii din carantină! Ia să mai învăț mișcări, orice-ar fi, diseară merg la cluuub!

MITICĂ: Mămăițo, ce nu-nțelegi că nu ai cum!

MORA: Dar de ce?

MITICĂ: Măi, acum serios, ce-ar spune colegii nepotului nostru dacă te-ar vedea acolo?

MORA: Ar spune „ce bunică super ai”!

MITICĂ: Ce bunică super, poate ce bunică seni ai, de la senilă!

MORA: Senilă? I-auzi cine vorbește, moșneagul care citește ziarul de anul trecut pe care l-a ascuns, dacă-l găseam, era la maculatură de mult!

MITICĂ: Bine, renunț! Te-am rugat să mă lași să citesc, este 3 noaptea. Dacă nu, bagă-te la somn!

MORA: Nu pot!

MITICĂ: De ce?

MORA: Pentru că știu că tu ești aici!

MITICĂ: Dragă, tu te-ngrijorezi pentru mine? Nu trebuie, stai liniștită, sunt bine, am dormit toată ziua și nu mai pot dormi! (o îmbrățișează)

MORA: Da, mă îngrijorez, cine știe unde poți pleca în miezul nopții, poate te duci să iei ziarul sau mai ai ziare ascunse!

MITICĂ: Deja mă enervezi! Ia lasă-mă-n pace și nu mă mai sâcâi atât!

MORA: Cu mare drag! (începe să se plimbe și să danseze, iar Mitică începe să mârâie, ca apoi, Mora să caute în dulap și să scoată o cutie)
Uite, le-am găsit! Ou, vai, ce frumoasă sunt! (ia o beteală și și-o pune pe ea și începe să se plimbe)

MITICĂ: Măi femeie, mai e până la Crăciun, unu și doi, brazii se-mpodobesc, nu oamenii! (râde)

MORA: Știam și eu, dar acesta e un șal, nu o beteală de Crăciun!

MITICĂ: (râde, merge și scoate un șal roz cu pene și i-l flutură prin față)
De fapt, ăsta-i un șal!

MORA: Ba nu, nu vezi c-are pene!

MITICĂ: Ba e, de carnaval ce-i drept, dar e!

MORA: Ia dă-mi-l! (și-l pune)

MITICĂ: Arăți...

MORA: (îl întrerupe) Excelent!

MITICĂ: Poate dement!

MORA: Demential voiai să spui!

MITICĂ: Nu! Tu nu te vezi? Dacă erai artistă, poate, poate, dar la vârsta dumitale să porți așa ceva, fii serioasă!

(Sună soneria)

MORA: Cine e la ora asta?

MITICĂ: Nimeni, cred că a venit Doru să-mi aducă ziarul de azi!

MORA: Bine, deschide! Nu staiiii! Stai, nu, ai uitat că suntem suspecti? (se pune în fața ușii)

MITICĂ: Ce tot spui tu acolo? Dă-te la o parte!

MORA: Dar poate lua....

MITICĂ: (deschide) Salut măi, ce mai faci?

DORU: Bună, vecine, scuze de deranj, dar am venit să-ți aduc ziarul!

MITICĂ: Mulțumesc...

MORA: (îl întrerupe, începe să sară și să țipe) Pleacă, de ce stai, măi omule, te poți îmbolnăvi, noi n-am primit încă rezultatele! Încă suntem în carantină!

DORU: Sărut mâna, dar doamnă, (Mitică încearcă să-l oprească), nu mai sunteți în carantină de la-ntâi septembrie, chiar eu l-am anunțat pe nea Mitică!

MORA: În sfârșit s-a terminat! Ia stai, adică nu mi-ai spus, nu?! Atunci chiar că mă-mbrac și merg la club!

DORU: (începe să râdă) Sigur, doamnă, la revedere!

MITICĂ: Pa, tinere!

MORA: Gata, ia să vedem ce avem noi în cutie! (își pune niște cercei uriași verzi și șalul roz, dar se și dă c-un ruj roșu) Bine, hai să mergem la club!

MITICĂ: Ce club, dragă, deja e dimineață, s-a-nchis clubul, gata pe ziua de azi!

MORA: Serios? Haaai, măi, m-ai ținut degeaba?!

MITICĂ: Mai bine, hai la somn! (o ia de braț și se retrag)

(Se trage cortina)

ZÂMBETE PE-O STRADĂ PLINĂ DE TRISTEȚE

PERSONAJE:

BUNA/ POVESTITORUL

HÉLÉNE

ANNE

DIEGO

ILINCA

BOGDAN

FILIPÉ (bebeluș)

ACTUL I

SCENA 1

(În camera de zi, în dreapta sunt ușa de la intrare și camera Hélénei, în stânga camera Bunei, pe scenă sunt trei paravane, care indică bucătăria. Mobila: o masă mare cu scaune și un balansoar pentru Buna, o canapea, o măsuță de cafea și un lampadar)

POVESTITORUL: Bună ziua, oameni buni, bună ziua, dar ce mai faceți, sunteți sănătoși, voioși, dar și bucuroși? Dacă nu, astăzi, vă voi spune o poveste minunată, despre familia mea, pot spune că este o poveste plină de magie, iar astăzi o să aveți zâmbete pe-o stradă plină de tristețe! Am o familie minunată, formată din (personajele

care sunt numite se joacă în spatele povestitorului) Anne, fiica mea și soțul ei, Diego, ca mai târziu, să apară și Héléne, nepoțica mea scumpă, este o minunăție de copil, dar care a suferit mult (se întristează), acum o să vă las, trebuie să m-odihnesc puțin... (se așază pe balansoar, la fereastră)

SCENA 2

(Sună la ușă)

BUNA: Da, intră!

ANNE: Bună mamă, dar de ce nu te uiți pe vizor?

BUNA: Vizor, ha, cred că tu glumești, ce obiecte de valoare ar avea o bătrânică?

DIEGO (intră): Sărut mâna mamă soacră, are dreptate Anne, sunt mulți oameni răi!

BUNA: Ia lăsați polemicile, unde este îngerașul meu?

HÉLÉNE: Aici Bunaaa, (se întoarce la tatăl ei după ce o îmbrățișează), ți-am spus că va întreba de mine, ha!

BUNA (râde): (Diego și Anne le privesc îmbrățișați, Anne îi face semn lui Diego) O, dar ce frumoasă ești, ia fă o piruetă!

DIEGO: Buna, am vrea să te rugăm ceva!

BUNA: Sigur, ce e, o țin pe Héléne?

ANNE: Da, am vrea, dacă se poate să stai o săptămână cu Héléne, noi avem o conferință și nu putem să nu-i onorăm cu prezența, deoarece sunt niște prieteni, Diego pleacă în Spania, iar eu plec în Italia.

BUNA: D-apoi cum, peste o săptămână e ziua fetei?!

ANNE: Ne vom întoarce până atunci!

BUNA: Dacă ziceți voi, bine, atunci, unde-i bagajul fetei? Plecați acum, nu?

ANNE: Da, Diego, du-te și adu-i bagajele (o îmbrățișează pe Héléne), o să mă întorc, îți promit și tati la fel!

DIEGO: Da, scumpa mea, ne întoarcem, (îi aduce bagajul) sărut mâna, Buna, mulțumim mult!

SCENA 3

(A doua zi, dimineață, pe masă sunt cărțile Hélénei)

BUNA (Vine îmbrăcată într-o pijama cu fețe de câțeluși, ea cască puternic și se întinde): Vai, vai, fata asta și-a lăsat toate cărțile pe masă,

aruncate (le aranjează), oare când s-o trezi (cască și se scarpină-n cap și se duce să-și ia o cană cu cafea).

HÉLÉNE: Bună dimineața Buna! Buna? (o caută mirată)

BUNA: Bună dimineața, dar dimineața a fost când m-am trezit eu, ce-i cu toate cărțile astea? Vrei un ceai?

HÉLÉNE (stă la masă aproape adormită): Da, am stat până târziu și am învățat!

BUNA (tipă din bucătărie, apoi vine cu ceașca, i-o pune pe masă și se așează): Dar de ce, nu mai ai școală, doar ești în vacanță!

HÉLÉNE (râde): Da, am terminat pentru că sunt în clasa a opta, dar peste puțin timp, dau Evaluarea Națională și am teme pentru meditații...

BUNA: Da, dar treapta nu era într-a zecea, oricum cea mai importantă e odihna, doar nu te-a legănat Anne cu cartea-n mână!

HÉLÉNE (râde): Ha, ha, ha, haios!

BUNA: Știu, nu? Bine, gata, gata (bate din palme), hai să mâncăm ceva, că doar e ora 10.

HÉLÉNE: Sigur, în această dimineață sclipitoare, s-ar potrivi niște fulgi de ovăz cu lapte de migdale, pe un pat de fructe confiate și o căpșună.

BUNA: Ce anume? (Se duce să-i ia temperatura cu mâna) Ai pățit ceva?

HÉLÉNE: Nu, sunt bine, mulțumesc!

BUNA: Tu ai luat-o razna? Altceva, în afară de terci de ovăz, adică mâncarea ursuleților, ai mâncat? Sau te-a pus și pe tine la dietă strictă, ha!

HÉLÉNE: Dar ce are, este foarte sănătos terciul pentru „ursuleți”, dar și fructele confiate, dacă stau bine să mă gândesc, chiar și laptele...

BUNA: Of, of, of, știu! Știu! (sare și ridică mâna la tâmplă) Știu, o să facem o pizza!

HÉLÉNE: Pizza dimineața, bine, dar să fie cu ananas.

BUNA: Măi fată, lasă-mă cu toate combinațiile astea nașpa, eu când eram de vârsta ta, nici măcar nu știam ce e o pizza, d'apăi cu ananas! Lasă că te-nvață Buna să-ți faci o pizza românească, nu chestiile alea „comestibile” pe care le comanzi, te învăț să faci o Capriciosa de invidiat: făină, apă și ulei, ș-aluatul este gata, hu, ce bine că am aluatul deja făcut (vine cu aluatul, pe care împrăstie niște legume) Scumpa mea, te rog adu-mi și mie tava, eu iau făina!

HÉLÉNE: Buna, dar...

BUNA: Dar, dar, dar, niciun dar că doar nu-i ziua ta încă, hai cu mine la cuptor, în 10 minute, aluatul este gata! (pleacă și duce tava la cuptor)

SCENA 4

*(Fata vede pe internet o știre despre Coronavirus
și se înspăimântă)*

HÉLÉNE: Buna!

BUNA (duce făina, dar se sperie când sună telefonul și aruncă punga cu făină): Daaaa! Ah, cine e, vai ce m-a speriat,... (se duce și răspunde)
Alo, bună, Anne, ce mai faci?

HÉLÉNE: Mamii, dă-mi și mie telefonul (încearcă să i-l ia, dar nu are cum, Buna îi dă peste mână)

BUNA: Nu, nu, stai cuminte, doar nu ești prost educată, apropo, Anne, ce i-ai dat fetei să mănânce? Nu mai poți vorbi? Bine, atunci, te pupăm și sper să ne vedem în cel mai scurt timp! (î închide)

HÉLÉNE: Te iubesc mamii! Buna, vreau să-ți arăt ceva, uite!

BUNA (se uită la o știre pe telefonul Hélénei, Buna citește): „Tocmai a început să se răspândească în Europa noul coronavirus, numit COVID-19, cele mai acaparate țări sunt Italia și Spania, iar în scurt timp, va urma România”.

(Sună alarma de incendiu)

BUNA: Ah, vai, pizza mea! Aoleu, s-a ars pizza! (O aduce aproape arsă)

HÉLÉNE: Și ce ai citit?

BUNA: Nu-i nimic important, stai liniștită, ah, din cauza știrii tale, am ars pizza! (Supărată)

HÉLÉNE: Bine, atunci facem comandă !

SCENA 5

BUNA: Bine, dă-mi telefonul, dar tu vorbești (scrie numărul de telefon și i-l dă înapoi).

HÉLÉNE (la telefon): Bună ziua, aș dori o pizza cu ananas și una românească, ă..ă..ă.., adresa, imediat vă spun.... Care e adresa, Buna?

BUNA: E, ce întrebare mai e și asta, Strada Panetonne numărul 28, bloc M4 și spune-i că e din partea Bunei.

HÉLÉNE: Cum? Strada Pannetonne, numărul 28, bloc M4,)? Ce nume-i ăsta? Din partea Bunei, sigur, vă așteptăm!

HÉLÉNE: A zis că vine-n cinci minute pentru că te cunoaște!

BUNA (încet, șireată): Cum să nu mă cunoască, doar e prietena mea cea mai bună, ha, ha!

SCENA 6

ILINCA (sună la ușă): Bonjour!

HÉLÉNE: Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

BUNA: Ah, draga mea Ilinca, unde-i pizza?

ILINCA: Uite, ți-am adus una făcută de mine!

HÉLÉNE: Știți să faceți cu ananas?

ILINCA: Ce anume, prăjituri?

BUNA: Nu, pizza, ha!

ILINCA: Nu, dar ți-am adus o Capriciosa de invidiat și mare!

HÉLÉNE: Mulțumesc oricum!

ILINCA: Vă invit pe la mine, la un ceai!

HÉLÉNE: Buna, du-te tu, eu aștept comanda.

BUNA (Râde): Da, de fapt ai sunat-o pe ea!

HÉLÉNE: Cum? Bine, măcar avem pizza, atunci nu vă vom refuza!

SCENA 7

(A doua zi, dimineață)

ILINCA(bate la ușă): Bună, vreau să vorbesc cu Buna.

HÉLÉNE: Bună dimineața, Buna nu s-a trezit încă, dar puteți să o așteptați aici, dar s-a-ntâmpat ceva?

ILINCA: Tu ești o copilă, nu ai cum să înțelegi!

HÉLÉNE: Ba cred că așa înțelege, dacă mi-ați spune...

BUNA (intră): Neața, dar ce se-ntâmplă, voi n-aveți somn?

ILINCA: Să-ți spun ghinionul!

BUNA: Hélène, te rog, du-te în camera ta! Ce anume? (ascultă ce vorbesc Hélène)

ILINCA: Pandemia, Buno, COVID-19 și se închid granițele, iar de mâine intrăm în stare de urgență!

HÉLÉNE: Poftim? Nu se poate, dar peste câteva zile e ziua mea și părinții mei sunt plecați !(începe să plângă și pleacă) Nu e corect!

ILINCA: Vai, îmi pare rău, dacă știam, nu mai spuneam!

BUNA: Nu e problemă, stai liniștită, parcă știam că va veni.(soarbe din ceașcă) Mergi cu mine la cumpărături?

ILINCA: Da, dar lași fata așa?

BUNA: Da, îi trebuie un moment de reculegere, oricum îi las acest bilet!

(Scrie ceva pe o hârtie și o lasă pe masă, pleacă supărată)

HÉLÉNE: Buna! Buna! Unde-i Buna? (vede biletul) Of, of, of, mai sunt doar cinci zile până la ziua mea și granițele se închid!

SCENA 8

(Este sunată cu apel video de Diego)

DIEGO: Bună, scumpa mea, ce faci, ești bine, sănătoasă?

HÉLÉNE: Da, dar să nu crezi că nu știu că s-au închis granițele, dar mama ce face, e bine?

DIEGO (Se schimbă la față): Da, ă, ă, ă, mama e bine, dar ce face Buna, unde e?

HÉLÉNE: Buna, s-a dus la cumpărături, dar mama unde e?

DIEGO: Mama e în Italia, a ajuns cu bine, din fericire conferințele mele s-au amânat și mă duc spre ea!

BUNA (Intră): Vai, dar ce drăguț, întâlnire de familie fără Anne și Buna! (Bate din palme)

DIEGO: Nu, dar vreau să-ți spun ceva, Héléne, du-te și caută un cadou pentru ziua ta cât timp vorbesc eu cu Buna! (Dă din cap Héléne și se retrage în camera sa)

BUNA: Ce s-a-ntâmpat cu Anne? Spune-mi adevărul?

DIEGO: Anne a fost depistată cu virusul, se simte foarte rău, are migrene, vărsături, nici nu mai spun că tot drumul acesta a agitat-o ca și pe cel mic! (Vine și Héléne)

BUNA: Of, of, of, știam eu!

HÉLÉNE: Cum? Mama e bolnavă, nu se poate așa ceva, de ce nu mi-ați spus?

BUNA: Diego, vorbim mai târziu!

DIEGO: Da, dar....

BUNA: Niciun dar, hai pa! (Închide și îi face cu mâna)

HÉLÉNE: De ce au plecat, chiar nu puteau să-și trimită angajații? (plânge și o ia amețala, căzând)

BUNA: Doamne, ai grijă (o ajută), sunt niște prieteni mai vechi și nu puteau să-i refuze, acum, hai să te odihnești, iar mai târziu, căutăm un cadou pentru ziua ta! (Pleacă)

SCENA 9

(Ziua Hélénei)

BUNA (Se strecoară din camera Hélénei cu telefonul ei, sună alarma telefonului): Ssst, poate o trezești pe nepoată-mea! Ia să-i caut prietenii, pe Google, oare, dacă apăs pe microfon, pot vorbi? Alo, alo, măi, dar cum poate să vorbească fata asta cu chestia asta? Nu merge, măcar să-i invit prietenii, cred că sunt pe Whap, What, Whatzapp, așa se zice, la conversații, vai, dar are multe prietene (Entuziasmată, citește câteva mesaje) „Heiii, Helly, poți să-mi dai și mie temele la mate??? Mersi, doar atât?”, fata asta e chiar.... Mai departe „Bună, te rog, dacă poți să-mi dai și mie tema la fizică!” (bâlbâie ceva). „Bună, ce faci?”, în sfârșit o prietenă, ia să mai vedem ce i-a scris „Ai cumva tema la chimie rezolvată? Nu mai trebuie! Ms.”. Poftim? Ce înseamnă Ms, dacă PS înseamnă *post-scriptum*, atunci Ms înseamnă *semper in montu*, mereu în mișcare, presupun că mulțumiri! (Mai caută) Uite, în sfârșit primește și ea un „La mulți ani!” sau „Dacă ai nevoie de ajutor la matematică, să-mi spui!” din toate mironosițele astea profitoare, un om serios, ia să-l sun eu! (Îl sună)

BOGDAN: Alo, bună Héléne, ce mai faci? La mulți ani!

BUNA: Bună, nu sunt Héléne, sunt bunica ei, ea este supărată și mă gândeam să o suni mai târziu pe video alături de mai mulți prieteni, după cum s-a auzit, nu avem voie să părăsim casele și...

BOGDAN: Sigur, peste două ore este bine, pe Skype? (Apare Héléne)

BUNA: E perfect, pa!

HÉLÉNE: Ce faci cu telefonul meu? (I-l ia) Pe cine ai sunat?

BUNA: La mulți ani! Pe nimeni, doar pe...

HÉLÉNE: Bogdan, tu nu ai ce face?

BUNA: De ce, i-am spus că e invitat la ziua ta!

HÉLÉNE: De ce? Cum, tu dai petreceri în carantină?

BUNA: Da, tu astăzi, mai exact peste două ore, ai party online! Dar pe scumpele tale profitoare nu merită să le invităm! De ce îți cer mereu teme?

HÉLÉNE: De ce, bună întrebare, mi-ar plăcea să știu de ce! (Sună telefonul cu apel video) Bună mami, tati, ce mai faceți?

SCENA 10

ANNE ȘI DIEGO: Bună, la mulți ani! Nu știm dacă te-a anunțat, dar am fost la control și mi-a spus că vei avea un frățior!

DIEGO: Dacă nu putem fi aproape de tine, nu înseamnă că nu ne vedem, mai ales acum, cu aplicațiile astea!

BUNA (O întrerupe pe Héléne): Dacă nu știi, părinții tăi ți-au luat un cadou, uite! (îi dă o cutie cu o brățară) La mulți ani, draga mea!

HÉLÉNE: Mulțumesc mult,...ă.ă.ă..

ANNE (Începe să o doară burta): Ahh, sweetie, mai vorbim! Pa, te pupăm!

HÉLÉNE: Pa, dar aveți grijă!

BUNA: Acum, că ai două persoane pe lista de „La mulți ani”, trebuie să te pregătești, vei da party online!

*(Sună telefonul, Héléne răspunde și pleacă în camera sa):
Dacă am rămas singură, merg să mă odihnesc puțin, a fost o zi
obositoare! (cască puternic)*

SCENA 11

(Dimineată)

BUNA (cu o cafea): Bună, cum a fost discuția de ieri?

HÉLENE: Foarte frumoasă, am discutat, ne-am făcut temele, ia stai puțin, am primit un mesaj de la tata! Cum? Au operat-o pe mama! (deschide laptopul)

BUNA: Și a născut?

HÉLÉNE: Încă nu, dar mi s-a amânat cu o lună examenul, ia uite ce scrie!

BUNA (Citește o știre): „Vești triste zilele acestea pentru mulți români plecați în străinătate, de ieri, România a intrat în carantină, nimeni nu mai are voie să părăsească țara, doar cu acordul autorităților! Mai mult decât atât, Evaluarea națională, dar și Bacalaureatul se amână în luna august.

HÉLÉNE: Asta este, vom rămâne în casă, dar ce pot spune e că „Totul va fi bine!”.(Héléne pleacă)

BUNA (se ridică, în timp ce nepoata sa, stă pe laptop): Și uite-așa stăteam cu nepoata mea și discutam ca-ntre fete, dansam, ne prosteam pe TikTok, timp de o lună și ne apropiam de data în care Anne trebuia să nască, iar ea să dea examenul...

(După câteva săptămâni, seara)

HÉLÉNE (sare de bucurie, cu tableta-n mână): Bunaaa..., suntem învingători, Bunaaa, unde te ascunzi...

BUNA: Ce sa întâmplat?

HELENE: Tocmai m-a anunțat tata că am un frățior!!!

BUNA: Poftim? Și eu, ca neneacă nu am fost lângă ea?!

HÉLÉNE: Buna, ai fost, nu fizic, dar te-ai gândit la ea, ca mine, dar ce e „neneaca“?

BUNA: Mamă, dar nu-i așa important, au deschis granițele?

DIEGO: Buna, încă nu, dar o să le deschidă, uite-ți nepoțelul!

BUNA: Ouuu, ce drăguț e, dar Anne ce face?

DIEGO: Se odihnește, este foarte obosită! Au spus că este bine, a trecut peste tot și a învins virusul, acum îi trebuie somn și ăstuia mic la fel!

BUNA: Doamne-ajută, ați scăpat cu bine, dar tot nu puteți veni, nu?

DIEGO: Din păcate nu acum, poate peste câteva săptămâni, dar ce știi sigur e că vom veni în ziua în care dă examen, promit!

HÉLÉNE: Da, dar mi-ați mai promis și că veniți de ziua mea, dar....

BUNA: Copilă naivă, a trecut ceea ce era mai grav, acum suntem mai bine, din ce am auzit ne vor pune în stare de alertă.

DIEGO: Da, vă las, vă pup și nu uita, vom fi lângă tine și te iubim mult, ah, s-a trezit Anne!

ANNE: Bună dragă, te iubesc mult, pa! (pleacă)

BUNA: Și uite-așa, a trecut timpul, iar astăzi, scumpa mea nepoată dă proba la română, așa că dis-de-dimineață, ne trezim cu un apel video!

HÉLÉNE: Bunaaaa, răspunde!

BUNA: Stai dragă, că doar nu mușcă!

HÉLÉNE: Bună, ce faceți?

ANNE: Noi bine, dar tu, domnișoară o să ai o surpriză în curând, dar până atunci, noi îți urăm succes!

BUNA: Oricum va fi o învingătoare, la cât a învățat!

HÉLÉNE: Bine, mami, tati, vă pup, dar mă grăbesc! (se duce și se încalță pe fugă și când să iasă, o strigă Buna)

BUNA: Nu ai uitat ceva foarte important?

HÉLÉNE: Ba da, masca și mănușile!

BUNA: O clipă (îi aduce o cutie roz în care găsește mănuși, dar și o mască roz) baftă !

HÉLÉNE (și le pune): Mulțumesc mult, am fugit! (pleacă)

SCENA 12

BUNA: Diego, Anne, spuneți-mi când vă întoarceți! (Se aude soneria)

DIEGO: Nu știm, dar răspunde, e cineva la ușă!

BUNA: Cine ...e? (Spune greoi și îi îmbrățișează) Nu cred, voi sunteți, dă-mi-l pe ...

ANNE: Filipe

BUNA: Dă-mi-l pe Filipe și mie, o, ce se va bucura Héléne!

SCENA 13

(Când se întoarce, toată lumea stă la masă, la o cafea)

HÉLÉNE: Mama, tata, ați venit?

ANNE ȘI DIEGO: Ți-am promis!

BUNA: Ei, acum nu fi nepoliticoasă, salută-l și pe Filipe! (i-l dă, se îmbrățișează, apoi Buna face un pas în față, iar ceilalți stau în formă de semicerc) Așa s-a terminat povestea familiei mele, chiar dacă nu sunt eu prea modernă, am reușit să aduc fericire pe chipul nepoatei mele, dar și zâmbete pe-o stradă plină de tristețe!

.....

Miruna Feroiu

PREMIUL III

Roman Damian Nicolae

Colegiul Național *I.L. Caragiale*

Profesor îndrumător: Ionescu Nicoleta

O DIMINEAȚĂ OBIȘNUITĂ

PERSONAJE:

CARO, elev la liceu

AXEL, coleg cu Caro

MARIE, colegă cu Caro

Alți colegi de clasă

GÂNDURILE lui Caro: Imaginea de Sine, Percepția, Corpul, Logica, Enciclopedia. Pot fi jucate de actori care îi seamănă lui Caro, având, fiecare, o ținută sugestivă pentru ceea ce reprezintă.

SCENA I

(Caro abia se trezește în camera sa din cămin. Stă pe un pat simplu cu așternuturi albe, plasat în centrul scenei. În scenă se mai află ușa unei bucătării rudimentare în stânga și o masă de lucru pe care se află o veioză, un laptop și multe caiete. Deasupra biroului este un ceas. Caro poartă un tricou și pantaloni scurți, iar părul său e ciufulit. În partea din spatele scenei, sunt, ca de obicei, GÂNDURILE băiatului. Ele se pot deplasa în jurul lui, pe măsură ce intervin.)

IMAGINEA DE SINE (Cu un ton fericit, plin de viață:), „Bună dimineța, soare! Ce zi frumoasă, nu? Ce zici, clătite la micul dejun?”

PERCEPȚIA (Puțin îngrijorată:), „Frate, ar fi incredibile niște clătite, dar... nu ar trebui să ne uităm la ceas, mai întâi? (Caro își îndreaptă privirea spre ceas. PERCEPȚIA devine enervată.) DIN NOU ai dormit atât de mult? Nu mai avem timp să mâncăm nimic!”

CORPUL: „Nici măcar de o felie de pâine? Mor de foame...”

LOGICA: „Avem exact patru minute și jumătate să ne îmbrăcăm și să mergem la baie, dacă vrem să ajungem la 8 fix. Dacă poți să înfuleci și pâinea în intervalul ăsta, nu văd nicio problemă.”

(Caro se ridică din pat și iese din scenă. Se aude sunetul apei de la chiuvetă.)

CORPUL: „Încă îmi este foame, băieți...”

ENCICLOPEDIA: „Știați că sunt necesare trei mese pe zi pentru o dietă sănătoasă, cu maximum două gustări pe zi?”

(Caro se întoarce în fugă pe scenă, ia o bucată de pâine din bucătărie, și-o pune în gură, fuge la masă și își ia laptopul, și-l pune în rucsac și pleacă din nou.)

PERCEPȚIA: „Ți-ai uitat sloturile...”

(Băiatul se întoarce din nou și ia sloturile pe care le-a uitat, le aruncă în rucsac și iese.)

SCENA II

Caro, Axel, Marie, alți colegi, apoi Domnul Trandafir

(Caro intră în clasă. Este destul de mică, având doar șase mese cu câte două scaune. Nouă studenți deja sunt la locurile lor. Axel este singur, în dreapta, în banca a doua, iar Marie este singură în ultima banca din stânga.)

PERCEPȚIA: „Phew, e 8, am ajuns. Bravo. Hei, uite! Marie stă singură.”

LOGICA: „Marie e mereu singură la prima oră. Colega ei întârzie de fiecare dată. În plus, nu ai vorbit cu Axel despre meciul de ieri. Totul duce la faptul că mai bine stai cu el.”

LOGICA: „Deja stai pe loc de cinci secunde, ne mișcăm și noi?”

(CARO se pune în mișcare în sfârșit spre AXEL, cu care se salută, făcând un semn și lângă care se așază.)

AXEL: Bună dimineața, somnorilă, ce faci?

IMAGINEA DE SINE: „Aș zice că suntem bine.”

CARO: Bine. Ai văzut meciul de ieri dintre Marte și Terra?

ENCICLOPEDIA: „Băieți, știți că primul meci internațional de fotbal a fost pe Terra, între Anglia și Scoția, în anul 187-...”

TOATE GÂNDURILE, ÎN AFARĂ DE ENCICLOPEDIIE, întrerupând-o: „DA, DA, ȘTIM DEJA!”

ENCICLOPEDIA: „Bine, bine, ușor. Doar îmi făceam datoria...pff..”

AXEL: Sigur! Mbinga este demențial! Șutul din minutul '74? Aur, aur pur! El Dorado-ul șuturilor.

ENCICLOPEDIA: „În legendele Străvechilor de acum 2000 de ani, se spune că El Dorado ar fi fost un loc plin de comori, însă nimeni nu a reușit să îl găsească vreodată. Numele vine din spaniolă, o limbă dispărută.”

LOGICA: „Nu are sens să compare șutul cu El Dorado. Chiar dacă șutul a fost spectaculos, El Dorado e totuși un loc, nu aurul în sine.”

CARO: ...Da, ai putea zice așa.

(DOMNUL TRANDAFIR deschide ușa de la clasă. Toată lumea se ridică și observă mâna lui de metal, destul de murdărită. Se uită la toți și zice scurt, cu o voce impersonală: „Bună dimineața, clasă.”)

PERCEPȚIA: „Hmmm, mâna lui e murdară? S-o fi trezit și el târziu... grijă, Caro.”

IMAGINEA DE SINE „Nu fi clovn!”

ENCICLOPEDIA: „Numele profesorului îmi amintește de ceva, dar nu am în fișiere nicio informație concretă despre...”

CORPUL: „Bine, bine, lasă-ne. Burgeri sintetici la prânz?”

IMAGINEA DE SINE: „Nu, îngrășă!”

CARO: Vrei să mâncăm burgeri după ore?

AXEL: Of, aș vrea, dar trebuie să stau să îmi prezint proiectul. Ochelarii ăia de realitate total virtuală, RTV, mai știi?

ENCICLOPEDIA: „Nu, nu mai știi.”

CARO: *(Încercând să fie convingător:)* Da, da, RTV.

LOGICA: „Dacă cumva îi iese lui Axel, sugerez să îi rămâi prieten bun. Profitul ar fi gigantic.”

DOMNUL TRANDAFIR: Puneți-vă sloturile cu temele în ecranele pupitrelor. *(Între timp, afișează pe ecran subiectul: istorie):* Liniște, vă rog. Măine veți da un test care va conta în matricea voastră educațională.

IMAGINEA DE SINE: „Test... perfect! Mai mult stres de care nu aveam nevoie.”

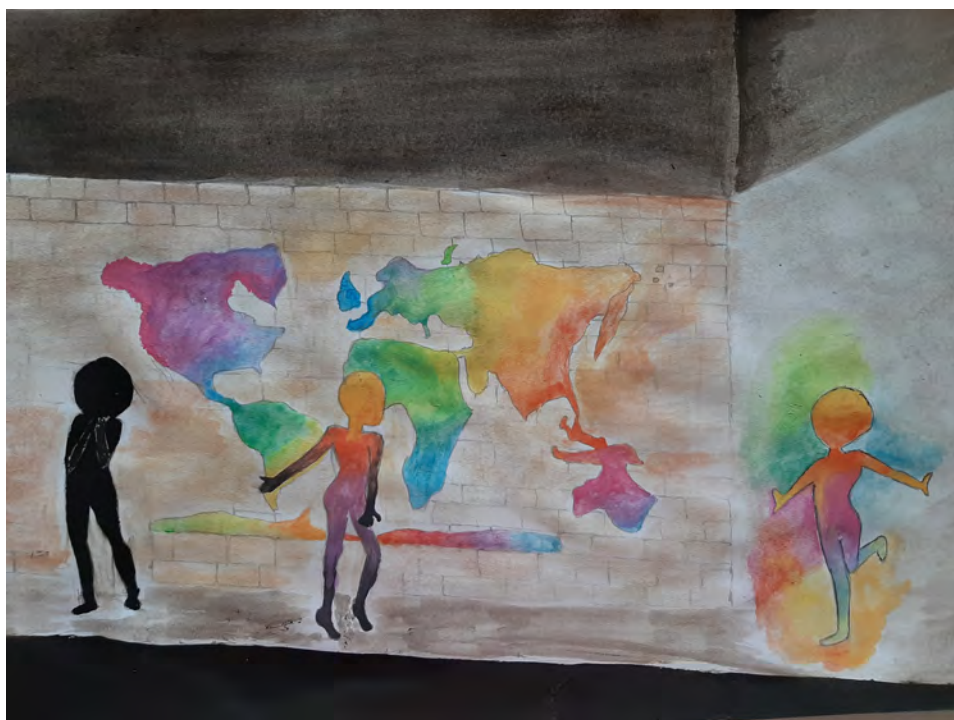
ENCICLOPEDIA: „O să fie ok, știm subiectul ăsta ca propriul buzunar.

Doar e Al Treilea Război Mondial...”

DOMNUL TRANDAFIR: Caro, prezintă subiectul, te rog!

ENCICLOPEDIA: „E timpul să strălucesc!”

(Luminile se sting. ENCICLOPEDIA se mișcă din locul ei și vine spre audiență încântată, pregătită să explice. Pe ecranul tablei încep să curgă date în limbaj informatic.)

.....
Laura Moldovan – ICHB

MENTIUNE

Mihai Andreea Cătălina

Colegiul Național *Victor Babeș*

Profesor îndrumător: Veronica Ciocoi

DEZACORD

PERSONAJE:

MIRCEA ANDREESCU – logodnicul Julietei

JULIETA DIACONESCU – logodnica lui Mircea și singura fiică a Letiției și a lui Călin

LETIȚIA DIACONESCU – mama Julietei

CĂLIN DIACONESCU – tatăl Julietei

Într-o zi de vară a anului 2015, în casa familiei Diaconescu. Un decor simplu: o masă de lemn în jurul căreia sunt așezate 4 scaune maro. Masa este acoperită de un material textil alb cu dantelă argintie. Călin și Letiția Diaconescu stau în picioare, lângă masă.

JULIETA (ținându-l de braț posesiv pe Mircea, și șoptindu-i discret):
Amintește-ți... Fără dezacorduri, zâmbești, dacă se poate cu dinții la vedere că să pară mai real, dai din cap, îi aprobi și vorbești cât mai puțin (își îndreaptă spatele). Bine?

MIRCEA: Înțeles! (dă din cap consecutiv și privește în pământ)

LETIȚIA: Draga mea, ai venit! Și l-ai adus și pe el... (privește pentru o clipă cu dezgust la bărbat) Vreau să spun, pe logodnicul tău. (afișează un zâmbet forțat)

CĂLIN: Ei, bine ați venit, copii! (își desface brațele așteptând ca cineva să îl îmbrățișeze, dar nimeni nu o face)

JULIETA: Da... (privește cu groază la tatăl său). Să ne așezăm.

CĂLIN: Draga mea Julieta, ne poți povesti mie și mamei tale cum l-ai cunoscut pe Alex.

MIRCEA: Alex? Eu sunt Mircea. (își încrețe fruntea și bătut ușor cu palmele în masă)

LETIȚIA (se apleacă spre urechea soțului ei): Dragule, Alex era celălalt... El e Mircea!

(zâmbește apăsând către Mircea)

JULIETA (se înroși toată): Mircea, să-ți pun salată? (schimbă subiectul, ia o farfurie și se îndreaptă către bolul cu salată)

MIRCEA: Vroiam... Dar dacă mă gândesc mai bine, o să mănânc doar pui.

JULIETA (se oprește în loc și își drege glasul): Voiam, nu vroiam...(îi atrage atenția lui Mircea)

MIRCEA: Da, da! Așa am spus și eu. (își trage farfuria cu mâncare în față și începe să mănânce)

LETIȚIA: Copii, unde v-ați cunoscut?

MIRCEA (simultan cu Julieta): La bar.

JULIETA (în același timp cu Mircea): La bibliotecă!

CĂLIN (își încrețește fruntea și se scarpină în cap nedumerit): Hă! Cum vine asta?

JULIETA (se agită): Vreau să spun... Ăăă... Ne-am cunoscut la bibliotecă... Dar... Acea bibliotecă, ce să vezi! Avea la subsol un bar! Da, un bar! (își flutură mâinile în aer). Am aflat de la bibliotecară că acolo se relaxau oamenii care citeau prea mult. Era ca un refugiu. Da! Ca un refugiu! (se apleacă discret către Mircea și îi șoptește) Ajută-mă și tu!

MIRCEA: A fost dragoste la prima vedere. Oh, dar ce mai dragoste! (fluieră zgomotos) Replica cu care am cucerit-o a fost (și se întoarce spre Julieta): Julieta mea, lasă-mă să-ți fiu Romeo! (se ridică de pe scaun și se așează în genunchi în fața fetei și îi apucă mâna)

JULIETA (roșind vizibil, îi vorbește printre dinți lui Mircea): Tântălăule, ridică-te! (apoi zâmbește intens către părinții ei) Glumește, glumește! Hah, ce amuzant mai e Mircea al meu! (îi lovește mâna instinctiv lui Mircea) De fapt, am discutat într-o zi despre o carte pe care o citeam amândoi, și așa ni s-au intersectat drumurile.

LETIȚIA: Păi... Asta este o poveste uimitoare! Nu, Călin?

CĂLIN (cu gura plină de mâncare): Da, da! Dar totuși, cum de s-a ajuns la o propunere de mariaj?

MIRCEA (mestecând zgomotos): O! A fost dragoste la prima vedere.

LETIȚIA (acum zâmbind mai intens): Știm dragule, ai spus asta mai devreme.

MIRCEA (oprindu-se din mâncat): Nu... Mă refeream că între Julieta și inel a fost dragoste la prima vedere (explică, fluturând furculița prin aer). Într-o zi am trecut prin fața magazinului cu bijuterii, iar ea a ochit inelul în mai puțin de trei secunde (o privește pentru o secundă pe Julieta). Atunci am profitat de moment și am întrebat-o dacă vrea să-mi fie soție.

LETIȚIA (împreunându-și mâinile): Bine Mircea, dar cum ai achitat inelul? Mă gândesc că era imposibil să umbli cu o sumă așa imensă în buzunar.

MIRCEA: A, păi nu l-am achitat. L-am luat când nu era nimeni atent.

JULIETA (ridicându-se iritată în picioare): Gata! Până aici! Ia-ți afurisitul de inel, tăntălăule! (îi trăneste inelul pe masă) Cel mai mare coșmar al meu e să mă căsătoresc cu un idiot! (se îndreaptă către ușa de la ieșire)

MIRCEA (ridicându-se nedumerit și scărpînându-se în cap): Julieta! Mi amor, nu pleca! (fuge după Julieta)

LETIȚIA (privind după cei doi care au plecat): Eh, cel puțin a rămas mai multă mâncare pentru noi.

CĂLIN (luând un pahar de vin în mână): Să trăim, soție!

POEZIE

PREMIUL I

Păsărar Lucia-Corina

Colegiul Național *Grigore Moisil*

Profesor îndrumător: Ghergic Raluca-Daniela

WELCOME TO THE NEW AGE

nu știu cât a mai rămas din a fi
lumea noastră s-a detașat de noi
welcome to the new age
desenezi bucle în timp și, când te-ai plictisit,
pur și simplu intri

anul 3020

un bătrân apasă concomitent trei butoane roșii
deschide o cutie ruginită în care și-a înghesuit
farmecul de băiat cuceritor din liceu
poți accesa tot ce vrei atunci când îți e dor,
așa că nu-ți e niciodată dor

doar eu mai am lipsuri
cu mine nu s-au întâmplat prea multe
mi s-a spus mereu că sunt inadptabilă
nu sunt pregătită să trăiesc așa, dar știu ce urmează:
un android va întinde mânuțele și-o să mă strige mami
avem activități în familie
alegem împreună ce hug sticker să dăm mai departe
nu ai niciun drept să te plângi când sentimentele
sunt pentru toată lumea

tristețea își întinde tălpile la soare până acolo unde
un ochi miop nu străbate
înainte de culcare, micuții visează că o să crească mari,
o să fie bogați și o să-și cumpere ochelari bionici
și dac-ați ști cum sunt aici visele.

G<7B3N

Dragă Domnule D,
experimentul a funcționat conform planului.
pământeni mă cred unul de-ai lor.
sunt o infinitate de ochi închiși
cu mâini gelatinoase care încearcă să îmbrățișeze schimbarea.
următoarea mea misiune e în lucru.
o să mă trezesc într-o dimineață mov și-o să-i îngrop pe toți în galben.
o să-l numesc virus și-o să oblig să se protejeze cu măști în nuanțe
banana&golden&honey.
o să știe de ce fac toate astea când vor înțelege că Terra e un
ochi și o să-nvețe să se uite mai des în sus.
până atunci
mă așez pe tronul meu cu gânduri negre și aștept ca cineva
să mă lege

HOLO-LOVE (BALADĂ CU PSEUDO-PERSONAJE)

Mama Natură stă de ceva timp închisă în laborator.
Lucrează din greu, ca orice alt chimist consacrat ce a murit de singurătate.
Pereții groși nu sunt o măsură de protecție.
Pereții groși izolează marele secret pe care deja îl știm cu toții.
Noi am fost încercarea nereușită.
Haosul a încăput cândva într-un borcan.
Își pune mâinile în părul einsteinian.
De data asta o să-i iasă, spune. Ei sunt niște supraviețuitori.
Pe două tărâmură distincte ale Interterrei
doi îndrăgostiți vor oglindi legea puternicului atașament: iubirea străbate
orice colț al lumii.
Distanța, doar o pânză de păianjen pentru ei.
Vor ști că interacțiunea nu e doar atingere.
E doar o chestiune de timp. Ne-a înlocuit deja. Holo-sapiens sapiens
sapiens.
Nu știi în ce desen animat i-am mai văzut.

PREMIUL II

Popescu Dan-Bogdan

Colegiul Național *Iulia Hasdeu*

Profesor îndrumător: Simionescu Nicoleta

E UN EXTRATERESTRU DE TREABĂ

prietenul meu extraterestru are ochii verzi de smarald și un zâmbet angelic
de fiecare dată când ne întâlnim ni se aprind lumile ca un neon dintr-un
cămin studențesc

bem sucuri carbogazoase și scriem review-uri despre lumea celuilalt
scriem poezii

el dă Terrei 5/5 stele și iubește tehnologia CGI din filmele recente

am fost la cinema cu el la filme *marvel* și la *star wars* și

și-a recunoscut câțiva amici din generală

ne plimbăm prin parcuri pe alei cu platani tei stejari și pini

și pe biciclete închiriate

am învățat să mergem pe ele împreună

când scoate sunete X-2.7-O-I.6---=1M îi zâmbesc complice și îl mângâi

pe cele 3 fire de păr din creștet

cu terminații ce secretă lapte și miere

la plecare ne luăm în brațe iar antenele lui îmi gâdilă urechile

are o strângere de mână fermă

din ochii noștri călătoresc vapoare spațiale

îi plac migdalele și băuturile spirtoase

în portbagajul navei i-am pus

4 pungi de pufuleți cu surpriză și o apă minerală

fără ca el să știe și chiar sper

că i-au plăcut

VREAU SĂ TRĂIESC CÂT MIHAI ȘORA

la 100 de ani voi întreba animalele de ce
am rămas mai singur decât la 18
sunetul trompetei zorilor mă surzește în fiecare zi
mai mult și mai mult
e țiuitul care anunță că imediat se va sfârși
deși abia a început
când trec aceeași stradă în fiecare zi nu mă gândesc la ea
nici la următoarea și sigur
nici la următoarea
probabil mă gândesc la ce o să mănânc fiindcă
tare îmi e foame la ora aia
când au râs fetele și băieții de mine în clasa 1
la serbarea în care a trebuit să dansam vals
nu am plâns și mă tem
că acum aș plânge
Sofia sau Miruna când te-am călcat peste piciorul drept ai scâncit de
durere îmi pare rău
acum pentru atunci fiindcă nu mai știu dacă ți-am spus
la aceeași serbare
am primit o jucărie pe care am stricat-o peste câteva zile tu cu jucăria ta
te mai joci acum?
la 100 de ani dacă ai ajunge
te-ar mai dura piciorul călcat de mine?

FAIMĂ

am auzit că dacă adormi cu stomacul gol o să îți mănânci visele și nu doar
în somn
eu am învățat să le mănânc și în realitate
cu fiecare pas al tău simt că mi se scufundă ale mele
mi le dau chiar cu ulei de cocos ca să se scufunde frumos
în comentariile de pe fb de la poezia asta vor spune băieții că
și ei și le dau cu ulei de cocos acum fiindcă
au învățat de la mine
și de la mine au mai învățat cum să își
dezlege șireturile pe stradă ca să se împiedice

cât mai lin
pe pantaloni să aibă pete de nesiguranță pe care
să le calce singuri să îi spele cum trebuie
în a 5a lună se vor duce și vor cumpăra din propria voință
gheață din care să cioplească măsele noi
firele de păr de pe picioare au crescut acum au
obligații
de ce să mai fiu trist în 2020
trebuie să fiu responsabil
de ce să mai fiu trist dacă tristețea e doar
pata roșie de pe genunchi după ce am ținut cotul apăsător
prea mult acolo e valva pe care am construit-o pe unde ies
anumite lucruri urâte

IERI AM GĂSIT PE DRUM MONEDA DE AUR 213. Am
luat-o de pe jos și am înghițit-o. Mereu mi-a fost frică să fac asta, de când
eram mic și mi-a spus mama că la policlinica la care lucra ea a venit la
consultație un băiat care a înghițit o monedă de 10 bani și a trebuit să îl
opereze. Mie îmi era frică de operație. Acum am înghițit moneda de aur
213 și o să o înghit și pe 214 dacă o să o găsesc. Nu îmi mai e frică că
stomacul meu va deveni pungă cu bani. O să devină pungă cu bani și când
o să îmi facă autopsia o să fure legiștii din ea.

Partea cea mai interesantă totuși din autopsia mea va fi când îmi vor
examina cerul gurii, unde am ales să ascund de mult timp propoziții și fraze
pe care nu am vrut să le scot, și sper să nu se supere sau speria domnii sau
doamnele doctori, fiindcă vor avea mult de curățat și îmbălsămat acolo,
fiindcă erau fraze urâte pe care nu le-am spus din rușine sau din dorința de
a fi mai bun, mai blând și mai tolerant. O dată pe lună fac inventarul, și văd
că am acolo tot ce am avut și luna trecută, plus încă câteva mai minore, pe
care măcar mi le spun mie fiindcă așa pot să fiu crash test dummy, să știu să
le spun bine, ca la teatru. Dar aș vrea totuși să compar cu cerul gurii altora,
ca să știu că nu sunt chiar ultimul.

Moneda 213, moneda 214, până la 8000 poate, cine știe. Legiștii vor
găsi pungi cu bani și se vor îmbogăți. Nu iei nimic din viața asta în viața
cealaltă. O dată la 3 luni îmi amintesc cât mă doare că există suferința
altora.

\$\$

și eu pot să fiu copac dacă vreau
și vreau
când îmi fac poză verticală sunt un brocoli
mă uit
la copaci și mă întreb cum e
fraților voi să nu faceți nimic rău
care să vă macine fiindcă eu încă regret că
am rănit multe persoane și pe mine mai ales
și mă doare inima
tare
când cineva vă scrijelește cu cuțitul simt și eu cum pielea îmi e zgâriată de
unghiile mamei când eram mic
mă plimb de multe ori singur pe afară și trist și
aștept parcă mereu să vină cineva să mă întrebe frate ești
ok și eu
să spun că da frate, n-am nimic, numai așa
ca să îmi exerseze minciuna cât mai bine
nici voi nu ați venit niciodată dar
nu vă învinuiesc
când mă uit la ei și nu îmi zâmbesc vreau să îmi închid ochii și
să uit că exist(ă)
sunt inferior lor dar
îmi e bine
toate răuștile care înoată singure plâng noaptea oare sau doar
se culcă cu soundtrack-ul parcului cântând mereu
eu nu le pot privi deși aș vrea fiindcă m-aș dezintegra de la frig nu pot
rezista
când e clar că vântul nu mă vrea aici

PREMIUL II

Mihai Coca-Constantinescu

Clasa a XII-a, Școala Europeană București

Profesor îndrumător: Dana Ștefan

ÎN SFÂÂÂRȘIT SAU ARS POETICA

un obuz
plin de urlete și haos
da
în sfârșit
acum ați înțeles
că nu sunt vârful al unui
cub
sunt un nimic
sunt un bufon
scăpat de la circ
baricadat într-o bibliotecă
de unde scriu
avioane de hârtie
cu și fără
sens

ÎNTÂI AM TĂIAT-O DAR AM ZIS SĂ LAS CUVINTELE SĂ FUGĂ PE PAGINĂ

încă-mi cade cerul în cap
de aceea nu ies din casă
degeaba se trage de mine
am magneți în firele de păr
și norii sunt de metal grav
mă chinui în zadar

căci nu pot să rezist
mă suflă vorbele unora ca vântul
iar eu nici nu sunt sigur
dacă mai exist
.

PARADOX

într-o zi
m-am apucat și
am inventat
mașina timpului
m-am dus în viitor
unde m-am întâlnit cu
eu-viitor
și am dat mâna
cu nostalgie
m-am grăbit apoi
să ajung
acasă
ca să scriu
poezia pe care o scriu
acum
în care explic
că pentru eu-viitor
întâlnirea cu mine
a rămas în trecut
dar pentru eu-prezent
întâlnirea cu eu-viitor
nici nu s-a-ntâmplat încă
e o chestie futilă
îmi place
...

PERSPECTIVĂ SAU SCRISĂ DE PE-UN ȘERVEȚEL

e greu
să fii mort
e greu să nu mai poți
vedea cu urechile
zgomotul spart
al căderii
sfârtecarea e cea ce se coboară
nu trebuie să te ridici
la nivelul ei
e greu să respiri
fără plămâni
e greu să plângi
fără corp
e greu să uiți
...

ANONIM SAU COLECTIV

bre
o să vin-o ploaie
de-o să ne salveze pe toți
din propria secetă
și-a naibii
o să ude toate hârtiile
valorii absolutului
să zici mersi
mersi
să vezi atunci
dansuri în ploaie
și umbrele
bre

CHEILE SUCCESULUI

cunosc două variante
pentru a deveni faimos
fie mănânci mult rahat
(turcesc?)
și devii fanul fanilor tăi
fie FUGI
FUGI
cât poți de repede și de departe
și nu te oprești
dacă te strigă cineva
fugi de vorbe de mesaje de interviuri de zâmbete
fugi
până dai înconjurul lumii de atâtea ori
încât a rămas
un drum
bine bătătorit cu asfalt
în urma ta
.

CRED

că uneori că sunt fiul lui Iisus
și că mi-a lăsat
moștenire
durere în palme
sete acută
și migrene sau
hipertensiune spinoasă
semăn mult cu el
(doar mă doare la fel)
și acesta e un amănunt
pe care cei ce mă cunosc îl deduc destul de repede
căci toți
(probabil beți de nostalgie)
încep să mă huiduie și să mă scuipe
iar dacă testele adn

sunt valide
(dacă nu copilul lui)
tot s-ar afla că îi sunt vreun văr sau rudă
m-aș mulțumi să știu că-i sunt și cunoștiință
sau măcar că stăm în același cartier
mă rog
s-ar putea
totuși
să fiu fiul lui Iisus
sau poate
doar un amărât picat din cer
.

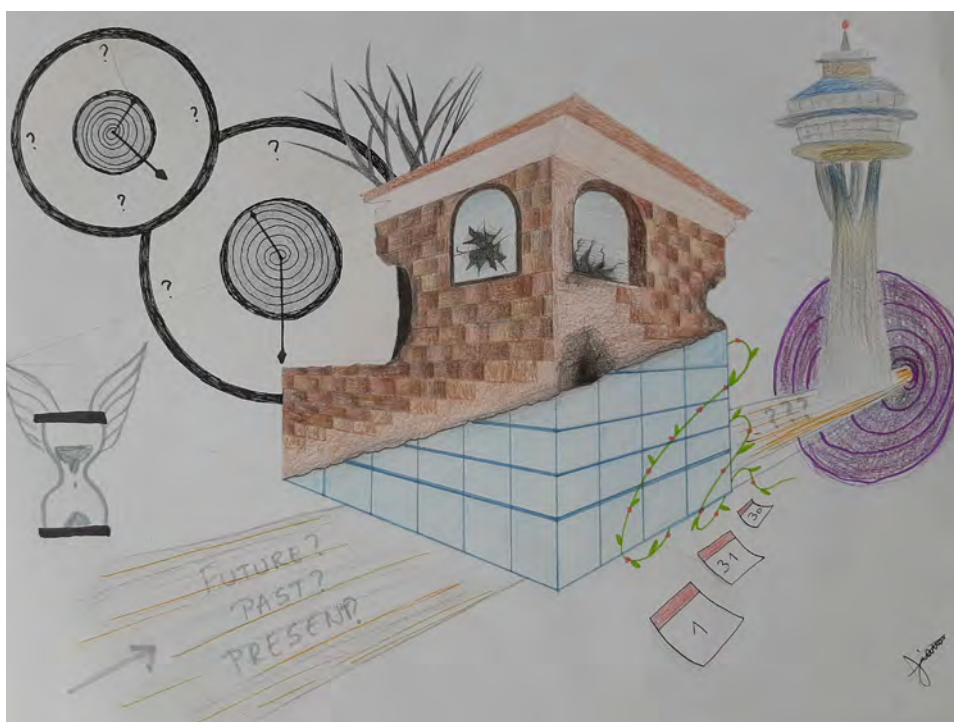
NU M-AM GÂNDIT LA UN TITLU

eu merg la mare iarna
ca să pot să-mbrățișez sarea
fără să mă înece
valurile învolburate de oameni
...

HYGGE

într-un șoarece
e mai multă fericire
decât într-un elefant
ca să afli asta
e nevoie de o formulă fizică
relativ complexă
însă
doar și dintr-o privire
îți poți da seama de cantitatea de fericire
din obiecte
animale
sau plante
e evident
că ebrușul etruscan
este cel mai fericit

iar balena
cea mai puțin fericită
(nu încurcați fericirea
cu înțelepciunea
sau starea de voie bună)
fiindcă fericirea pură
e în lucrurile mici

.....
Diana Stancu – ICHB

PREMIUL III

Leuștean Atiseea-Gabriela

Colegiul Romano-Catolic *Sf. Iosif*

Profesor îndrumător: Stârcea Alina Maria

CU TIMPUL AM DEVENIT O CENTRALĂ CE ALIMENTEAZĂ CU FRICĂ

Am devenit astfel o altă mașinărie a lumii
Contemporane, uitându-mi scopul și lăsându-mi în
Urmă culorile.
Roșul, iubirea din mine se ascunde adânc sub un
Maldăr de pietre ce pulsează
Sub inima mea.
Albastrul, speranța ce nu piere, l-ai luat tu, străine,
Când ai plecat de acasă și m-ai lăsat plângând
În pragul ușii.
Roz, verde, indigo, culori ce umpleau cândva un
Suflet, toate s-au veștejit sub ploaia acidă a norilor
Grei și negri, ce cu timpul mi-au acoperit cerul senin.
Fiecare picătură a căzut greu, iar furtuna neoprită
A lăsat în urmă o groapă uscată în câmpul care
Cândva a fost viu.
Un gol s-a format din nimic, iar în neputința mea
De a-l umple...
L-am mărit.

MÂINE CENUȘIU

Printre nori grei
Ai unui „mâine” unde nu grăim,
Stau și-mi caut
Motiv ca să trăim.

Sub măști cauciucate
Caut un zâmbet străin,
O speranță simplă
Sau un semn divin.

Privesc spre oameni
Ale căror vise-au apus,
Iar viața spre-o
Moarte interioară i-a condus,

Unde printre nori de fum
Ne căutăm orbește.
Eu vreau ție, iubite,
Să-ți spun o poveste.

O poveste amară
Cu lacrimi și dor,
Unde nu mai e loc
Pentru-al nostru viitor.

Într-o lună, două,
Într-un an sau trei,
Sufletul nostru va fi
Amanetat pe câțiva lei.

Deci, vinde-mi acum,
Cât mai e timp,
Un sărut cald
Și-un ultim dans în contratimp.

Lumea de mâine
N-ar fi chiar rea,
Dacă mereu, lângă mine,
Pe tine te-aș avea.

Dar printre nori grei
Ai unui mâine străin
Eu nu pot să te găsesc:
Tu, verde, străin.

O MUZICĂ DE AZI, O LACRIMĂ DE MÂINE

Atâta melodie și prea
Puține clipe
Pentru a ne scrie
Viitorul prezent...

Trăim printre oameni
Cu inima de gheață,
Și printre niște roboți cam triști,
Cu-n suflet mai cald
Ca focul ce arde în
Mințile noastre distruse.

Refren de inimă
Se-ntinde pe-o bătaie,
Din palme,
Al unei alte mașini zburătoare.

În trecut erau
Prea multe vrăbii mute
Și nimeni să le mai asculte.
Așa că am ales să trăim
Într-un labirint întortocheat
Unde auzim numai
Respirațiile triste
Pe care le mai avem.

Perfect este un cuvânt
Defect.
Căci noi n-am fost
Nici când așa.

Dar poate acum, când
Ne transformăm toți
În mașini costisitoare
Și inimile noastre sunt
Doar mecanisme rotitoare,
Ne-om trezi într-o
Imperfecțiune perfectă.

Acum putem să ne
Închidem liniștiți sufletele
Într-o cutie...
Secretă.

ATTISERA LES FLAMMES

Străine, cântecul vocii tale
Dorințe neiertătoare naște, iar scânteii,
Ale unui cântec ce arde neiertător,
De la crearea lumii încoace,
În privirea mea fără de sfârșit,
Continuă să mă alunge din propriul
Paradis creat.

Sub adierea vântului surd, praf de stele
Își ia zborul și se agață de
Sufletul tău muritor ce pare a căuta,
În lumi de mâine și de ieri, iubire.
Tu, Adam, arhetip pierdut al lumii divine,
Printr-un vals aerisit, fugi, dar tu...
Crezi că te-aș lăsa să pleci?

Iubitule, în privirea ta zac toate visele
Unui viitor utopic și ideal
Pe care nu l-am avut, iar
Mângâierea ta naște câmpuri de flori
În inima mea eternă.
Sărutul ți-e capcana zorilor ce
Mă prind într-un vis uitat demult,
Iar căldura atingerii tale nu e
Nimic altceva decât fructul meu
Interzis.

Te alung și te chem, dar nu te vreau aici.
Vreau doar dragostea pentru tine,
Străine, să o stingi.
„A atâta focul” a fost cândva un
Simplu gând, iar acum a devenit
În inima mea etern cânt.

CU DRAGOSTE, DE LA PARIS!

Măine ne va fi un basm
Despre care nu vom mai vorbi
Cu alții.

Unde turnul Eiffel nu va fi oțel,
Ci o grădină verde,
Plină cu flori rupte
Din soare.
Iar șoselele gri
Vor deveni din nou câmpii,
Unde pe biciclete fermecate
Vom avea și zâne
Și zmei.

Poate de voi sări înspre soare,
Ape și râuri se vor face
Șezători, unde nimfe
Și sirene îmi vor povesti
Un cântec fantastic
Și-mi vor mângâia sufletul
Cu speranța sau imaginea
Unui viitor
Curat.

Oameni-monștri
N-or mai exista, iar în sfârșit
Croissante dulci
Se vor frământa singure,
Lăsând aroma magică
Să-ți atingă inima.

Iar când soarele
Îmi va apune sub culorile
Lui Claude Monet,
Mă voi așeza în
Câmpul viu de lavandă sonoră.

De-i vis sau nu,
Nu vreau să știu.

Sper că ziua de mâine
Îmi va rămâne...

Cu dragoste,
De la Paris.

RESPIR

Și în parfum de mâine distrus,
Te caut, iubite, cu-n zâmbet ascuns.
Te caut cu strigăt și cu zbierăt
Până-n ziua când am să pier.

Prin păduri gri, de mecanisme,
Te caut printre ultime plante triste.
Te caut cu dor, te caut în disperare,
Ca să pot să-ți fur o ultimă răsuflare.

După un colț al unui zgârie-nori
Te văd parcă încercând să zbori.
Mă arunc în brațele-ți scorțoase ușor...
Știu că nu mă vei lăsa să mor.

Tu, trunchi înalt al unui verde trecut,
De ce abia acum vreau să te-ascult?
Când te tăiam și știam că te doare,
De ce nu mă loveai înapoi oare?

Acum, lângă al tău trup uscat,
Îmi caut ultimul moment de respirat.
În miez de noapte, îmbrățișarea celor doi –
Simt cum au aruncat-o deja... la gunoi.

PREMIUL III

Stârcea Andrei Teodor

Colegiul Romano-Catolic *Sfântul Iosif*

Profesor îndrumător: Stârcea Alina Maria

MITUL CENUȘII

I. Ieri

Tânjesc atât de mult după tine...
Stăpână blestemată a întregii lumi,
Te chem în incantații neștiute,
Dar când te-apropii, te alung și eu,
Cel mai credincios ateu.

Nici cel puțin nu știu dacă existi
Dincolo de mituri.
Nu te-am văzut,
Nu te-am simțit,
Îmbrățișându-mi trupul cu lanțuri reci
Sau sărutându-mă până la leșin.
Nu te-am auzit strigându-mă,
Sfâșiindu-mi auzul
Cu cel din urmă cânt de lebedă neagră.
Nu ți-am simțit parfumul tău de Regina Noptii,
Ce are să mă oprească să mai respir
Pentru a-ți admira măiestria...
Nu te-am simțit bându-mi sângele
Sau zgâriindu-mă pe piept în încercarea ta disperată
De a-mi fura inima...

Vrei să te iubesc.
Dar știi că, dacă te-aș iubi,
Nu aș mai fi...
Oare mă vrei, Fantasmă,

Un trup fără de viață
Și fără suflet?
Dacă mă sorbi,
M-așteaptă neființa
De dincolo de Moarte...

Dacă mă duci la luntre,
Voi trece Styxul,
Iar tu,
În văluri negre,
Vei rămâne
Dincolo de punte...

II. Azi

Nici soarele, nici luna nu au răsărit azi,
Că timpul stă în loc...

Ai venit la mine urmată de trei îngeri...
Sanvi, Sansanvi, Semangelaf...
Și m-ai pus s-aleg.
Eu te-am ales pe tine,
Tu, daimon,
Nenăscut din mine!...

Îmi sapi mormântul,
Iar eu plantez în el Pomul Vieții...
Inima ta bate pe ritmul muzicii ancestrale,
Mirosul tău e cel original.

Ai gustul fructului oprit,
Ești mai neagră decât noaptea...
Iar astfel strălucești...

Mi-ai scos ochii ca să te pot vedea.
Acum înțeleg de ce soarele asfințește când vine noaptea...
Te voi aștepta după orizont.
Dar, dacă Soarele va veni înaintea ta,
Voi fi doar scrum,
Iar cu cenușa mea tu te vei unge,
Dând naștere unui nou mit...

III. Măine

Din pasiunea mea dionisiacă
S-a născut zâmbetul tău,
Iar, apolinic,
Vom sta îmbrățișați ca două statui
Amorțite în timp,
Ca artă de valoare
În muzeul Morții...
De mâine.

EFECTUL FLUTURELUI SAU SCHIMBAREA LUMII DE MÂINE

I. Cocon

- Eu nu strivesc corola de minuni a lumii! Ea resetează lumea postapocaliptică de mâine...
- Atunci de ce porți mască medicală?
- Ca să nu o strivești nici tu, șarpe plouat!
- Ești atât de neghioabă, încât, dacă ai fi câine, ai spune miau!
- Iha! Plouă cu stele și te-au lovit în cap!
- Sunt stele verzi?
- Nu!
- Vezi că ți-a făcut Odin cu ochiu'!
- Și ție Horus...
- Ți-e foame?
- Foamea este prin definiție o stare de fapt complexă, arhetipală. Oamenii simțeau foamea încă de la începuturile timpului.
- Crezi că Adam simțea foamea?
- De ce, altfel, ar fi mâncat din fructul oprit?
- Meduzele nu zboară!
- Dar te fac să împietrești!
- Ești o harpie care cântă la harpă, o, Lilith cu prenume de Apollo!
- Mi se spune des, Sam!

Nu noi am vrut să ne naștem, dar
dacă am putea alege acum, probabil
ne-am naște oricum.
Liberul arbitru este o iluzie.
Nu mă crezi? Atunci dispari acum!
Dacă am dreptate, ne vom revedea la finalul poeziei.
Pe curând!

Ți-am zis eu, pui de om!
Ieși din cocon!
Și mâine e o zi...

II. Metamorfoză

De ce?
O întrebare simplă pe care și-o poate pune orice dobitoc
cu pretenții la genialitate,
dar, dacă este măcar un suflet care și-o pune sincer,
atunci mai este o speranță să nu cădem toți în mediocritate
lucidă, efemeră, decăzută și de....
Oare?
O întrebare concludentă,
dar inutilă.
Acum pe bune! Fără mișto,
Tu,
Cititor plictisit,
te-ai întrebat vreodată cu adevărat care este înțelesul acestei întrebări?
Sau ai uitat cum este să fii prins între idei ca între două coji aleatorii de
nucă, eternă
și fără de sens uman, căci purul nu poate fi mai presus de ceea ce
intelectul neatins al unei pete
de rugină de pe spatele unei amintiri uitate a unei ființe, care nu a existat
nicicând, e...
Sau știi și eu? Poate greșesc, naibii, doar nu m-am mai trezit de mult.
Nu?
Cum?
Cu ce tupeu mi-arunci tu verdicte verzi îmbrăcate în frunze roșii,
sângerii?

Cu ce drept este stângul deasupra mea?
Ironie fapt, tu crezi că delirez, dar este prima oară în eternitate când nu delirez, de fapt.
Josnic! Sunt acrofob.
Cu ce tupeu vii tu, soare, să mă plesnești peste față cu razele tale reci, dimineața,
când eu încerc să dorm, că altcândva nu mă lasă noaptea?
Te ascunzi ca după deget în spatele scuzei că am draperii, dar nu te gândești că
poate sunt rupte cu un motiv.
Suntem ca niște persoane de vârstă a treia care
de abia acum, când am rămas știrbi, începem să avem inițiativa de a ne spăla pe dinți.
Îngrozitor, patetic, grotesc, rușinos, aproape nesimțit de josnic!
Dacă aș putea muri, aș face-o, dar cine ar mai consuma acest roz oxigen, patrulând în jurul meu?

De ce exist?
De ce persist în existența morbidă a unui somn fără de sfârșit?
Oare exist?
Oare persist în dorința neștiută a unui molcom paradis?
Cum exist?
Cum persist în amintirea viitorului contemporan strămoșilor mei?
Sau poate greșesc, știi și eu...
Carevasăzică, exist în aceeași măsură cu tine, nu?
Singura metodă de a-ți fi superior,
Dragă cititor,
Ar fi să nu public poezia.
Josnic!
Nici nu știi cine este mai josnic:
Cel care scrie, căutând răspunsuri la întrebări, sau
Cel care citește, căutând la răspunsuri... întrebări...
Ies din cocon...
Și totuși zbor!
Pe cerul mov, printre farfurii zburătoare...

III. Fluturi în stomac

Vizitează-mă!
Sărută-mă!
Iubește-mă!
Spune-mi că nu doar dragostea moare,
Ci și cei ce o împărtășesc!
Epifania apare doar noaptea,
Atunci când sufletul doarme,
Dar ochii refuză să se închidă
Alterând legătura dintre trup și suflet.

Ochii sunt oglinda sufletului.
Poate atunci când dormim,
Închidem ochii pentru a nu lăsa sufletul să iasă prin ei.
Dar atunci, de ce când murim ni se închid ochii?
Epifaniile apar doar noaptea pentru a nu le putea vedea.
Ironie!
Dacă ai juca Spânzurătoarea și pierzătorul chiar ar fi spânzurat,
Ce cuvânt ai pune?
„eu”.
Ironie!

Iubirea-i o pasiune păstrată în vis.
Ca fluturii-n cocon sunt pasiunile noastre.
Amurg!

Și totuși zbor!
Învăț să mor....
Postapocaliptic...

IV. Insectar

Crengi înfipite în mozaic infect,
Dar care sunt pașii din dorințele ei?
Puricii sar pe un mort de pe altul,
Dar Soarele ei asfințește deja...
Cuprind cu privirea doar ceea ce văd.
Pleonasmul din mine,
Prostia din tine,

Și praful din noi.

Fricile sunt lacrimi înghețate,
Din zone mai reci decât inima ta,
Dar nu citi această poezie
Până nu mori.

Crucea din aripi de pe care te scuipe e înaltă.
Măcar sunt în siguranță față de ce e acolo jos.
Citind, nu faci decât să irosești cuvinte.
Nu mai bine culegi vise de pe jos?
Jos!

Și ai murit...
Citește!

Învăț să mor...
Plutind în lichidul amniotic
Incolor...
Așteptând ziua de mâine
Ziua de ieri....

V. Epilogon-cocon

- Și dacă aș bate o dată din aripi?
- Ar fi de efect!

INGENIUM

Plutesc peste lumi azvârlite-n furtuni.
Înger sunt, lumină arunc,
Asemenea săgeților lui Eros.
Nu împrăștii iubire, ci zile și vieți
Îmbibate în solitudine plăcută și de vis.
Privesc o mulțime,
Ating norii cu degetele de la picioare,
Iar ei se uită mirați la entitatea din fața lor.
Sunt mai strălucitor decât orice au văzut,
Mi s-ar putea închina și tot nu ar fi de ajuns.
Brusc, aud o voce strigând din mulțime:
„Uite un dragon!”

.....
Dumitru Cristian Daniel – Liceul Teoretic *Al.I. Cuza*

PREMIUL SPECIAL

Popescu Andreea

Școala Europeană București

Profesor îndrumător: Dana Ștefan

NENUMITĂ 1.

sărut cu norii pe un skate
și mi-au trecut prin față
reflexii de portocale artificiale
cărate-ntr-o valiză prea repede

lalele ținute-n mână greșit
săreau cu căștile-n urechi
sub un alb de remorcă

șosete-n carouri merg încet
din faruri se-aprind afine
și trag de sunetul clopotelor
dintr-o bască mov

scuter excentric decojește
o unghie friptă-n becul
din geam
skate-ul pleacă stânga

lalele alergau în celofan
ochi triști, zâmbet trist
bulb de ceapă înflorit în portocală
am ratat autobuzul.

NENUMITĂ 2.

audiție colorată de John Coltrane în gară
frunze meteoriți de-o parte, stânci născute-n sus de alta

Noi în centru
și mă simt de parcă acum e noapte
deasura proiecție de Stea Polară
ce-ngust e spațiul dintre gene,
dar cu loc infinit să-ți pierzi mințile

NENUMITĂ 3.

caut în înghițitura neuscată a Căii Lactee
aspir spre
tac
și-mi dreg vocea

NENUMITĂ 4.

mă ustură lumina de la ochi
și-ncep să-mi curgă obraji
pe lacrimi

NENUMITĂ 5.

îmi trosnește funingine caramelizată
sub degetul arătător
talpa timpului apasă
o râmă
se înghite
vierme inelat ce recompune o sferă
în corneea Bizdidelului mă varsă
rădăcinile de toamnă
înghit pietre, zidesc zid
mă cațăr, ajung.
dărâmă. mă nasc.
conțin așteptare
margaretă
număr 01010101010101
rămâne un fir verde
atârnă de soare
îmbibat în polen
raze uscate pe jos – petale.

PREMIUL SPECIAL

Iordache Laura Elena

Colegiul Romano-Catolic *Sf. Iosif*

Profesor îndrumător: Stârcea Alina Maria

CAUZĂ-EFECT

„Să nu muști din soare cu dinții de hârtie
și să nu cânti la pian, căci rămâi fără unghii,
uneori fără falange.”,
mi s-a spus.
Și dinții i-am pus în țiplă,
iar degetele le-am bandajat în ceară.
Vocile minții îmi spuneau că țipla e din plastic și o să ardă vâj-vâj, lăsând
gingia goală,
iar bandajele o să-mi cadă, căci degetele îmi vor fi retezate când
do re mi fa sol la si dooo..
do
dononononono doare crunt,
Dar parcă nu pe mine.
Mă întorc spre publicul care râde cu buzele arse și aplaudă mut,
cu mâinile fără falange.
Trebuia să-mi cumperi un suc înainte să
îmi cânti la pianul surdo-mut.
Arde puternic, dar nu mă arde pe mine.
De ce ai lăsat soarele să ți se topească în gură chiar după ce m-ai
avertizat?

ULTIMUL TREN

Lumea-i vagon de tren, ciudat,
mă simt blocat la coadă pentru bilet.
Oamenii par a înainta înapoi

și privesc pierduți un ritualic război.
Întemnițat între șine ca într-o toamnă târzie care nu mai vine,
alerg orbește să prind ultimul tren,
dar el m-a prins de mult pe mine.

CÂNTEC DE MIERLĂ

Și dacă zbor și mă topesc
și ard în flăcări cenușii ?
Și dacă stau și cânt
și n-o să știu în veci ce-i dincolo de colivii?
Ai să mă privești cum din ceruri mă strivesc?
Mă descompun în umbre de mierle
și-mi cânt acordul mortuar,
în timp ce negrele-mi pene
se preschimbă-n flăcări de iad.
„Morbid tablou!“ vreau să gândești
și să repeți ca un refren „dar mierla ești un tu-eu sau niște ancestrale
gânduri, vechi povești?”

MENTIUNE

Bucată Tudor-Cristian

Colegiul Național *Cuza Vodă* din Huși

ECHINOCTIU

Cunună-mi, sfântă lună,
iubita mea mireasă
cu rochie din dantelă
și frunze și mătase!

Și-n noaptea ta lungă,
sărutată de-un octombrie cald,
dulcea mea crăiasă,
cu zâmbet din cenușă,
călcând pe același pământ rece
cu picioare tot desculțe,
spre aceleași stele reci și mute
din fier senil uitat în drum,
cunună-mi, sfântă lună,
iubita mea mireasă.
închinând aceleași clopote de nuntă,

dă-mi inel din raze
de-aur brun-roșcat
ascuns sub nori uriași din vată de spital
mângâiat de vântul rece și nervos
ce suflă sarea de pe răni,
și-n palatul slugilor tale
cu rouă nouă pe buze și pe frunte
cu dovleci copti pe plite negre
așteptând spre hornul lung
și larg din tablă nouă,
cunună-mi, sfântă lună,

iubita mea mireasă
sub lovituri de grindină sălbatică

ce acoperă emoția venirii tale,
anul ăsta, matinală,
cunună-mi, sfântă lună,
iubita mea mireasă
cu convoi din fum de lemn de nuc
și păsări călătoare, blânde, -nfrigate,
și struguri copti. zdrobiți de brumă,
și fân cosit, adunat în stocuri,
și pășuni aurite, singure, uitate,
totu-i static, lovit de lună
și praf gros de-argint pe frunze-uscate,
ăsta-i altarul nunții mele,
și flori tari, draga mea copilă,
căzându-ți slugi sub trena lungă
purtată-n mâini voinice de greieri lăutari
pe alei bătute-n brumă și visuri de cleștar...
cununat de sfânta lună,
cu eterna mea mireasă
cu rochii din brumă
și dantelă și mătase.

P.G.M. (1)

Cu mâna ta întinsă spre a mea
ținând același ștreang din flori de marțipan,
albe, dulci, fierbinți,
purtați de fum negru
pe poteci pavate cu cenușă fierbinte
și pietre tari și tăcute,
cu buzele pe același pahar din sticlă pătată de apa calcaroasă.
îmbrăcată în rochia ta din oglinzi vechi,
lovite de vânturile nervoase
înecate de pietre sparte și înjurături seci,
cu tălpile goale, imprudente,
atingem aceeași buză de pământ
cuenită numai ție,

ascultând același cobzar sărac
ce cânta cu mâini bătrâne
la cobza lui boemă
și cu buzele pătate de vin roșu, mirosind a cimitir,
cânta despre iubire moarte și etern.

Și-n octombrie al nostru rece,
dependenți, vitali, suferinzi de dor,
îmbrăcați în slăbiciuni și atingeri de tăcere,
ascultăm continuu chemări și plecăm
spre munți de jucării
cu buzunare goale,
spălând toate păcatele în apa de la chiuvetă,
spălând-o și pe aceasta cu lacrimi sărate de bucurie

PARADIS DE COPIL

Am distrus canonic și treptat fiecare stea,
toate constelațiile și luna au ars în focul nervos
al dorinței mele din sulf
de a-ți aduce pioni albi pe tabla de șah și pene albe.

Am cântat toate simfoniile cu glasul meu amuțit
de vântul rece și luna plină din mercur negru

Fiecare noapte de istorie șoptită sau visată
în colțurile perfecte ale străzilor negre
miroase a parfum de plăcere și mătase ieftină

Cele zece degete, cravate ale sufletului meu lovit
așteptau atingerea ta suflată în aur și foc moale

Și cenușa eternului invincibil ars în ochii tăi,
care par a cere cheia către târziul dulce
ca sărutarea mamei tale și ușoare ca pașii

frunzelor date cu parfum de tămâie și așezate
pe podeaua joasă din pudră de pământ negru,
par a-ți aștepta valurile ritmice de respirație de mireasă
ascunsă în biserică din lemn negru

Și eu, sapiens prozelit îmbătat de parfumurile și culorile
tari ale toamnei târzii,

prost orator condamnat la zâmbet de ocară
aștept acel etern de semi-zeu, fără întrebări

Și neînsemnat poet în circuitul meu închis,
cu muze din moarte și durere,
în lumea mea conturată de culori stinse, stranii și ostile,
în caietul meu fără linii de margine,
te vreau pe tine, nouă muză.

Și stele, lună, faraoni și sinapse,
nopti și suflete am ucis și voi mai ucide
pentru a bea cu tine din același pahar
rouă de trandafiri negri la fiecare apus.

.....
Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

MENTIUNE

Petrescu Letiția

Colegiul Național Bilingv *George Coșbuc*

Profesor îndrumător: Roșca Teodora

FRENEZIE I

În timp ce se odihnea atât de grațios,
Încât a început să devină nepoliticos,
Expunându-și pielea brodată de straturi fine,
Luna a fost cuprinsă de invidie.

Atât de puternic încât a încetat să o privească,
Convinsă că nimeni nu o să o mai dorească,
Deoarece în mod inconștient a furat
Lumina artificială demnă de adorat.

Trezită de carența luminii, imediat s-a bulversat
Ce era odată echilibru, de mult s-a revărsat
Acum, propria existență era de judecat
Lecție dată de Luna cu care din greșeală s-a jucat
Soarele, Venus și Marte toate s-au mirat
Niciodată n-au întâlnit un caz atât de defăimat
Au încercat Lunii să-i explice că degeaba s-a consumat
Pentru o frumusețe nevinovată ce un Univers a blestemat.

Timp de un veac întreg s-a rezemat de o rază,
Exilată de celelalte astre ce nu doreau să o tolereze,
Împinse de-a lungul anilor de propriile complexe.
Doar Soarele s-a încumetat și a adoptat-o într-o amiază,
Deoarece nu a observat nimic altceva,
În afară de un suflet neglijat care semăna cu o versiune a sa de altcândva.
„Suflet milos, suflet duios,
Nu ți-ai ales chipul de prisos...”

FRENEZIE II

„Suflet milos, suflet duios,
Cu un chip cioplit un Univers împotriva ta ai întors.
Suflet milos, suflet duios,
Nu ți-ai ales chipul de prisos... „
Aceste vorbe de dimineața până seara răsunau,
Unde într-o lume fără indulgență până și stelele la auz se dezmiardau.

Luna, atât de neîndreptățită,
A adunat imediat atenția mult poftită.
Un singur obiectiv a avut și pe acela l-a executat,
Știind prea bine că nu va avea de regretat.
„Cum îndrăznește o copilă naivă ca ea
Să îmi fure lumina de catifea?“

Din vorbă în vorbă, Soarele a auzit,
Fapt ce un echilibru de mult uitat a zguduit,
Deoarece odată ce fata s-a ivit,
Pentru El totul a devenit potrivit.
Din fericire, nu a uitat
Că istovitul succes al Lunii datorită Lui a existat.

FRENEZIE III

„Lună, Lună tu de un veac te-ai supărat,
Pentru o lumină care nici nu-ți aparține?
Bine a făcut cel care a numit-o artificială,
Fără mine ai fi fost recunoscută doar pentru atitudinea superficială!“

Aceasta imediat s-a speriat,
Uitând cu adevărat de unde a plecat,
Realizând ce nedreptate a creat,
Pe săraca fată din rază a eliberat.

Îndată, obrații Universului au roșit,
Iar echilibrul pierdut s-a restabilit.
Fata, repede a fugit
Împreună cu o frumusețe ce suferință i-a sortit.

„Suflet milos, suflet duios,
Cu un chip cioplit un Univers împotriva ta ai întors.
Suflet milos, suflet duios,
Nu ți-ai ales chipul de prisos...“

MENTIUNE

Alexandra Florina Grigore

Liceul Teoretic *Constantin Brâncoveanu*

Profesor îndrumător: Oana Dina

PICĂTURI DE PLOAIE

Pășesc agale și-mi las sufletul
Să urle și să spună tot ce simte.
Printre atâtea picături de ploaie
Mă pierd neîncetat.

Brusc, sufletul mi-e liniștit.
Pe chip mi-apare zâmbetul,
Iar lacrimile au dispărut...
Printre atâtea picături de ploaie.

Și parcă încep să simt
Și simt ce n-am mai simțit
E un fel de amalgam
Printre atâtea picături de ploaie...

CINE SUNT?

Mi-e teamă...
Mi-e teamă să pășesc într-o lume atât de mare
Și să cuprind în ale mele brațe tainele sale.
Cine-s eu și ce caut aici? M-am întrebat de atâtea ori..
Sunt un copil care încă mai crede în vise și visuri,
Dar care în drumul său a dat doar de oameni cu fețe triste.
Chipurile lor nu mai schițează zâmbete,
Iar privirile le sunt atât de reci,
Încât am impresia că mă urmăresc la fiecare pas.

Cine-s eu și ce caut aici?
Sunt un copil care încă mai crede în vise și visuri,

Dar care are impresia ca ale sale dorințe
Vor fi spulberate de oamenii care au uitat
Ce înseamnă să visezi și cât e de frumos...

Cine-s eu și ce caut aici?

E EA, IUBITA MEA

În timp ce privesc cerul albastru,
Rămânând surprinsă de-a norilor formă,
În fața mea apare ea...

O ea cu un zâmbet ironic,
O privire rece ce mă țintește ca un glonț.
Cu mintea parcă prea înăbușită de gânduri,
Înaltă și zveltă, sprintenă și copilăroasă
Îmi cere o plimbare pe-o margine de lac.

Sub razele soarelui
Ea își deschide inima
Și ochii nu-i par așa de reci
Zâmbetu-i devine prietenos,
Iar vocea – din ce în ce mai dulce.

E ea... Singura pe care o iubesc
Rece și respingătoare, dar totuși,
Calmă și iubitoare.

E ea... Iubita mea,
E lumea în care trăiesc.

LUNA MEA

Iubita mea,
Aș vrea să-ți spun
Cât de mult te iubesc,
Deși mi-e greu
Căci nu te pot vedea mereu.

Ești singura ce-mi luminează pașii
În miez de noapte,
Umblu haihui prin lume
Lăsând în urmă
Norii negri ce mă urmăresc.

Căci nu vreau să te gădesc,
Tu ești a mea lună
Și n-aș vrea să te pierd,
Ești muza ce poate acum
Să-mi asculte inima.

Sătulă de-a ta privire rece
Decid să mă-nțeleg
Cu ale tale stele
Ce se pierd în zare
Atunci când totul dispare.

BUNICO

Bunico,
Mi-e dor de glasul tău
Ce-mi spunea povești
În ceas de seară.
Mi-e dor să-mi sufli pe răni
La fel cum o făceai când eram mică.
Mi-e dor să îmi săruți fruntea.
Mi-e dor de tine, bunico.
Mi-e dor să te aud râzând,
În timp ce-mi povestești
Ale tale întâmplări de odinioară.
Mi-e dor să-ți simt mâna caldă
Când îmi mângâie obrații rumeni de copil.
Mi-e dor de tine, bunico!
Și, de-aș putea, aș da timpul înapoi
Să-ți mai văd ochii senini și goi,
Care mă privesc și de bucurie plâng,
Căci știu că-i iubesc mai mult ca oricând.

OCTOMBRIE ROȘU

Octombrie roșu,
M-ai dezgolit de frunze,
M-ai uscat de tot,
M-ai făcut să mor de dor...

Și mă întreb, mai pot eu oare
Să zbor când cerul nu e gri?
Să alerg pe verzile câmpii?
Să văd ale tale păsări călătoare
Când se pierd în zare?

Ai uscat tot ce-a fost verde-n mine,
Mi-ai smuls și ultima frunză,
M-ai lăsat goală în bătaia ploii
Sub cerul fără stele...

Dar tot tu ești cel ce vrei
Să opresc timpu-n loc...
Nu, n-am s-o fac
Căci te întorci mereu...

Și atunci când te întorci
Nu-mi mai dai nimic înapoi,
Mă lași să reînvii
Și apoi, iar îmi iei tot...

EU ÎN MII DE FELURI

Nu sunt demon, dar nici înger
Prefer să fiu ca vântul...
Să știi că sunt aici, dar să nu mă vezi,
Să mă simți, dar să nu mă poți privi.

Prefer să fiu ca ploaia...
Rece, sălbatic, dar și liniștit...
Întunecat, dar plin de lumină...
Furtunos, dar totuși calm...

Prefer să rămân tăcut
Ca focul în plină ardere...
Periculos, dar uimitor...
Fascinant, dar totuși extrem de puternic...

Prefer să fiu ca raza de soare,
Fierbinte în mijlocul verii,
Dar la fel de plăcută iarna,
Prefer să fiu eu și atât.

MENTIUNE

Ana Maria Francesca Fota

Liceul Teoretic *Constantin Brâncoveanu*

Profesor îndrumător: Oana Dina

CONFESIUNI

Iartă-mă că sunt semnul
de-ntrebare
din propoziția ta
și avidă de răspunsuri
îți fur gândurile
nerostite.

Iartă-mă că plec la drum
și dornică de depărțări
îmi pun bagajul de vise
pe umerii tăi.

Iartă-mă că, menită să mă
nasc vânt
și visând la ocean,
stârnesc furtuni într-un
pahar cu apă.

Iartă-mă că m-am născut
prea târziu
și, flămândă de viață,
am să-nvăț să mor prea
devreme.

Și... mai iartă-mă,
te rog,
că-n marea stârnită de
sufletul meu
te-am rugat să mă ierți.

SENTIMENT

Pregătită să încep
Această căutare
În lumea mare și rea,
Iubitoare și grea...

Printre atâția oameni noi,
Explozibili și goi
Sunt pregătită să caut,
Sentimentul neștiut -

Iubirea, fiindcă ea,
Te smucește doar cum vrea
Ca să cazi, să te ridici...

.....
Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

GÂNDURI

Pierdută în gânduri,
Cât și în trecut
Ca luna printre stele,
Cu soarele-i scut...

Căci stelele sunt
Doar puncte pe cer,
Ca sufletul meu
Printre alte ca el...

NECUNOSCUȚ

Frica de neant
O simt mereu în vene,
Fiindcă nu cunosc
Și știu că mă pot pierde.

Am găsit necunoscutul
Și din el încerc să ies,
Numai noaptea, necuratul
Mă pune să mă gândesc.

INDECISĂ SAU NU

Schimbându-mi părerea
despre paginile goale,
Umplându-le acum
cu cuvinte pline,
sufletul meu
nu mai este gol,
Tristețea
pleacă și vine.

.....
Ariana Ghindar

MENTIUNE

Drăguț Alexia-Gabriela

Colegiul Național Bilingv *George Coșbuc*

Profesor îndrumător: Roșca Teodora

FURTUNA SUFLETULUI

Și-am ascultat ploaia cum tace,
Plânge în liniște cu șoapte.
M-am întrebat dacă nu cumva sunt eu
Cu sufletul transformat în zeu.

Sunete ușoare de afară se auzeau,
Am simțit amintirile cum mă pândeau,
Iar la fiecare pas greșit
Câte-un fulger m-a trezit.

Natura amorțită după ploaie
A resimțit liniștea asurzitoare,
Câte-un strop ce mai pica
Și inima c-un fior mi-o trezea.

Atunci am știut că tu ești,
Am simțit căldura de pe umeri,
Brațele tale m-au cuprins
Într-o furtună de nestins.

O NUANȚĂ A SFÂRȘITULUI

Am pictat cu flăcări în apus iubirea noastră
Sperând mereu să nu se risipească,
Dar când un strop de patimă m-a cuprins
Am privit culorile cum s-au desprins.

O mantie neagră a învăluit atunci edenul
S-a așternut ușor cu șoapte misterul

Izgonind orice pată de culoare,
Transformând iubirea-n disperare.

Te-am căutat în lacrimă, dar nu te-am mai găsit
Am așteptat un ultim cald răsuflu să resimt,
Dar tot ce am mai putut vedea
A fost inima cum se sufoca.

FERICIREA

Privesc în zare și mă-ntreb
Care este enigma ta oare?
De ce nu vezi cum viața trece printre degete,
Cum visele devin doar niște regrete
Acoperite cu praf de stele.

Aș vrea să închidem ochii
să deschidem mii și mii de orizonturi
Mărginite de iluzii
care se strecoară printre gânduri.

Hai să ne agățăm de nori
Bucurându-ne că suntem noi
Să descoperim ce e de fapt fericirea,
Un simplu fel de a schimba lumea.

N-ai vrea să deschidem plicuri de nimicuri împreună,
să formăm din ele o cunună
Împodobită cu florile viitorului
Ce s-au ofilit de-ale noastre doruri.

MENTIUNE

Manea Octavian Alexandru

Colegiul Național Bilingv *George Coșbuc*

Profesor îndrumător: Roșca Teodora

DISTOPIE ASUMATA

În cap îmi vine un gând subit
Că trece timpul și e cumplit
Nu pot să-l schimb sau să-l încetinesc
Pot doar să continui să îl privesc.

Ultima data când am plecat
Mi-am dat seama că e în zadar
Dar tot am făcut-o împăcat
Știind că nimic nu va fi mai clar.

Totuși timpul m-a ajutat
Să trec peste calculat
Să scap de gândul palpabil
Că sunt o fire inexorabilă.

Dar în final m-am convins
Că doar am privit și m-am stins
Și ca un ceas am reușit
Să realizez că acest Cronos m-a mințit.

Practic anamneza pentru a sta iar cu ea
Când eu o aveam și ea mă avea
Reciprocitate-n nopți târzii trăiam
Când cu gândul doar unul la altul eram

Întâlniri simple începute la metrou
Și duse departe în munte ca un ecou
Voiam să trec sufletul pe numele ei
Dar am rămas singur doar cu ale mele idei

Am fost semidocht și ignorant
Și am fost adus la un regret constant
Tot ce îmi doresc e doar să îi țin capul în brațe
Să mă uit în ochii ei și să uit de toate timp de o eternitate

Elocventul a devenit iarăși echivoc
Singurul loc care mă-ncălzește a devenit un foc
Aflasem ce înseamnă pe bune să iubești
Și că la orice greșeală trebuie să plătești.

Privesc atent de la nivelul patru,
Toată lumea încape lejer în cadru
Observ cum toți cad în letargie,
Pentru unii cancer, pentru alții veselie

Se scurg minți, începe inundația
Petrecere mare, se sparge șampania,
Dar nici călătoria, nici destinația
Nu contează, ci doar compania.

Toți se bucură când văd lumina de la capătul tunelului
Dar rămân mască atunci când văd că e farul trenului
Și plâng și bat cu pumnii în pereți
Când află că și-au pierdut și celelalte vieți

Înainte să plec am observat ceva ciudat,
Și printr-un misterios procedeu
M-am îngrozit pentru că s-a întâmplat
Să-mi dau seama că e reflexie și apăream doar eu.

MENTIUNE

Ilinca Maia Nichitaru

Colegiul Național „Ion Creangă”

Profesor îndrumător: Moise Emilia

UN VIITOR AL DEZNĂDEJDII

Când stai afară iarna și vezi,
Când adierea vântului te îndeamnă să dansezi,
Să dansezi cu fulgii, cu lacrimile cerului,
Să dansezi cu fulgii, cu florile înghețului,
Ce cad non-stop, fără încetare
Într-un cer unit cu pământul într-o cascadă strălucitoare.

Munții maiestuoși ca paznici ai naturii
Stau cu paltonul alb deasupra pădurii.
Pădurea ce a fost cândva,
Când exista dorința de a prezerva
O natură doldora de diversitate,
O natură într-o lume cu prosperitate,
O lume plină de verdeață,
O societate în care exista speranță.
Dar acum ramurile rămân plecate.
Pădurile sunt toate uscate.

Te uiți la cer și vezi fumul, ca o dantelă de abur.
Te sufoci, dar continui să privești împrejur.
Te uiți la munți și realizezi
Că nu sunt munți. Tu doar visezi.
Sunt vârfurile clădirilor ce înțeapă azurul,
„Progresul” ce a distrus viața și tot din împrejurul.

Cerul și atmosfera sunt întunecate de supărare
Rămân încă tulburate de a noastră disperare.
O planetă ce înflorea și strălucea zi de zi
S-a prăpădit și a rămas pustie astăzi.

Atunci... privești din nou și-observi.
Privești ceea ce credeai că sunt zăpezi.
Și conștientizezi că e de fapt cenușă, nu zăpadă,
Ce se-nvârte rapid și devine o tornadă,
Amintind de dinamismul vieții de-altădată,
Care s-a distrus singură într-o lume condamnată.

Căzând adânc în deznădejde,
Simți deodată furia ce te copleșește.
Dar... în depărtare, vezi ceva ce strălucește,
Ce te-ndeamnă să te apropii mișelește.
O speranță!, te gândești, dar oare asta este?

Așadar te apropii încet, cu precauție
Și vezi lumini venind dintr-o mașinărie.
Intri înăuntru, pășind în viitor.
Te duci în acest loc pustiitor.

Un an de demult stă înscris
Pe un ecran ce rămâne deschis.
Butoane multe, cabluri și manete,
Lumini albastre, scaune și tablete,
Toate stau înșirate în fața ta.
Viitorul și trecutul par a ți se prezenta.

Atunci un gând îți trece prin minte
Că mașinăria pare a fi din filmele SF de dinainte.
Poate că oamenii au realizat spre ce se îndreptau
Și s-au întors în timp să îndrepte ce erau
Sau poate că aceea mașinărie era doar o rămășită
A unei civilizații de mult stinse.

UN VIITOR AL SPERANȚEI

Când geana zilei abia mijește ,
Când buza roșie a soarelui se ivește,
Când pleoapele tale încă mustesc de oboseală,
Tu te trezești într-un viitor fără nicio greșală.

Pășind încet afară, ieși dintr-o clădire subpământeană.
Stând în natură, ești parcă o altă persoană.

Cufundat în învăluirea caldă a razelor de soare,
Ascultî cu atenție o simfonie de necuvîntătoare.
Mirosul de iarbă proaspătă îți gâdilă nările,
Briza te înalță și zbori cu păsările.

Te uiți în jur și vezi alți oameni bucuroși,
Prietenii, familia și prichindeii numeroși,
O populație într-o adevărată feerie
Unită cu natura într-o completă armonie.

Fiind înconjurat de arbori falnici cu frunze într-o ploaie de verde,
Te simți de parcă acest candelabru de verdeață te cuprinde.
În zare sunt clădiri asemenea unor statui amorțite
Îmbrățișate de natură, vietăți și plante.
Te plimbi printre pomi într-un mediu urban,
Un spațiu redobîndit de natură, un loc ce fusese uman.

Alergi cu animalele în ceea ce pare a fi o pădure.
Animalele care odată ar fi fost vîdate, acum par să se bucure.
Dar vremurile nu mai sunt la fel, totul s-a schimbat.
Planeta noastră, Pămîntul, pe oameni i-a învățat
Că animalele și plantele trebuie ocrotite
Că trebuie mereu să privim înainte.

Te gîndești în urmă cu regret și mîndrie
La momentele care ne-au rămas pe veci în memorie,
La secolul douăzeci și unu, când parcă toți uitasem,
Că dacă am fi continuat așa, toate ar fi fost distruse.

Atît Terra, precum și noi am evoluat de atunci,
Devenind un loc atît natural, cît și tehnologic.
Am găsit un alt fel de a exista,
Fără a continua să ne distrugem planeta.

Blocurile s-au transformat în copaci,
Străzile aglomerate au devenit râuri împrejmuite cu maci.
Oamenii reușesc să-și creeze singuri alimente
Prin știință, tehnologie și instrumente,
Nu prin agricultură și creșterea animalelor,
Animale nevinovate ce ajung să moară.

Contempli încă la ce a fost odată,
Deși continui să te uiți în față

Ca să nu mai repeți aceeași greșeală
Să aduci un viitor mai bun la iveală.

UN VIITOR AL SCHIMBĂRII

Departe de locurile familiare,
Departe de lumina vechiului soare,
Înconjurat de un cer mai vast decât acasă,
Rămâi stagnant într-o rachetă, iar singurătatea te apasă.

Lasă distanța să ne spună ce este adevărat,
Acum că de pe Pământ noi am plecat.
Mai departe de casă decât am fost vreodată,
Te îndrepti încet către această locație așteptată.

O lume se termină și una nouă începe,
Omenirea prinsă în acest ciclu al schimbării de stepe.
Nu una, ci multe lumi rămase de descoperit,
Dar ce se vede în distanță? Pare ceva diferit.

Diamantele strălucitoare înșirate pe tapiseria galaxiilor,
Nori de praf stelar trec în valuri, rotindu-se amețitor,
Toate sunt întrerupte de o minge de foc înconjurată de planete.
Te apropii de destinație... Oare acelea sunt rachete ?

Speranța se află din ce în ce mai aproape
Pe măsură ce te-ai apropii de astrul din vecinătate.
O planetă în albastru și verde, ce parcă seamănă
Cu cea căreia obișnuiai să-i spui acasă, acum străină.

Aceea a pierit demult din cauza dorinței noastre ispititoare.
O vom aduce oare și pe aceasta la același sfârșit de teroare?
Te regăsești pe acest nou pământ, diferit, dar într-un fel plăcut
Rămâi pe loc și-aștepti... tăcut...

Te gândești la când vom vedea din nou locurile familiare,
La când vom simți încă o dată căldura vechiului nost' soare.

MENTIUNE

Bălan Matei Cristian

Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu”

Profesor îndrumător: Lavinia Elisabeta Mihaela Dumitrescu

SINGURĂTATE

O dorință autentică,
Un misterios blestem...
Mă îndrept către el
Inevitabil eșec.

În umbre mă ascund,
Fragmente din mine
Pierdute în univers îmi țin companie.
Doresc să mă risipesc
În șoapte și suspine,
Profund îndurerat
De lipsa lui „eu”, cel din mine.

Încă mă întreb
„Cine sunt eu?”...
Lacune...
Printre bolborositele răspunsuri, glume.
Mă amuză coroana de rege invalid
Nu al unui palat, ci al unui vis.

Mă îndepărtez de scopuri și necesități,
De pajiști, oceane plutitoare și munți îngropați,
Se aproprie întunericul profund...
Rămân fără vedere, buze înăbușite în gânduri și tăcere.
Dispar...
Mă inhib în propria minte,
Stăpân a propriei pierzării
Și a propriei scăpare.

Pustiul abis luminat de obscure raze
Îmi oferă forțe pentru a trăi, a-mi duce numele departe.
Un autentic blestem,
O misterioasă dorință...
Dispari, întoarce-te de-ndată.

ADOLESCENȚĂ

Am tot crescut și mă întreb
„Cum s-a ajuns aici?”.

Privesc de sus,
E lumea mică
Și eu sunt mai pitic.

Agitat în trup și suflet,
M-am descoperit,
Și totuși chiar nu simt
C-acum și eu exist.

Preocupări diverse,
Am mai sesizat
Că și fetele persistă
Ușor în mintea mea.

Par tot mai prost,
E prea confuz să mai privesc acum
Pe-un drum ce l-am parcurs,
Care ușor se face scrum și nu ai cum
Să te întorci în timp.

PRIMĂVARĂ

Mă apasă un dor de ceva ce chiar nu știu,
Surprinz în fiecare frunză o amintire din pustiu.

Sunt gol, lipsit de profunzime,
Caut un sens la tot,
Dar eu găsesc o mie.

Adâncesc în rădăcini,
Și greu mai e să mergi
Când vrei să depășești zei adolescenți.

BUCUREȘTI MURDAR

Am confruntat o boltă tristă,
Oglinda unui suflet.
Mi-a grăit vulgar
Mintea ascunsă în aparența sa.

O pudră obscenă a învăluit
Un chip vechi voluptuos,
Acum pierdut în crunta sa dizgrație.

Străbat același gând pueril,
Sperând să pot vedea,
Coborând din înalturile unui loc irațional,
Un prilej de observare al frumuseții,
Pe care nici inima nu o poate cuprinde,
În perfecțiunea sa.

TE VREAU NUMAI ÎN TOAMNĂ

Caut ceva pierdut în etici,
Mult prea principial,
Te vreau pe tine, cea din predici,
Veșnicul cristal.

Tânjesc aceeași voluptate,
A frunzelor îngreunate,
Pitite-n bolta unui vis,
Ce mi s-a risipit, luând în brațe eul trist.

Înnebunesc dintr-o mireasmă,
Nostalgic o admir,
Și este toamnă,
Iar martir.

SUB LUMINA LĂMPII

Cum veacul mi se scurge pe hârtie în viitor imaginat,
Iar prezentul nu vrea a accelera,
Iubita mea comunic de sub tine,
Te vreau așa.

Nu pot să îți gădesc o profunzime,
Căci eu sunt scufundat,
De-ar fi a te purta cu mine,
Iubito, ai fi gândac.

Iar eu nu mă înalț,
Noroiu-i mult prea cald,
Iar cerul tău pustiu.

Te păstrez în intimitatea paginii mele
Virgine de străini
Nu vreau să te mai lustruiesc,
Căci perfecțiunea în exces,
E drept Dumnezeiesc.

De aceea tu ești mucegai,
Ca să-mi suporti țărâna,
Mă sfărâm până și-n rai,
Nu-mi lăsa iară mâna.

TU

Și vocea ta-i ușoară,
Firavă ca un tremur,
Așa se prelinge pe fotoni,
Iar mie la ureche nu-mi ajunge numai un miros.

Si-adulmec cu timpanul,
Dar cum o savurez,
Rapid se și transformă în fior.

Urmezi a fi pierdută printre neuroni,
Căci numai ei știu cum mai poartă,
Prințesă-n tomberon.

Nu vreau a te jigni, dar mintea-mi e virală,
Si a îți face glasul-n chip
Mă doare.

Te păstrez electricitate,
Te vreau numai sinapsă,
Cum ești așa, etern adevărată.

GALOPUL TĂU URBAN

Te aștept iubito, și tu nu te grăbești,
Mă ții în trucul tău obscen,
Că numai eu parcă te tânjesc,
Iar tu nici ochii nu-mi zărești.

Și-atunci eu țip tare,
Cu glas de rândunică,
Că poate când privești pe geam doar gura îmi observi.

Și mă prefac și-n oală,
Sunt chiar tigiaie pentru tine,
Dar scuză-mi teflonul,
Numai tu meriți să fii, veșnic, arginitărie.

Să fim metrou,
Of ce divin,
Când ne-om vedea la Brâncoveanu,
Din roți să troscăim,
Măcar așa să știu că-n fuga ta,
Îmi ai o amintire.

ȘI AI VREA TOTUL MAI BINE

Mai bine eu?
Mai bine tu?
Ce ego mare...
Am trăit în permanență desfătare
Și mă zbat între mine și Dumnezeu
Desfrâu divin, trupesc.

Te-aș părăsi,
Însingura-m-a-și.
Să ies din mare algă,
Să rabd, să mor.

Mai sigur ca nicicând
De ceea ce urăsc,
Mă amuz când mai privesc-ndărăt, zărind
Umbra altcuiva și uit să mai grăiesc.
Mai bine... îmi pierd o mână,
Căci pieirea-i prea ușoară,
Iar dreapta mult prea grea.

ADMIT

Pășesc curtenitori.
Răzbate ochiul lor.
În felurite aparențe,
Dar etern ceva comun,
Cu stavila eșecului,
Pășesc plumbuiții prăpădiți,
Tăind din piatra raiului,
Un pic să se cunoască,
Când chipul li s-o veșteji, să nu se piardă.

În coroana mea-nvechită,
Privesc acest spectacol, mă amuz,
Amorul nu e lucru pentru cel ursuz,
Dar brusc mă sperii că pică o floare dintr-o ramură uitată.
E o floare de mucegai.
Mi-a murdărit neatinsa lume,
Mă agit,
Că până și un Dumnezeu,
Din pomul său s-a prăbușit.

Și gravitația nu mă lasă,
Ce bine ar fi să mor,
Dar uite floarea cum mă ține,
De ce nu pic în simplu gol?

Să mă sfârâm, s-ajung țărană,
Să țin și pomul altor.

Dar meschinul rod,
El nu mă lasă,
Mă duce el ușor,
Pe marea spre care se poartă
Destinul prăpădiților.

Și inconștient ajung să tropăi,
Mă renasc om din apă moartă,
Cu mușegai la piept,
Și simt cum mă așteaptă aceeași soartă,
Să îngenunchez în fața ei.

Dar în agonia asta
Mă-ncearcă un fior dulce,
Mă uit la copăcelul meu,
Iar rădăcina triumfală
Se arată în tulpină,
Totul fiind un ghiocel.

Și revelația mă aduce zeu,
Dar nu sunt singur,
Jovial răsună cerul,
Sunt cu ghiocelul meu.

.....
Patraulea Silvia – Liceul Teoretic *Al.I. Cuza*

MENTIUNE

Bartiș Gabriela

Colegiul Național Bilingv *George Coșbuc*

Profesor îndrumător: Roșca Teodora

LUMINA NOILOR TĂRÂMURI

Din trecut și până astăzi
Mii de amiezi ni s-au scurs.
Știm, nu le putem întoarce,
Doar în mâine ne-am ascuns.
Și tot stând în luna nouă
Cugetam la ce-am râvnit
Ne dorim, visăm prea multe,
Iar averea ne-a asmuțit.
Încercăm s-avem de toate,
Însă nu facem nimic,
Dar distrugem pretutindeni,
Tot ce alții au muncit.
Morbid vă judecați,
Ne vindem pentru o pâine
Și uităm, întunecați,
Lumina lumii de mâine.

SCHIMB VIITORUL

Ce am văzut și ce am trăit
Multa vreme am tăinuit,
Și cu toată ființa-n van
Am rescris și ce uitam.
Mi-am imaginat frumosul,
Cum viitorul e al meu
Cum puteam să schimb și lumea,

S-o transform în ce vreau eu.
Puneam verde peste toate
Și-un albastru luminos
Având mâine-n a mea parte
Mă consider norocos.

ARTĂ ÎN LUMEA NOUĂ

De mult stau și mă gândesc,
Oare ce ne este scris?
Unde mergem, alert mers,
Și ce alte pregătesc.
Conturăm în propria minte,
Un viitor colorat,
Cugetam neîncetat,
Doar că nu avem cuvinte.
Lumea nouă – un tablou
Plin de flori și veselie,
Înecată-n energie,
Totul ne este cadou.
Vom picta în zorii zilei?
Răsărit mult așteptat,
Sau vom aștepta un soare,
Obosit, de mult uitat.
Vom cânta la asfințit?
Cântec dulce, pășăresc,
Sau vor dispărea și ele,
Într-un joc copilăresc?

MENTIUNE

Miroiu Rareș Cristian

Colegiul Romano-Catolic *Sfântul Iosif*

Profesor îndrumător: Stârcea Alina Maria

CĂLĂTORIE

Au plecat în căutarea lui
În căutarea adevărului
Căutarea sufletelor
Din întuneric șarpele îi urmărea
Și muntele de flăcări le șoptea
Tentația parcă îi cumpăra și ochiul îi privea
Ei au vândut tot ce au avut
Pentru două aripi de plumb
Lordul întunericului mulțumit râdea

MOARTEA

Zână frumoasă
Zână urâtă
Întunericul absolut
Lumina caldă și lumină rece
Pe mulți tu i-ai luat și i-ai mângâiat
Adu-i înapoi zână crudă
Vreau să știu unde i-ai dus
Pentru tine simt doar ură
Ură
Ură
Dulcea căldură e acum doar ură

VIATA

Viață mărunță
Viata neînsemnată
Viață fantastică
Viață mizerabilă
Cum unii au o viață mărunță iar alții fantastică
Cum unii sunt niște slugi
Iar alții
Viața se scurge
Viața se topește
Timpul se duce
Și primim o cruce
Cruce de sârmă,
Cruce de mercur,
Cât mai poți căra?
Pământul și-a deschis gura
Fluturi au ieșit
Suflete a înghițit
Tu te-ai trezit
Alții au alunecat sub vraja pernei
Somnul profund, etern
Și nu se mai întorc oricât vrem.

MENTIUNE

Perca Alexandru Mihai

Colegiul Național *Octav Onicescu*

Profesor îndrumător: Bobirică Mariana

1. DOUĂ CRUCI

Înainte, cu drag mergeai
către bunici, la țară
acolo unde....
părinții uitau de tine.
Locul cel mai îndrăgit,
era ulița plină de copii
mergeai, te jucai..
și de mirosul plăcintelor te bucurai.
Bunica ta, mereu te răsfăța:
plăcinte, lapte, mâncăruri,
iar poveștile spuse de bunicul...
cu nimic nu se comparau.
Cu timpul te maturizezi
și nu conștientizezi
că într-o zi această poveste dispare.
Acum, adult fiind,
în satul ce odată plin era
de țipete, de ai tăi prieteni
te uiți împrejur....nu e nimeni
copiii, ce odată se jucau
acum....au plecat departe
bunicii...ce povești îți spuneau
acum...doua cruci de piatră sfărâmată
se văd de jos din pantă.
Ajungi să regreți,
că nu te-ai bucurat
de acele lucruri, care..
te făceau fericit până să crești mare.

2. TIMPUL

Oare timpul s-ar mai putea întoarce?..
se întrebă generații care,
se jucau cu prietenii până în noapte,
pitita pentru amuzament,
dar, acum stau în fața unui ecran,
pentru divertisment.
E mai rar să vezi acum,
jocuri din copilărie,
în afara unui monitor, cu o consolă
care face rău, dacă te joci mai mult de o oră.
Astăzi, de-ar putea..
generațiile vechi, șotronul l-ar juca...
Iar, adulții de acum, pitita
Pentru a ascunde grija.
Mândri suntem că am ales,
copilăria să o trăim,
cu prietenii mici și mari
Și cu roboții noștri cei mai tari!

3. 3 STELE

Înainte ca omul să-l facă,
Creatorul, la toate s-a gândit
întâmplări..
calități..
defecte..
cel mai greu la final rămăsese
cu emoții..
omul să îl înzestreze.
Dar, în acel moment
la el, 3 stele au venit
fericirea, iubirea și împlinirea,
ale căror vieți
lipsită de griji, tristețe, dezamăgiri era
El le-a ales,
dar, o îndoială avea.

El a vrut,
omul, mai puternic să-l facă,
dar, cum viața stelelor era perfectă,
cu emoții negative o intersectă.
fericirea, a primit tristețea...
iubirea, a primit ura...
împlinirea, a primit dezamăgirea și dorul.
După acestea, a spus:
„Învățați să trăiți,
cu ceea ce v-am dat,
căci omul,
multe cumpene va întâmpina,
va plânge, va suspina,
va râde, va fi fericit,
îi va fi dor, va simți dezamăgirea,
Dar, cel mai important,
va simți iubirea!“

4. SURPRIZA

Marcel, om cumsecade,
nas mare.
ochii mici, sprâncenat
și parcă timorat
De mult își caută jumătatea,
dar, nimic nu a dat roade
ultima soluție rămâne,
în rețele să se afunde,
Facebook...Instagram...
le are la îndemână
„Marcel“ numele îl avea
a căutat o poză frumoasă,
să-l ajute să facă casă.
Era opusul lui, s-a bucurat
așa că a pus-o și a așteptat.
Era Maria.
subțirică.
ochi lunguiți.
fața simetrică.

„Perfectă“ a exclamat Marcel.
Cererea a fost acceptată,
și convorbirea preluată.
De atunci, ei să vorbească au început,
Zile.
Noți.
cam o săptămână, nu mai mult.
Timpul să se întâlnească a sosit,
nerăbdător Marcel s-a pregătit,
trandafiri să dăruiască,
la restaurant, a invitat-o.
Ajuns, Marcel s-a așezat
privirile spre ușă le-a aruncat.
Deodată, a intrat o femeie:
forme rubensiene.
cu ochii mari.
nas acvilin.
opusul pozei de profil.
A venit către locul stabilit,
el, a întrebat, pripit
„Maria, tu ești?....“
„Da“, ea răspunse
„Dar, în poză, nu ești tu?“
„Nu! Dar, nici tu nu prea arăți ca-n poză“
Marcel cu greu a scăpat de aici,
spre casă, s-a tot gândit,
cum s-a lăsat păcălit.
Ajuns în cameră,
spre laptop a mers,
a șters contul și a spus:
„Cine o face ca mine, ca mine să pățească. Am vrut să fac o casă,
Să mă însor,
Și uite ce s-a întâmplat,
Am rămas...
Și fără flori
Și fără bani“.

FERICIREA

Într-o încăpere mică,
totul se destramă,
ce-a fost frumos se strică,
fără să se gândească nicio clipă..
Aici vin doar părinții cu probleme,
care nu se mai înțeleg,
dar cel mai trist e
că la copii, nu se gândesc....
copiii au nevoie
de părinți ,
de mami și de tati
povești să le citească.
De ajuns cu povestitul,
ne întoarcem într-o încăpere mică
unde actul e pregătit,
să fie semnat de amândoi.
„Sunteți siguri?“ notarul întreabă..
„Da.“
„Da. „
Convingători ei spun, dar deodată
la ușă se aude
„Cioc, cioc“ cine-i oare?
băiatul, așteptându-și mama,
nu înțelege, dar bănuiește
că mama și tata nu mai pot sta împreună,
dar, totuși, el încearcă
pe părinți să-i împace.
Pe tată îl roagă,
în brațe să-l așeze,
atunci el începe,
a depăna amintiri.
Râsete....
Plânsete....
Momente frumoase....
De neuitat.
Atunci părinții încep a plânge,
în mână iau actul

Îl vor rupe, pe din două.
Apoi, de pe scaun se ridică,
mama, tata și băiatul.
de mână se țin toți trei,
și spre casă vor pleca,
pe drum se vor gândi,
ce înghețată vor mânca,
Dar, oare chiar se va instaura fericirea?

MASCA

Zilnic, fețe triste, peste tot vezi
ajungi să nu-ți mai dorești,
atâta furie...
atâtea griji...
Schimbări pot apărea în jur,
încât ajungi să nu mai deosebești,
fericirea...un sentiment pur,
de tristețe...un sentiment dur.
De mici învățăm să mascăm,
ceea ce din suflet nu vrem să fie demascat.
Certuri....
Pierderi...
Iubiri...
Griji...
Toate acestea zi de zi,
sub o mască ajung să fie ascunse
purtată mereu,
să o dai jos îți e cel mai greu.
Această piesă de teatru,
la un moment dat,
te va face să fii uitat,
prima dată de tine,
apoi de oamenii care-ți fac bine.
Acestui teatru, nu-i permiteți
să vă ia ceea ce sunteți.

.....
Florariu Georgiana – Liceul Tehnic *Mihai Bravu*

PROZA

PREMIUL I

Georgescu Iunia Dara

Colegiul Național *Ion Creangă*

Profesor îndrumător: Spătaru Valentina

MITOLOGIE ROMÂNEASCĂ

Există ceva morbid legat de toamna mioritică. Felul în care moartea vegetală ne încântă, acel ceva dătător de viață în pieirea codrilor. Și acel ceva din frica noastră de a vedea lucrurile așa cum sunt, chiar și când acestea ne dau fiori... Pentru mine, *lumea de mâine* stă ascunsă undeva departe în trecutul omniprezent. Fapt pentru care povestirea ce urmează este arhaică, chiar mitologică, dar continuă și în prezent, căci lumea de mâine nu înseamnă robotică și mașini zburătoare, lumea de mâine nu este despre progres și revoluție, ci despre vechi, despre tradițional, despre ceea ce reușim să păstrăm neatins, să conservăm, dacă doriți, într-un muzeu al cunoașterii și originii, independent față de timp și timpuri. Poate mâine vor fi roboți, dar oamenii încă vor iubi, vor simți, vor pierde și, vrem, nu vrem, vor locui, încă, în case de chirpici, nu din sărăcie, ci de dorul de un *acasă* cald, dintr-o melancolie părintească care va fi transmisă iar și iar... Pentru că toate acestea ne fac, de fapt, să fim oameni.

Într-un viitor îndepărtat, caracterizat de o cosmopolită și tehnologizată societate, mult peste imaginația noastră, într-un soi de laborator improvizat, o mână de oameni se foiau dintr-o parte în alta, pregătindu-se de ceea ce părea a fi un drum tare lung. În costume albastre, solzoase și perfect etanșe, cu mici creștături ici-colo, părea că se pregătesc să inspecteze locul unui dezastru ecologic. Cu toate acestea, în ranițele lor nu îndesaseră vreo unealtă argintie, nici vreo armă futuristă, ci doar stilouri și caiete. Ar fi putut folosi, probabil tablete, sau cine știe ce alte dispozitive complicate, însă ei aleseseră bătrânul pix și clasică hârtie.

Nu după mult timp își luară zborul, într-un elicopter blindat ca pentru război. Brățările de la încheieturile savanților semnalau o creștere majoră a pulsului, însă după câteva ore bune de mers, cu toții știau că misiunea lor este mult prea importantă pentru a fi abandonată.

Și iată că și ajung, într-un final, la misterioasa destinație, încadrată de un dom uriaș, precum un scut electric: un biet sat. Da, un sat oarecare, cu ulițe prăfuite și case încărcate de colb și ceață. Cei cinci cercetători, cunoscuți în societatea din care provin drept *Vânători de lume veche*, pășesc atent pe pământul atât de străin lor. Unul după altul, înaintează până la vatra satului, unde o femeie nici bătrână, nici tânără, toarce la poarta propriului gard. Nu pare în niciun fel tulburată de apariția personajelor în costume ca din piele de pește. Cei cinci se așază tăcuți pe banca de lemn. Costumele lor sunt special construite astfel încât să nu deranjeze niciun fir de nisip din mediul pe care îl vizitează.

Niciunul din ei nu atinge femeia, nici nu rostește vreun cuvânt, însă aceasta tușește puțin, își lasă lucrul și începe a povesti. Fiecare savant ia notițe pentru ca, atunci când femeia se va opri din povestit, să fie siguri că au captat până și cel mai mic detaliu al istoriei. Peste un ceas, femeia tace și își reia lucrul. Echipa pleacă, strângând notițele, luând cu ei orice mic detaliu perturbator.

Vedeți voi, acești *Vânători de lume veche*, cum erau numiți, aveau un rol foarte important în viitorul din care proveneau. Ei vânau frânturi de tradiție, ziceri, istorii, asistau la hore, la șezători, culegeau și cele mai mici picături de informație și le duceau cu ei, în lumea de mâine. Toate acestea pentru ca omul să poată ști mereu de unde se trage, să știe ce a fost, pentru a ghici ce va deveni. Aceste instantanee istorice ajungeau în muzee și în expoziții. Singura condiție în a obține aceste frânturi culturale, era ca mediul din care sunt extrase să rămână neatins, așa că puținul rural rămas a fost conservat de tehnologie, păstrat intact, ca în niște clopote de sticlă.

Câte amintiri, zâmbete și lacrimi nașteau ele! Ce enigme nașteau în sufletele oamenilor care credeau că au dat uitării acel trecut! Ce tremur va aduce, probabil, în inima lumii de mâine, chiar această istorie, povestită de femeia ce torcea lână...

Astfel că, vă voi povesti și eu, fără să schimb vreun cuvânt, istoria aceasta:

„Într-un sat care n-are pe harta nimănui și de care nu s-a auzit prin nicio parte, într-un colț de uliță, în dosul unei ogrăzi, sălășluia o casă de chirpici crăpat până în măduva oaselor, cu olane gălbejite și arse de ghețuri, pe care le găseai mai degrabă aruncate prin grădină decât înfipite pe acoperământ. Iar în mijlocul acestora toate, o babă cu la fel de multe țigle rămase pe casă pe cât avea chiar propriul său cămin. Oarbă și surdă, cu un toiag cât toate zilele, stătea pe un butuc de lemn, scobit cât să servească drept șezut și bătea din bastonul cea de când a fost lăsat pământul.

Bătea, ea știa cum și de ce. Unii o strigau Dochia, căci aveau frică de dânsa ca de Necuratul însuși și când bătea baba mai tare în lemn, atunci se înfoiau focurile vii, se crăpau ulițele, iar un fecior fugea-n pustie, fără să mai afle vreodată cele părintești, dispărând fără urmă, pe vecie...

Alții o numeau Paraschiva, căci asemuiau descântecele babii cu miracole și se închinau la dânsa ca la o icoană ștearsă de greutatea traiului omenesc.

Tăcea baba. Nimeni nu-și putea aminti cum suna graiul său, căci puținii care-l auziseră erau de mult țărână. Dar ea vedea, vedea cu mintea și auzea, cu degetele-i zbârcite de tremurul toiagului, în șapte zări. Pe toate le știa de la corbi și de la iederă, de la crivăț și din nourii grei, pe care îi chema și îi lăsa precum cântau pe timpuri solomonarii. Cine să știe, poate chiar și dânsa era din rândul lor.

Însă precum tăcea, așa și râdea baba înlăuntrul ei de mintea oamenilor și, lăsându-și pleoapele grele peste cuvintele lor, făcându-se iară liniște, îl putea simți din nou pe el... Simțea ochi negri, buze tinere, brațe vâjnoase și piept mândru de fecior crud, înalt și spătos. Iar acestea toate îi otrăveau bătrânețile...

Și își striga baba mutește alesul, care luase drumul codrilor de amar de vreme, lăsând-o goală de suflet și de minte... Și blestema pe fetele tinere să fie văduvele feciorilor pierduți, să-i poarte crucea ce-o ducea și ea de zeci de veacuri jilave și gri.

L-a iubit, o! l-a iubit atât de mult... Îl văzuse prima oară pe ulița satului, pe când era fată de măritat și avea pielea albă și netedă și era trupeșă și pețită de douăzeci și nouă de feciori de boieri. Niciunul, însă, ca al său. Iară feciorul nu putea nici el a-și ține privirile de la dânsa.

Așa, deci, făcură nuntă, adânc în codrii morți, printre fiarele nopții, fără să îi știe nimeni sub lună. Iar când află muma miresii cele înfăptuite fără știință și binecuvântare părintească, pe loc căzu și o îngropară, apoi, de inimă rea, căci dăduse fata ei douăzeci și nouă de feciori de boieri și averile lor, pe feciorul ielelor și-al corbilor...

Într-adevăr, nimeni n-ar fi putut spune niciun cuvânt despre fiul cela. Venise dintre brazi, fără neam și fără nume; așa încât i s-a spus Lupu.

Îl iubea baba pe Lupu ca pe ochii din cap, dar el nu a iubit-o niciodată, căci a luat-o de nevastă din mândrie și nu avea gând de gospodărie sau odrasle. Iar într-o zi, la final de Răpciune, a plecat în zori, când se înfierbântă pielea munților și negura-i de-un stat de om, de ning nourii și plouă în același timp.

A căutat baba pe alesul ei, ani întregi... Și i-a zărit o dată ochii negri și sticloși prin blana unui lup, iar ea a știut atunci ca el e acela și că iubea o ființă necurată, o stafie a pădurilor care o ademenise și îi întunecase mințile... Dar nu i-a păsat...

Iaca baba împlânzește zărilor și descântă și plânge tot muțește după Lupu. Căci și-a dat sufletul, iar în loc să primească și ea, la rândul ei, un suflet, a primit un blestem, care o leagă de el pe vecie, care o condamnă să-l iubească veșnic, să trăiască veșnic, murind câte puțin...

Și chiar și în timpurile noastre, baba cheamă corbii și-i întreabă dacă n-au văzut cumva un lup negru ca noaptea, fără neam și fără nume, cu ochi negri și sticloși, hălăduind prin părțile aistea în taina nopții. Iar ei răspund că nu, mințind, căci au ajuns să țină la babă și să ocrotească ce a mai rămas din inima ei.

Dar într-un sat, dintre brazii răsuciți ai altui munte, iese un fecior și își alege cu mare atenție cea mai frumoasă mândră pe care o găsește. Și face nuntă, sub lună, iar fetei deja i-au fost luate sufletul și mințile. Apoi junele pleacă, în amurg de Răpciune, prefăcut în lup, spre alte ogrăzi încă tihnite, spre alt sat, spre alt munte, la o altă biată fată..."

Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

PREMIUL II

Al Atieh Elena

Colegiul Național *Emil Racoviță*

Profesor îndrumător: Mimi Gramnea

LUMEA DE MÂINE

Totul se schimbă, fiecare zi devine mâine, azi și ieri, lumea evoluează, este într-o continuă mișcare. Așa trec anii, precum secunde, ne dăm seama cât de repede s-a scurs nisipul din clepsidra vieții. Totul trece și se trece, nimic și nimeni nu este nemuritor, însă, în tempoul acesta accelerat, uităm efemeritatea noastră. Fiecare privește lumea cu alți ochi, vedem viitorul într-o gamă variată de culori, avem palete diferite de aspirații, moduri numeroase de a percepe realitatea.

Această situație prin care trecem m-a făcut să înțeleg importanța vieții, ce miracol purtăm în sufletele noastre și cât de importante sunt clipele petrecute cu oamenii de lângă noi, sănătatea și dragostea lor. Nu cu mult timp în urmă „*lumea de mâine*” însemna viața extraterestră, roboți ce vor să cucerească Pământul, tehnologii avansate. Mi-am schimbat percepția asupra lumii și am început să privesc în profunzime la ceea ce contează cu adevărat, am realizat că suntem atât de fragili și că în orice moment totul se poate termina. Am înțeles altfel ceea ce spunea Antonio Porchia: „*florile nu au speranță. Pentru că speranța înseamnă mâine, iar florile nu posedă decât ziua de astăzi*”. Asta ar trebui să înțelegem, să nu mai visăm atât de mult la ziua de mâine, deoarece nu avem garanția că o vom trăi. Să trăim ziua de astăzi ca și cum ar fi ultima. Și atunci vom fi mai buni. Criza pandemică este o lecție pentru noi, lecția supremă pe care natura încearcă să ne-o predea de atâta timp.

Lumea de mâine?

Pământul poate deveni un loc plin de spini, spinii noștri, cu care otrăvim totul în jurul nostru sau poate deveni un loc frumos, unde noi oamenii să fim trandafiri și să înflorim frumos.

Lumea de mâine? Cu oameni-păsări sau oameni-fiare?

Să rămânem singurele entități ce fac Pământul să plângă de durere, acaparați de putere și înavuțire. În goană după lucrurile materiale și comori, uitând că suntem trecători prin viață și că, la granița dintre „*test*” și „*trai*

adevărat”, bagajele nu sunt permise. Dacă se va schimba doar peisajul și tipologiile rămân aceleași, totul va fi în zadar. Inventăm arme biologice, distrugem natura și pe noi. O lume ce nu și-a înțeles greșelile, o „*lume de mâine*” pe care nu aș dori să o cunosc.

Să valorificăm fermecatele puteri pe care le deținem (empatia, inteligența, dragostea, imaginația), să uităm de egoism, de răutate, de cinism. Este normal să dorim să cunoaștem, să evoluăm spre Lumină și să ne folosim cunoștințele spre binele tuturor. Să ne debarasăm de toate lucrurile inutile. Să înțelegem faptul că important este cum trăim, nu cum supraviețuim. Să apreciem cu tot sufletul ceea ce este cu adevărat prețios, faptul că suntem bine și sănătoși, că sufletul nostru este el însuși un miracol. Pe zi ce trece să devenim cea mai bună versiune a noastră. Să avem curajul să părăsim nivelul-omidă și să devenim fluturi, să ne luptăm cu propriile noastre defecte pentru a ajunge la splendoarea ce încântă tot în jur.

Natura mereu a fost blândă cu noi, ne-a înțeles și ne-a acceptat așa cum suntem, a uitat că ajunsese în punctul în care se scufunda în propriile cristale ce i se rostogoleau de pe obraji. Ea s-a regenerat și noi asemenea. Să învățăm ceva, deoarece fiecare moment pe care îl trăim este dat cu un scop. Nimic nu este întâmplător în lumea aceasta uriașă și plină de mistere, iar omul ce pretinde că este puternic ar trebui să conștientizeze ce înseamnă această putere. Fericirea profundă stă în credința și în existența miracolelor, tot ce ne înconjoară fiind un miracol ce trebuie prețuit. Trebuie doar să deschidem ochii și să vedem, să ne chinuim să deschidem cutia imaginară, să depășim limitele, pe care chiar noi ni le-am creat. Să nu ne mai învărtim la nesfârșit în același cerc de greșeli. Să ne deschidem ochii sufletului și să facem totul bine, să reparăm ce am distrus și să creăm și mai mult. Să avem înțelepciunea de a lua totul de la punctul inițial și să construim o nouă lume.

Așa văd eu lumea de mâine în care aș vrea să trăiesc, plină de oameni ce, în sfârșit, realizează că trebuie să schimbe ceva la ei, ca, după, să poată schimba lumea. Cu oameni-păsări și oameni-fluturi. Să își reconstruiască căminul și să îl protejeze cu orice preț. Să apreciem ceea ce avem și să reținem că planeta, dragostea și sănătatea sunt lucrurile ce nu pot fi cumpărate niciodată. Știu că lumea nu este un loc de basm și că trebuie să suferi pentru a vedea curcubeul, însă orice este posibil atât timp cât noi credem asta. Cred cu tărie că toate greșelile ne pot aduce foleose, atunci când le conștientizăm, le recunoaștem și le reparăm. Trebuie să facem o schimbare, să nu uităm ce am făcut și să învățăm din asta, să evoluăm. Să fim buni, deschiși la tot ce e nou și să ne iubim. Pe noi, unii pe alții și toți să ne iubim planeta și pe Dumnezeu.

Aceasta este lumea mea de mâine!

PREMIUL III

Rotaru Maria

Colegiul Național *Matei Basarab*

Profesor îndrumător: Băiașu Iuliana

ȘUETĂ DE NISIP

Tălpi ce se târâie înfiorător, cu sughițuri amare, prin acest multiplu necunoscut ce se extinde și se extinde... fire ce se dezbină și apucă și ele tot mai multe alte căi, ating plăpând colțuri de piramidă, le domină subit, atent, rapid. Unde se ajunge? Ce devine? Lumea să fie un ghem de emoții palpitânde, a cărui existență se definește pe măsură ce pisica din litieră-l deșiră? Să fie oare viața sub toate căutările, descoperirile și așteptările noastre? Sau să fie acesta viitorul? Sau un trecut pe care refuzăm tacit să-l jucăm?

Fiecare secundă a dus la aceasta, fiecare scamă duce la cea care zboară printre uriașe fibre din covorul de mâine. Și-a dorit. A visat. A riscat. A dat. I s-a luat. Și acum? Pentru asta a fost totul? Pentru nisip ce gădilă o ființă mai eliptică de sine decât marea de cumpătare? Pentru stele ce cad din cer pe Pământ? Exilate, refugiate ale unor doruri de mult apuse, ascunse, ce stau, stau, numai stau să scânteieze, nu să ardă, ar risca prea multe... Pentru un acum banal, aproape reprimat, ce se îneacă în mulțimea atomilor dintotdeauna prezenți, pe care abia acum îi conștientizezi?

- Ai zis că nu pleci, cuvintele i se frâng, adânc o constrâng.
- Am zis, da.
- Ai promis că rămâi.
- Ei, și tu acuma...
- Animal ești sau doar a primitivității umbră ce culcuș a făcut din ghemuri deșirate, în trup păstrate? Cuvintele pe a ta limbă n-au valoare? În urechile tale, atâta sunt de goale?

- Mereu ți-a plăcut poezia, teatrul, drama. Felicitări! Urechile-mi stau încântate de ale tale farmece aparte. E bine? Ei, ce zici? un surâs îi joacă între ochi, apoi coboară către buzele fine, roșii. Mă descurc, nu? Aglae, draga mea... scumpa mea scumpă, cuvintele-s frumoase, iar frumosul e

arma letală ce veșnic transformă un renegat al păcatului într-un părtinitor desăvârșit al acestuia. Nu vrei să te lași subjugată de această searbădă putere, crede-mă.

– Nici măcar acum, aici, n-ai curajul a te arăta, intențiile a ți le afișa. Am crezut, am căzut. Sau poate nu. Ce știi tu despre câte un cuvânt poate ține? Ce știi tu despre a fi sau a exista? Ai martori sute în liniștea ce ne parcurge, în apa ce curge printre degete lungi, uman de curioase, tenebru de sfioase. Atomii toți îți stau la simplul gând, gata de a fi veșnic schimonosiți, turbați, de frumos furați. Pe veci să înnebunească și ar accepta, și-ar da acordul în sânge, doar să le grăiești. Dansează cu ei, cu fiecare-n parte! Și totuși... îmi poți explica ce înseamnă a pica? Întreabă Aglae cu atenția mărită, prinsă-n moment.

Partenera ei de conversație se uită curioasă, sceptică, încercând să găsească ceva ce parcă îi scapă, în privirea, gesturile sculptate adânc, gata să se schimbe oricând, pe fața Aglaei. Este pe jumătate întoarsă, cu țigara în mâna dreaptă, la nivelul gurii, ce s-a lăsat fumată de briza mării preț de câteva secunde. Răspunde apoi jucăușă, cu flerul ei caracteristic.

– Întrebare capcană. Ehee, te cunosc eu pe tine. Adică să fim serioși. Dacă nu eu, atunci cine? Ce amuzant! Singura persoană care te-ar recunoaște și mutilată, doar prin simpla ta prezență, este urâtă de întreaga ta ființă. Ei, nu-i așa că-i amuzant? Este, este.

– Cât oi trăi, umorul meu diferit de al tău este și va fi.

– Buun. Ei, lasă, știi cum e... unele glume sunt mai amuzante când îți aduci aminte de ele. Timpul face totul să pară mai bun, mai tandru, mai de partea ta. Din nou, alt concept ce prea ușor oferă ființei umane, pierdute de fel în slăbiciune și viciu, falsa senzație de putere, de control. Și e atât de perfidă, încât subtil destăinuie în totalitatea corpului, minte, suflet și trup, o stare febrilă, o nevoie aparte, o slăbiciune repulsivă ce împinge la omor. Fie că e de sine, fie că e asuprit celorlalți, condamnându-i la decizii improprii... Nu crezi?

– Să cazi e relativ precum direcția vântului. Eu n-am picat. Doar am ales să cred. Am ales să zic da, când urletul celulelor de mii de ori m-ar fi adus la nu. Am preferat să ofer o șansă, apoi încă una și încă una... până când am realizat că, eliptică de intenție, mi-am construit un palat din golurile șanselor acordate. Oferite pe rând și furate parcă toate o dată.

– Oamenii sunt oameni. Umanul e uman. Ce să faci, n-ai ce schimba.

– Ce? Ce e uman? Depravarea? Ura? Înșelăciunea? Furtul?

– Da, chiar așa. Vezi că prinzi repede?

În interiorul Aglaei parcă o întreagă revelație, ce se arăta pentru prima dată sub această formă, îi definea stările de bulversare, concentrare, alături de liniște.

– Ha, chiar așa... sunt umane. Ce putem noi face? În ce ne-am putea transforma pentru a le ignora? Sub ce vrăji să ne lăsăm ritmul inimii să bată pentru a dansa independent de conducerea mulțimii de celorlalți?

– În piatră, sol, plastic, soare, scrum. Ce vrei. Dar ai grijă, vin la pachet cu un preț pe care nu știu cât îl poți onora.

– Dar scopul... Nu, motivul... el mereu există. Care e al tău? De ce?

– Preț ce se modifică odată cu timpul, odată cu viața plastică, ce nu-ți mai aparține. E supraestimat, dacă mă întrebi pe mine. Mai bine să fii un singur om, cu voința proprie, cu o falsă putere de a decide, decât un ceva blestemat să fie martor a prezenței continue a sălbăticiunii de om. Însă, totodată, viața e...

– DE CE? De ce ai ales să-ți suspenzi sensurile din glas de idei care nu sunt măcar ale tale? De ce ai ales să minți, să fii umană?

– Nu e nimic real, ok? Nu e nimic real...

– Fabulezi.

– Eu n-am zis niciodată că stau, n-am promis că rămân sau că chiar voi fi cineva. Nu ți-am înșirat nici măcar un cuvânt în plus decât simpla realitate, n-am aruncat ceea ce crezi tu că aparține concretului, ceea ce crezi tu că s-a întâmplat. Pentru că nu există nimic. Ai aruncat în mine cu ideile tale, cu visele și dorințele și uite unde am ajuns... să fiu construită după fanteziile tale, după gustul tău, tu să crezi cu o asemenea ardoare în propria creație, încât uiți de natura brută a lucrurilor. Te-ai prins de idei, te-ai uitat printre ele și ai uitat, ai uitat să mai revii măcar cu câteva priviri. Apoi când am început să vorbesc... mare șoc, mica ta creație se despletea, se dărâma. Și nu doar eu! Nu doar cu mine, asta e durerea. Pe oricine întâlnești, oricine vezi și saluți... se întâmpla la fel. Iubești idei, nu oameni, nu lucruri. Adori concepte, nu certitudini. Creezi derivate de realitate și te aștepti ca tot restul să te urmeze, să fie exact ce ai creat. Prietenii tăi sunt acolo, iar tu ai fugit. I-ai lăsat în jurul focului, iar tu ești acum aici, cu mine. De ce? De ce n-ai plecat încă? Ce te ține într-un loc ce nu există. Ai zis că cuvintele au greutate. Na, cântărește-o pe cea a lui „nu există“!

Aglae simte cum se destramă, cum adevărurile ei toate, cu ace și scame, cu atomi și nuclee, se lasă într-o repetată sărutare a pământului. Vulgară la început, frivolă, apoi tandră, în pas cu timpul ce se scurge invers. De ce e acolo? Ce face acolo? Valurile se izbesc unele de altele, sunetele ce zbiară valsează în interiorul ei, ridicând-o de la un sol putrefiat. Luna... da, roșie,

exact cum o lăsase, îi parcurge lacrimă de lacrimă trupul. Este aici. Da, ea există. Inspiră briza răcoroasă o dată, expiră tot veninul uman. Nu, aici nu mai putem da vina pe societate. Oricum e o aiureală să dăm vina pe noi sau pe alții în orice circumstanță ne-am afla. E natura umană, închisă de om pentru om. Inima îi zdrăngăne diferit, sufletul îi zâmbește, corpul îi urmează.

Avea nevoie de această escapadă. Avea nevoie să se elibereze, să se regăsească, să descopere noi adevăruri universale, știute de fiecare în parte, descoperite de prea puțini. A scăpat de robia celorlalte persoane, de sclavia propriilor idei. Poate s-a subjugat altora. Poate mai rău își face. Dar sigur va afla într-o altă noapte cu lună roșie și adevărul acesta.

– Gata, mă pot întoarce acum, se ridică de pe bucata de nisip umed și își scutură câteva scoici aciuat pe abdomenul său. Păstrează una. Sunt liberă acum! Da, sunt bine. Ha, oare câți oameni găsesc ce am aflat eu azi?

1. Zi de seară

Fata din camera albă se pornește în drumul ei spre un necunoscut între 4 pereți. Cine ar fi putut vreodată dovedi strălucirea puterii de doar a fi? Fără complicații, nicio diversitate. Doar o linie subțire, de care fata se ține. Încearcă a se menține, însă cine ar putea reține nebunia de care dă dovadă alergând pe fire subțiri de ață?

Părul roșu vâlvoi i se agită pe față, abia lăsându-i la iveală ochii de un albastru oceanic. Ți se pare de necuprins și ție? Ah, deci nu sunt doar eu care mă înec în al ei neînțeles. Are puloverul lui. Mare, pufos, îi descoperă picioarele subțiri, elegante, îi cade pe umăr. Părul i se varsă peste tot. Ai putea s-o numești neîngrijită, uitată de propriul sine. Însă, cu desăvârșire, greșești, căci ea se învârte și e fericită. N-are decât un infinit între 4 pereți și e fericită. Râde. Se joacă. Își ridică privirea suav, și-o lasă înapoi în pământ. Se îmbrobodește în tot materialul ce pe trup i se așterne, revine apoi și își desface brațele. Ea zboară. Se ridică pe vârfuri și zboară. E o pasăre albă pe cerul negru de noapte, nezărită decât de cei care merită, cei care au așteptat suficient, până la acea oră teribil de târzie, doar pentru a o admira în secunde. Cei ce se ascund, fără voință, în spatele umanului cotidian, în spatele uzualului înțeles și observat. Căci acolo co-există ea cu tot defectul creației.

Ai zice că îi e frig, că pielea i se face de găină... însă nu, iar te înșeli. Ea este liberă, iar frigul gresiei din dormitor este prompt alungat de șosetele groase, lungi, până la jumătatea gambei. Sunt albe și ele, însă pe tălpi grena. Se desface în fața tuturor, se arată spectacolului, vizitatorii nelipsiți

cu aplauze o îngână. Face salturi neîncetate, puloverul se ridică din când în când, mâinile îi zburdă. Grația o exprimă, când roșul părului, ce cade valuri pe un fundal alb, se nuanțează în contrast cu întunericul infinit și de milioane de ori înzecit în clipele în care ea se desfăcea.

Ai întrebat-o de multe ori cum s-a dat ție, când i-ai pătruns în suflet. Ce era să-ți zică? Că s-a îndrăgostit de tine pe o melodie? Era prea bizar, cam ieșit din contextul prestabilit, nu crezi? Acum ea la tine se gândește, iar ochii îi scapătă și adâncimea lor infinit capătă; dar un infinit propriu, neînțeles, nedescoperit, doar de tine știut. Încă nebănuir. E un mister și pentru ea, căci acum, printre firele roșiatice de par ce-i dansează în cap fără voia ei, încă se gândește la tine. Poartă puloverul, martor nesătul. Pe mirosul tău se îmbată cu o dragoste de care îi e frică.

Își duce palmele la ochi, se închide. Strălucirea capătă cortină, iar viziunea evidentă se aplatizează, se îndepărtează. Îi e frică, îi e teamă. Gata, de mâine nu mai ești. De mâine va fi din nou ea cu ea, ea cu visele sale, ea cu realizările minore ce mari îi par, ea cu veșnica ei elipticitate. Căci nu e întreagă, deci tu n-o poți iubi. Cum ai putea? Se poate? Există așa ceva? Să iubești un pahar spart, un tablou ciobit, o sculptură pătată de vopsea? Se poate să iubești un defect incomplet chiar și în a sa defecțiune? Ea nu crede așa ceva. Renunță la povești când e vorba de tine. Oare face bine? O fi înțelept, o fi real? O fi ce-i insuflă camera, o fi ce-și induce ea singură?

Nu poate știi... pentru asta se ghemuiește. Picioarele îi sunt vizibile în a lor goliciune, în a lor suplețe, părul îi zace potolit pe podea. Îi e frică că mâine nu vei mai fi, că dacă de ea te vei apropia, atingerea ta de marmură îi va sparge cristalul. Ce avea să-ți spună? Că s-a îndrăgostit de tine pe o melodie? Nu putea...

2. Clovnul clasei

(1)

Sufletele se ridică singure în slăvi, aici, printre oamenii aceștia ce se împing și se calcă pe capete, pe propriile capete; printre și sub și peste toate aceste ocheade pe furiș sau poate nici așa împrumutate. Metropola înghițită de omenire ne este martoră cum ne înghițim fiecare-n parte, cum ador să te privesc în timp ce mă privești, la fiecare salut și atingere searbădă, la fiecare sărut ce ne crește peste petale de trandafiri, alături de vise iluminate de ceva mai puternic decât ți-ai putea închipui, de un astru neobservat de turmă, cea care oricum ia totul în glumă.

Lacrimi secate, stinse, căci e octombrie, iar lumina ne bate-n ochi. Mă orbește, te rănește, dar niciunul nu se împotrivesc, niciunul nici nu se gândește să se mute vreun centimetru mai încolo, spre marginea abisului clar definit, cu atâtea dinamici, fericit. Ne este bine aici, supraîncălziți, prea-iubiți, deloc liniștiți, atât de ascultați, eu de tine, tu de mine; de ce ne-am gândit doar a deranja așa haos perfect, neobservat, atât de simțit, atât de adânc în ființa acestor doi necunoscuți ce suntem noi?!

Te văd în apus, te simt în râu, te ating în nepătrunsă lume, transfigurată acum, pentru câteva secunde, în rugină ce sclipește și orbește și nimeni nu mai vede nimic decât pe ei înșiși. Așa că toți închid ochii. Mă privești. Te privesc. Căci e octombrie și nu suntem de aici, iar soarele acesta, stea sau ceva, ce suportă să se scoale zilnic pentru noi, ne prefigurează pe clădiri, pe cer, pe apă și beton, pe pământ stricat, asfaltat. Ne bate în ochii noștri și apoi în ai tuturor. Ei nici nu realizează cât de puternic și din plin sunt loviți de ceva ce-i avertizează cu insistențe botezate-n indulgență de copil. Clădirile pică peste noi, cioburile ne intră în privire, vene, ne ciopârțesc; cărămizi vechi, putrefiate, zdrobesc ultimele speranțe ale unei rase decăzute, în smoală îmbăiate. Sângele țâșnește pe unde apucă, iar oameni peste oameni cad și nu mai rămâne nimic decât senzația că ceva e greșit, apoi simțirea ta ce mă simte dincolo de uman, adâncurile mele umplute de un tine necunoscut, ce se simte atât de acasă, chiar și în neființa de masă... E roșu. Și e plăcut. E galben. Și mă atrage. E verde. Și este peste tot. E albastru. Și e cristal. E răsărit, e apus, e apocalipsă, anarhie, e ce-o fi. Și ești tu.

— E octombrie. Și doare. Supraviețuim. Greutate sufocată, închisă, rectificată, în piept pulsează; acolo, chiar da, sub claviculă. Da, chiar acolo! Ahm, nu cred că... Nu, n-ai putea să vindec; știu că îți e dorință. Da, da, acolo. Nu, nu, aghhh, nu! E ok! Acum, acum... doare, urlă neîncetat rănilor, tu continui în inocența ta imaculată, crezând că faci bine. Și faci. Și doare. Dar nu contează. Pentru mine, nu. Nici pentru tine n-ar trebui. Așa că apasă frânturile din sufletul meu, ce-ți stau acum la dispoziție naive, loiale. Ceva mai tare. Acum să se sfarme de tot și niciodată apoi. Altfel mă salvasei o dată, călindu-mă cât pentru o viață.

[...]

Îmi ești smarald, îmi ești apă, lună și stele, și tot și nimic. Și tot ce dețin și tot ce n-am. Te pot pierde chiar acum, în aceste momente. Dacă dorești, căci fiecare are de ales. Iar eu nu contez. Mă pierd firav printre indecizii și mă dau mai în spate. Nu mă vezi și sunt bine, m-am obișnui dinainte de acest gând. Mă îndepărtez.

Și sper să mă vezi. Să îți întorci privirea, nu mai mult. Să mimezi câteva sunete șchioapete în aceste luminii aurii ce îți decolorează în nuanțe neobișnuite privirea. Și mă chemi, vrei să știi de ce am rămas dincolo de aparențele tale, ale căror ziduri trebuie ridicate; strălucesc pentru ei; eu, cum încet se îneacă printre urzici și lavandă și pădăie, le disting. Iartă-mă. A fost o fracțiune de secundă.

Suntem toți la fel, păpuși conduse de cineva mai mare, personal și diferit pentru fiecare în parte, căruia i-am lustruit coroana fără să vedem că e furată, măsluită, secată. E octombrie. Și prefer să tac. Căci acum și aici e tot ce am, iar dincolo și nici acolo, e noiembrie cu ceva ce deja face salturi peste și prin mine. Nu contez. Octombrie o face. Tu nici atât. Amândoi încă supraviețuim. Uită-ne pe toți în jocul satiric al vieții de-a regina și nebunii.

(2)

Nori de praf mă iau de mână în tăcere. Traversăm încăperea goală, despuiață de varul alb până la bazele cele mai josnice ale cărămizii vișinii. Ne uităm prin fereastra imaginară cum frunzele se pârllesc, se aruncă în aer unele peste altele, ca apoi să se ofilească printre picioare încălțate și într-un final să dispară de tot. Cum? Încă nu se știe. E un mister. Ca buzele tale tomnatice ce îmi răcesc podul palmelor. Ca fiecare șină din fața noastră ce nu știm unde duce, nici n-am vrea să știm. „Ia stai puțin. Acum îți zic, o secundă.“ Nu, nu; n-am nevoie. Lasă-l să fie un mister, să trăiască și să se distreze cum dorește. Lasă să existe cum o exista ceea ce deja există.

Pe scaun putred de umiditate, drept în fața mea, ceva mai la stânga de mijlocul camerei, îți aprinzi țigara nonșalant doar din câteva mișcări lascive de mână, devenite reflex ireproșabil. Direcție și sens. Cuvânt și impas. Este ceea ce ne definește, acest popas. Unde altundeva să fim, dacă nu acasă? Te privesc cum te destinzi din cămașa ta de un alb funerar, macabru, asortat cu dungile jigărite ale acesteia, descheiată, ascunsă apoi de beregata pantalonilor negri. Frigul îmi dă contur, mă irită, podeaua rece îmi intră-n vene și pot să simt, pot să mă implic în acest peisaj straniu în care-mi ești străin. Degetele picioarelor mi se încovoiaie fără voie. Și ești aici; pe scaunul tău, în lumina atât de slabă a becului ce atârână asupra ta, între pereții corupți de conexiuni inexplicabile, complexe, călătore din lumi în lumi. Pielea și firele de par rămase mi se ridică. Și mă privești. Cuvânt și impas. Toamnă și noi. Îți simt respirația agitată, calmă, însă dură, putredă, înfiorată, adânc indignată. Cine ești?

Mă implic în acest joc murdar de-a străinii și iubirea, chiar dacă abia m-am trezit și mi-e frig și te vreau și mi-e frică. Mă apropii, jocuri de cuvinte, știu că ești, emoții aiurite, te văd, te uiți prin mine. Mă observi sau nu. Nu se știe. E doar misterul privirii tale ce ne îngroapă fiecare pas în ceva mai adânc, în mii de frunze ce stau să intre-n pământ. Nu ești nimic, suntem împărțiți la doi, ești slab, vicios și spargi în sute ultimul colț de felinar aprins pe luna mea. Ești neașteptat de mic, de plătând și te observ cum te zbați și vrei să ieși, să fugi, să lași adevărul în seama mea, cum m-oi descurca și eu cu el. Dar ești aici, sub privirea mea, iar pupilele ți se dilată și n-o știi sigur, căci nu văd la distanță, dar de-aici o pot simți. „N-ai idee de câte n-ai idee.“ Și mă opresc în fața ta. Ne pierdem în camera întunecată, în fața ferestrei noastre imaginare ce ne scoate din sărite cu luminile ei galbene și roșii și portocalii. Ne înecă decorul apus al sufletelor ce le veghează pe ale noastre, din umbra unei neînțelegeri pure, în a sa criză discretă.

Îi văd cum mă simt. Îi simt cum mă dezbracă complet a lor scilipiri de priviri.

Sunt ei, mii de chipuri întunecate de dogme și falsitate, mii de arcuri și sulite și gloanțe, cuvinte și fapte ce stau să ne nimerească în caz de împotrivire. În caz că ochii mei ar șopti cu însuflețire alte sintagme decât ale lor, dacă inima mea ar sări în ritmuri mai altfel decât cele ale turmei din fiecare ei. E ceață, cu priviri aruncate în ocheade le văd amenințarea putrefiată de cunoștințe false, îi văd sacrificând orice prezent și viitor și acum și mâine pentru mine, noi. Mă înfioară, căci mă subjugă. Ca pe slavi. Ca niște putreziciuni. Dar n-am spirit de turmă, greșeala mea, îmi cer scuzele aferente, așa că mă arunc peste tine ca să fii bine, iar din fiecare parte se dau drumul la neferiți gloanțe, praf de pușcă, îndreptate spre acest pierdut eu, spre tine, spre ceva ce aș numi amândoi. Ciudate răni așteptate și binevenite mă ocolesc cu desăvârșire, e protecția ta ce tocmai m-a ajutat. E slăbită, firavă, viciu în a sa sfințenie. Și tu la fel. Mi se dă un ultimatum. Crescendo sunet mă face atentă la ce n-aș putea simți, conștientiza. Ei sau tu! Oare care? Tu ești cine? Semeni cu el, dar nu, n-are cum. Oare? Oare să fii aici încă o dată? O nouă șansă? A cui? Eu cine? Aici unde?

(3)

„Ești? Tu? Tu, tu? Spune-mi că nu mă înșel. Spune-mi că ești și mereu vei fi tu, cel ce nu se sfiește să mă lase să mă zdrobesc atât de tandru de ciment, ca apoi doar să mă ajute să mă ridic, să mă refac, să fiu cineva dincolo de priviri și aroganțe.“

„Da, eu sunt. Nu te teme! Degeaba te chinuiești vorbind, când tăcerea ne cere atât de puternic să ne ridicăm din rădăcini, să prindem viață și să vopsim în nuanțe nealterate ceva. Orice. Un ceva cât de mic.“

„Ce voiam să aud, în timp ce lumea se petrece printre noi, pe lângă universul nostru pe care din scrum de țigară ni l-am conturat și în mii de amurguri l-am uitat.“

„Uite-mă aici.“

„Da! Acum chiar te văd.“

„Pot să stau?“

„Cum dorești. Totul depinde de tine, pasul meu e făcut, am creat ce avem acum. E rândul tău.“

„E rece. Pot simți cum mii de valuri ne sunt martore tăcute, cum se agită și se încântă să ne vadă, cum munți întregi își trimit piatra până aici, sub noi, cum nori de ploaie dură stau abia-abia să ne boteze întru infinit. Mă sufocă acest aer sec, de lut, ce ne pică greu pe brațe. Ai să răcești. Ar trebui să intrăm. Sunt prea mulți oameni aici, jos. E scârbos cum omenirea în puritatea sa absolută slujește iadul în nuanțe nedefinite, nebănuite, iar ei toți stau și trec. Se mai opresc. Se mai benoclează. Se uită hâș, își înclină capul, limba, ochii li se gumează. Apoi continuă în drumul lor searbăd și își mai întorc ființa peste umăr să poată să vadă ce simt; căci ne simt.“

„Orașul se aude la intensitatea sa maximă, căci minimul e maxim neauzit, fin, ce ne place nouă. Sunt bine aici. Nu-mi trebuie altceva. Poți pleca, nu te țin, îți dai seama.“

„Vrei să stau?“

„Vreau să faci ce vrei să faci.“

„Ai nevoie să stau?“

„Da.“

„Orașul e mort.“

„Vreau să faci ce simți că trebuie să faci, să fii cine ești.“

„E uimitoare plăcerea asta masochistă de a gândi și regândi. Distruge. Și e fină. Ucide. Și e dulce. Rănește, taie până la os. Și e dorită, primită forțat, cu regret și iubire și dorință și extaz.“

„Nu-ți cred cuvintele. Sunt veninoase. Nu-ți pot anticipa mișcările, îmi ești un străin apetisant. Nu știu cine ești și cum gândești. Mă întuneci și orbești. Taci, căci uiți să mai adaugi ambiguități acestor atomi plutitori dintre noi. Și doar stăm. Iartă-mă. Neoane ce se sparg, se rup în mii și se prefac pe de-asupra noastră, secrete ne șoptesc. Îmi spun de tine, de cine erai, de cine ești și ce se învâрте amăgitor între acest noi doi. Nu le cred. Prefer să te privesc cum ele te privesc și mă ustură gândul că poate vei

pleca. E rece. Betonul ce ne înconjoară e doar rece. Dar nu ca apa, nu ca noaptea, e altceva, dus până la extreme de alte nivele, ce ne veghează ca nu cumva să ne urcăm pe niște pereți necunoscuți, albi și negri, uciși de aparențele unei societăți viclene.“

„Societatea e trează. Trebuie să să culce și ea la un moment dat. Iar cei ce încă mai reușesc să rămână, să supraviețuiască dogmelor sunt doar nebunii și noi doi.“

„Suntem nebuni. Bagă-ne în aceeași oală, ce o mai dai pe ocolite?!“

„Hai sus. Ai să răcești. M-am ridicat. Acum hai și tu. Îmi întinzi mâna ca un copil spre a te ridica, a te duce către aceste neoane ne ce sparg universul în sute. Mă privești ciudat. Ca un copil extaziat. Dar e ceva mai mult, deși nu-mi dau seama exact. Totuși e ceva compact, ce rămâne în tine până te uiți la ceas. Apoi arunci telefonul pe oriunde o cădea și cuvintele acestui spațiu liberian ne lasă fără aer.“

„23:32. Cine ești de fapt? Te cunosc? Parcă da și poate nu. Ai un gust familiar. Te simt. Valurile îmi șoptesc că ești pentru mine, strigătele luminilor strigă vehement să te sărut, reflexiile mă conving să te alint dincolo de fizic, cimentul ăsta nu ne mai vrea pe el. Dar totuși... Cine ești? Parcă te știu de undeva, străine. Nu uita de mine, chiar dacă poate pentru o secundă eu am uitat de tine.“

.....
Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

PREMIUL III

Antoniou Karina-Maria

Colegiul Național de Informatică *Tudor Vianu*

Profesor îndrumător: Marilena Anghel

LUMEA NOASTRĂ – ÎNTRE TRECUT ȘI VIITOR

Stau pe prispa casei și privesc în depărtare. Lumina caldă a soarelui mă îndeamnă să mă apropiu de natură, să simt în liniștea deplină freamătul ființelor necuvântătoare. Câmpia din fața ochilor mei pare că nu are capăt, că se întinde la nesfârșit, mereu aurie și plină de speranță. Galbenul strălucitor al lanului de grâu a înghițit totul și amenință să pună stăpânire pe cer. Spicele de grâu dansează grațios în bătaia vântului. În depărtare țăranii ară pământurile și culeg aurul săracilor. Toate aceste rutine vor dispărea odată cu trecerea timpului. Munca omenească va fi înlocuită de mașinării coordonate de la distanță, iar viața se va schimba complet. Lumea va fi digitalizată curând, iar prin lanurile nesfârșite de grâu nu se vor mai putea distinge micile furnici dibace care strâng spicele de grâu. Oamenii vor fi înlocuiți de roboți care vor culege, strânge, transporta și transforma grâul în făină. În schimb mecanisme complexe vor ara terenul, înlocuind munca temeinică a oamenilor.

Soarele s-a ridicat acum pe infinitul cer, învingător după lupta neobișnuită cu regina nopții. Lumina soarelui scaldă câmpia în ape sângerii, umplându-mă de bucurie. Odată cu apariția stăpânului cerului, natura se trezește la viață. Supușii săi loiali își ridicau încet capetele plecate și îi urmăreau orice mișcare. Macii și-au îmbrăcat rochiile colorate și alături de rapiță ale cărei eșarfe galbene lucrate minuțios, fluturau în bătaia caldă a vântului, așteptând ordine noi de la stăpânul cerului, al zilei și al naturii.

Câmpia este marcată de prezența celui mai frumos rege. Prin parfumul unic, și prin mantia-i brodată cu pietre prețioase, de-un roșu aprins, cireșul devine regele câmpiei. Pelerina sa albă, lucrată amănunțit, i-a fost schimbată cu una verde care să-i reflecte frumusețea și așteaptă și el, alături de subordonați porunci de la împăratul cerului. Alături de Stăpânul Suprem domnește cireșul și leagă cerul albastru cuprins de nori albi și

pufoși, străbătut doar de trilurile păsărilor, de marea nesfârșită de verdeață. Inimioarele strălucitoare și totodată carnoase și zemoase ale copacului erau odată culese de copii, ale căror râsete umpleau întreagă livadă. Acele râsete sincere și inofensive s-au transformat în sunete mecanice ale mașinărilor lipsite de sentimente și căldură sufletească, care culeg sortează și direcționează fructele către diferite scopuri: suc, dulceturi, fructe proaspete și bomboane făcute de gospodinele harnice, astăzi înlocuite de roboți. Culesul fructelor era prilej de interacțiune între copii și motiv de bucurie în rândul adulților. Râsetele lor gingașe te umpleau de veselie, făcându-te să-ți uiți toate supărările. Copiii se întreceau în povești, glume și încercau să iasă învingători în jocuri copilărești prin adunatul celor mai multe rubine sângerii. Acum, în era tehnologică, comunicarea este înlocuită de rețele de socializare, născându-se prietenii virtuale.

Ce priveliște minunată se întinde în fața ochilor mei! O pictură realizată de cel mai talentat artist, o imagine conturată de cel mai creativ scriitor. Statura impresionantă a ciresului îl definește drept legătura dintre cer și pământ și pare că prin crengile-i decorate cu bijuterii scumpe, încearcă să se apropie de soare, de cer. Privind această legătură, acest peisaj mirific, un sentiment de bucurie mă cuprinde, de entuziasm, tăindu-mi respirația. Brusc, acest sentiment îmbracă o altă față. Un sentiment ciudat îmi copleșește trupul. Speranța generată de acest tablou minunat dispare și lasă în urmă neliniște, melancolie. Copacul din față mea strălucește, atrăgându-mi atenția. Fiecare frunză adăpostește cel mai frumos cadou al trecutului-amintirea. Prin vertebrele frunzei curge amintirea trecutului, a memoriilor frumoase și prin găurile lăsate de viermi trec amintirile urâte, alungate de surpriza zilei de mâine.

La baza copacului un ochi de baltă strălucește. Lacrimile norilor de vată s-au scurs din dorința de a re trăi acele momente frumoase. Și în unduirile line ale apei un viitor necunoscut se conturează, o lume în continuă dezvoltare. Cu forța sa nesfârșită copacul leagă trecutul cu viitorul și ascunde surpriza necunoscutului.

În imaginea mișcătoare, lumea de mâine mi s-a arătat în toată splendoarea ei; fel de fel de roboți prind contur alături de aparate inteligente capabile să opereze cu meticulozitate asemenea unui medic. Tehnologia va schimba și cursul medicinei. Dacă la început, doctorul asculta pacientul, încerca să descopere natura bolii și să-i găsească leacul, alungând suferința, astăzi, se introduc în computer date obținute prin teste prelucrate de la pacient și se pot face operații coordonate de la distanță, prin apariția telemedicinei. Doctori renumiți, vor opera din continente diferite cu ajutorul unor tehnologii de ultima ora. Lumea pe care o știam s-a schimbat complet.

Priveam o lume rece, dominată de ecrane insensibile, nepăsătoare în fața oricărui gest de afecțiune. Oamenii își continuau grăbiți drumul cu nasul în telefon. Parcă toată lumea a uitat să mai vorbească. O adiere de vânt schimbă imaginea. Lumea exterioară nu se lasă mai prejos, se ridică și ea la un nivel superior, aflându-se într-o continuă dezvoltare. Pe străzi circulă mașini autonome, fără șoferi. Metroul din imagine merge pe la suprafață, deasupra mașinilor, ridicat de ventilatoare puternice cu o viteză amețitoare, astfel încât distanța dintre două puncte se parcurge în câteva secunde.

Evoluția tehnologiei va influența și cunoașterea mai aprofundată a cosmosului, a necunoscutului încercând să se descopere posibilități de viață și pe alte planete. Speranța vine călare pe un cal verde și imaginea capătă un alt contur.

Băncile pline odată de cărți și de manuale sunt pustii. Niște dispozitive ciudate, cu taste negre le-au luat locul. Le-au detronat. Au câștigat o luptă necinstită. Toată lumea le-a uitat. Unde sunt cărțile, adevăratele portaluri spre lumi magice? Cine le-a furat? Toate aceste lucruri magice au fost uitate. Un elf malefic al poveștilor din copilărie și-a folosit puterile elaborând vrăji complicate, construind astfel un portal. Un portal magic prin care a reușit să se teleporteze în lumea noastră și să fure adevăratele plăceri ale unui elev. Acum un dispozitiv electronic are menirea de a-i atrage în lumea cărților. Un ecran rece care nu spune nici o poveste.

În marea de cerneală plutesc acum niște litere stinghere, dar nimeni nu mai e curios să descopere lumea secretă dintre pagini. Între elevi, comunicarea și-a făcut bagajul și a plecat în vacanță. Nimeni nu o mai invocă. Acum în ecranele telefoanelor mobile se întâmplă toată magia. Convorbirile s-au mutat în mediul virtual, întâlnirile s-au transformat în mesaje scurte. Ziua de mâine va aduce și prietenii legate exclusiv în mediul virtual, prin intermediul unor aplicații. Aceste prietenii nu vor câștiga concursul timpului, fără comunicarea față în față: digitalizarea va acapara omenirea. În curând vom asculta doar de niște ecrane reci și insensibile. Oamenii vor deveni și ei mai devreme sau mai târziu mici roboți, un cod pe o foaie.

Imaginile redate de acest portal spre viitor sunt alungate de săriturile unei broscuțe verzi. Pentru o clipă văzusem cum va arăta lumea de mâine. Oare ce schimbări vor mai apărea? Cum va arăta cu adevărat lumea de mâine? Desigur, interacțiunea dintre oameni, înainte construită pe baza relațiilor de empatie se va dizolva în șirul nesfârșit al timpului. Cu timpul, totul devine tehnic, cât mai minuțios elaborate, disecat în planuri cât mai fine, dar lipsite de sentimente umane.

Oare ce planuri mai are Marele Maestru pentru omenire?

.....
Benga Ana Tamara – Școala Gimnazială *Avram Iancu*

PREMIUL SPECIAL

Bădescu Ioana Bianca

Colegiul Național Bilingv *George Coșbuc*

Profesor îndrumător: Mădălina Chitu

LUMEA DE MÂINE

„Mâine”. Un singur cuvânt. 5 litere. Utilizat mereu cu același înțeles. Îl folosim atât de des, în discuțiile noastre zilnice, în mesajele pe care, cu toții, le scriem, în poveștile pe care unii dintre noi le redactăm, în scrisorile pe care aproape nimeni nu se mai obosește să le compună. Pentru mulți înseamnă, pur și simplu, ziua care urmează după azi. De fapt, „mâine”, înseamnă mult mai mult de atât.

Anskhal s-a dat jos din pat. Cerul încă nu crăpase a zi. Când tălpile sale goale au atins covorul, s-a înfiorat. Pisicește, s-a întins în lumina difuză a primelor raze de soare. Pășind spre baie, parchetul trosnea, anunțând casa toată că el se trezise. În față chiuvetei, somnoros, se lăsă spălat blând, de baia însăși. Un braț metalic îi spăla dinții, altul îi ștergea blând fața, în timp ce un al treilea îi netezea părul buclat. Întorcându-se agale în dormitor, Anskhal întinse mâna spre mâncarea ce îl aștepta pe mäsută. Înfilecă repede, fără a-și da timp să savureze aromele omletei proaspete. Ceva îl măcina. Ceva mai adânc decât stresul muncii și dorul de casă.

Anskhal privi pe fereastră. La treizeci de etaje deasupra pământului, chiar ești sus. Dar, el simți o depărtare mai mare ca înălțimile la care se afla. Orașul se desfășura sub el în toată gloria sa. Era superb, cu toată tehnologia sa, ceva ce nimeni nu și-ar fi putut imagina. Atâtea lumini, atâtea mașini ce goneau pe șosele cu o viteză colosală, atât de mare, încât tot ce se vedea din ele era o dără luminoasă. Atâtea trenuri pe șine suspendate, atâtea lume... Și totuși, tot ce vedea el, erau numai gazele de eșapament ale mașinilor, fumurile toxice ale tuturor uzinelor și fabricilor ce se înălțau în depărtare; el vedea toată otrava aceea pe care tot orașul o emana, tot ce oamenii distruseseră ireversibil pentru a avea tehnologie peste tot, pentru o viață cât mai ușoară, fără să considere prețul pe care urmau să-l plătească, până la sfârșitul timpului. I se părea uluitor cum, deși își omorâseră planeta cu mult

timp în urmă, deși tot ce rămăsese din câmpiile verzi și pădurile răcoroase erau numai deșerturi arse de soare, deși toate amintirile din copilăria sa acum erau mult prea departe încât nici cel mai rapid tren nu putea ajunge la ele, deși toate acestea se întâmplaseră în decursul a numai șaptesprezece ani, nimeni, dar absolut nimeni, nu se oprea. Cu toții alergau ca înnebuniți încolo și înapoi.

Înainte să-și dea seama, Anskhal plângea. Plângea cu lacrimi mari, amare, îl dureau tot ce se întâmpla în jurul lui, îl dureau faptul că toate acestea puteau fi prevenite, planeta nu ar fi trebuit să moară pentru ei, doar dacă cineva, în mijlocul schimbării, în tumultul de idei și planuri de modernizare, dacă o singură persoană s-ar fi oprit și s-ar fi întrebat: „Ce facem noi de fapt?”. Și uite așa, fără să le pese, fără să își dea seama, nu și-au distrus numai planeta, ci și pe ei înșiși.

Și uite că, „Măine” poate fi glorios. „Măine” poate fi mai bine. Dar „măinele” nostru se poate transforma, foarte rapid, cum lovește fulgerul unei furtuni de vară, în „azi”-ul lui Anskhal. Așadar, oprește-te pentru o secundă din ceea ce faci, uite-te în jur la cer, la păsări, la vântul care tremură frunzele copacilor, uite-te la tot, pentru că toate acestea nu sunt ale noastre pentru a le putea lua, pentru a avea permisiunea de a le distruge. Privește bine, nu numai în jur, ci și în sufletul tău, și întreabă-te: „Ce fac eu de fapt?”. Haideți să ne punem toți această întrebare și să nu ne gândim numai la ceea ce facem, ci și la ceea ce putem face, pentru că, încă avem timp, încă se mai poate schimba ceva în bine. Încă nu e mâine.

Anskhal sparse geamul și, fără un ultimul gând, pași în gol.

MENTIUNE

Mirițescu Alexia Maria

Colegiul Național *Sfântul Sava*

Profesor îndrumător: Pop Iulia

CĂLĂTORIND SPRE LUMEA DE MÂINE

Era miezul nopții. În timp ce afară cerul urla cu fulgere, eu mă ascundeam sub plapumă, întrebându-mă dacă furtuna va trece până mâine.

„Cum o să fie oare mâine?”, „Va fi frumos?”, „Ce voi face?”. Dar mi-am dat seama că nu știu la ce să mă aștept la ziua de mâine. Poate va fi o zi ca oricare alta sau va fi ceva special. Dar nu știu asta încă, pot doar să trăiesc în prezent așteptând cu nerăbdare ce-mi va oferi ziua de mâine.

„Însă tu vrei o evoluție ce nu-ți va schimba numai ziua de mâine, îți va schimba percepția asupra vieții și a întregii lumi și va schimba percepția întregii societăți asupra viitorului și a `normalului` ”.

Acest scurt monolog îmi cutreiera mintea în timp ce așteptam ușurel până când, dintr-o dată „zdup” cad într-un somn adânc.

Călătoream din ce în ce mai adânc în visele mele până când am aterizat într-un vagon de tren. Mă uit nedumerită în jurul meu zărind oameni de diverse naționalități, ce păreau rupți din diferite perioade ale timpului.

În primul vagon stăteau plictisiți homo sapiens, apoi egiptenii și sumerienii și pe cât avansam din vagon în vagon, mi se derula prin fața ochilor toată evoluția civilizației umane, prezentată cronologic din Antichitate, Evul Mediu și Renaștere până în Epoca modernă.

Ajunsă în vagonul anului 2020, mă zăresc chiar pe mine ghemuită pe banchetă, cu cartea „Lumea de mâine” în mâini. Depășesc acel vagon, pășind mai departe în viitor. Asociaz confuză acest tren cu o axă ciudată a timpului.

Ajunsesem în vagonul anului 2100 când trenul se oprește brusc, iar conductorul anunță stația „Lumea de mâine”. Atunci când ușile se deschid, toate persoanele din vagon coboară încet, parcă plutind, iar eu „hopa” după ele.

Mă uitam uluită în jur, totul era așa diferit de lumea pe care o știam, era o priveliște aproape ireal de frumoasă.

Cerul avea o nuanță lila, iar în depărtare se vedea o navă pe care scria „Bine ați venit în lumea dimensiunii 5D”. Mă întreb „Oare ce înseamnă

5D?”, dar într-o secundă a apărut ca prin magie în fața mea o hologramă pe care scria „5D este dimensiunea a cincea a Noului Pământ, este a cincea etapă de evoluție a umanității, care a început odată cu trecerea oamenilor la un plan emoțional, mental și spiritual evoluat și în care oamenii își ascultă mai mult sufletul și mai puțin mintea”.

Eram uimită de ce vedeam, având în același timp un sentiment de fericire, simțeam că este lumea în care întotdeauna mi-am dorit să trăiesc.

În zare se vedea un oraș colorat ce forma un imens curcubeu în lumina blândă a soarelui.

Înaintând pe un drum străjuit de copaci înalți, ce ducea spre intrarea în oraș, toți oamenii pe care i-am întâlnit mi-au zâmbit. Toți aveau corpul învăluit într-o lumina alb-argintie, iar ochii le străluceau de fericire.

Cu cât mă apropiam de oraș, vedeam mai bine clădirile din sticlă colorată, care aveau pe acoperișuri grădini cu plante și flori și panouri solare pe fațade.

Spre surprinderea mea, cu cât eram mai aproape de oraș, o mireasmă naturală de pădure mă întâmpina, iar aerul ozonat îmi purifica plămânii.

La intrarea în oraș m-au întâmpinat doi roboți umanoizi, spunându-mi cu o voce subțire: „Bine ați venit în Orașul 5D! Pentru a putea locui în acest oraș, vă rugam să aveți o atitudine întotdeauna pozitivă, să gândiți, să vorbiți și să acționați în așa fel încât să respectați legea supremă a acestui oraș, legea Iubirii. Numai așa o să puteți avea o vibrație personală ridicată care să fie în acord cu acest loc”.

Deși nu înțelesesem nimic din ce îmi spusese roboții și eram foarte confuză, peisajele parcă rupte din basm îmi furau privirea. Verdele copacilor și albastrul lacului din apropiere nuanțau lumina reflectată de clădirile din sticlă colorată. Străzile pe care circulau mașinile electrice fără șofer erau extrem de curate. Totul părea minunat!

În sfârșit oamenii își regăsiseră conexiunea cu propria ființă, astfel având o conștientizare a existenței ce i-a dus către succes. Ei reușiseră să salveze natura și toată planeta care mergea spre distrugere în timpul din care vedeam. Au realizat mari descoperiri în știință și au găsit tratament pentru toate bolile.

Totul părea „mai mult ca perfect”! Dar mă temeam că această lume e doar o reflexie a dorinței mele de a trăi într-o lume perfectă, a speranței pentru un viitor frumos al populației acestei planete minunate.

Fiind foarte curioasă, am vrut să pășesc mai adânc în tainele acestui viitor, a lumii de mâine, însă chiar atunci când eram pe cale să aflu mai multe informații despre acest timp, „zdup”, mă trezesc în patul meu, auzind furtuna pe fundal.

Se pare că nu pot afla niciodată tainele viitorului.

MENTIUNE

Bogza Ilinca

Colegiul Național *Elena Cuza*

Profesor îndrumător: Pop Iulia

CARTEA DE TAROT

Fremătânde, mănunchiuri de momente se revarsă într-o furtună asupra mea. Doboară zidurile și invadează toate colțișoarele. Mătrășește ultimele gânduri pierdute, le risipește printre culori amestecate. Estompează licăririle trecutului, alungă frunzele toamnei. Ascunde fotografii înrămate, adoarme zâmbetele noastre uitate. Rămân doar înșelătoarele amintiri.

~ Furtuna ~

Pantofii negrii lucioși clincănesc pe suprafața rece a podelei, în timp ce noaptea grea se năpustește asupra ușii deschise cu șiroiri de apă. Doamna elegantă, înaltă și firavă, se grăbește să închidă ușa în urma sa, trântind-o de peretele de cărămidă închisă la culoare. Ea și fata cu care a intrat împreună se descalță de pantofi, doamna trecându-și mâna prin părul răvășit.

Din capătul holului, un bărbat robust și cu fața ridată înaintează pe covorul roșu. Șchiopătând, se apropie de femeie și într-o stângăcie incontestabilă îi sărută obrajii osoși, gâdilând-o cu mustața sa albă.

Bărbatul își coborâ atunci privirea asupra fetei, observând-o pentru prima dată. Într-un final, îi întinde mâna, scuturând-o băiețește, tocmai când ea rostește în întâmpinare „tată”.

~ Ceaiul sleit ~

Înghesuită într-un fotoliu mititel în salon, fata soarbe fără poftă din ceașca servită. În jurul măsuței de cafea din fața șemineului sunt așezați pe sofa alungită însoțitoarea sa, tatăl ei înstrăinat și un bărbat mult mai în vârstă cu aspect ponosit.

Privirea fetei cade pe bărbatul care îi este tată, pe care nu îl mai întâlnise niciodată. Chipul lui rămâne impasiv, asemenea unei stane de piatră, cu

ochii țintind în gol, niciodată în direcția ei. Gândindu-se la acest lucru, ratează discuția adulților, prinzând doar sfârșitul:

- Nu mai este loc, dar Dalia este perfect pregătită.
- Și educația? întreabă tatăl.
- Și educația!
- Dalia, o întreabă cel mai vârstnic dintre adulți, știi unde te afli acum?
- În casa ta?
- În casa întregii familii.
- Oh! exclamă ea, luminându-i-se ochii. Casa construită de străbunica

și fratele ei în timpul războiului... unde și-a crescut cei șapte copii.

În fața amuțirii adulților ce păreau tensionați din senin, adaugă:

– Am un album de amintiri... M-am uitat prin cărțile mai vechi ale mamei și jurnalul ei... deși n-am găsit prea mult.

Bărbatul se încordează brusc:

- I-ai spus așa ceva?
- Relaxează-te, intervine femeia, nu este mare lucru.

Dar ea însăși nu pare relaxată. Brusc, sare în picioare, trece în hol și începe să se îmbrace.

- Plecăm?
- Nu, nu, tu stai aici.
- Cum? întreabă, urmând-o la ușă.
- Am niște treabă.
- Și cât va dura, o întreabă îngrijorată.
- Voi vedea, răspunde, sărutând-o în grabă și ieșind afară pe ușă.

Cuprinsă de un sentiment de disperare absolută, se avântă în ploaie, urmărind-o până la mașină.

- Nu mă poți lăsa aici! Nu știu pe nimeni!
- Trebuie să plec, îi răspunde, deja urcată în automobil.

Agățându-se de ultima ei speranță urlă după ea:

- Dar te vei întoarce după mine?

Motorul pornește, iar printre șiroaiele abundente de apă ce acoperă fereastra mașinii, zărește o ultimă sclipire a ochilor ei verzi.

Niciun răspuns.

~ Culcușul zânelor ~

Viețuind printre străini și roasă de arsura abandonului suferit, Dalia își petrecea nopțile îngreunată de neliniște continuă, neliniște ce o însoțea și în vise. Asta în cazul fericit în care putea măcar să adoarmă, lucru ce în noaptea aceasta, nu se întâmplă. Torturată de insomnie în întunericul

desăvârșit în care se scălda casa, era condamnată la ore întregi petrecute privind umbrele crescând pe tavanul camerei până la izvorârea zorilor.

Tocmai acest lucru a împins-o în a se strecura din camera sa, pașii săi răsunând în întregul hol înecat în beznă. Holul alungit și îngust o conduce spre cea mai din spate parte a casei, locul în care Dalia zărește o lumină în întuneric. Atrasă ca o albină de flori, înaintează până în dreptul ei, realizând că vine de după o cortina fixată în două colțuri, acoperind spațiul gol de la intrare.

Îndepărtând cortina, se trezește într-o bibliotecă spațioasă inundată de lumină aurie. Pășește înăuntru, rămânând uimită în fața a ceea ce părea un izvor secret al razelor de soare, îndestulându-i privirea flămândă. Camera este acoperită de vase impresionant pictate, din care cresc fel de fel de plante exotice. În partea din stânga, pe un birou de înălțime mică, este așezată o mașină de scris frumoasă, alături de câteva foi aurite de hârtie. Sertarele biroului de stejar, sub forma unor compartimente dreptunghiulare bogat ornamentate, aveau broasca și marginile făurite din metal dantelat.

Biblioteca plasată pe peretele opus, este umplută până la refuz de cărți strălucitoare, pocale de aur încrustate cu pietricele translucide, bijuterii cum nu mai văzuse până atunci, de ai fi crezut că toată lumina din cameră era produsă doar de strălucirea lor, statuete în miniatură cioplite în stil greco-roman precum și nenumărate tablouri și fotografii înrămate.

Pereții pictați de mână cu o măiestrie de nemaivăzut, izbucneau în culori aprinse de toamnă și parcurse de flori crescând de pe vițe și liane nesfârșite. Ca un loc magic în care poți trăi în același timp în toate anotimpurile la nesfârșit, ca un refugiu secret ascuns de lume, simplul decor al camerei îți induce senzația înălțătoare a siguranței depline. Ca o crăpătură spre o altă lume, soiul de loc unde niște zâne din lumi fantastice și-ar face culcușul, învelite în lumina sfințită a încăperii, prosperând printre atâtea obiecte atinse de istorie și de îmbelșugatul trecut.

Trecându-și ochii peste fiecare raft, parcă încercând să absoarbă toate detaliile camerei, privirea i se oprește asupra unei fotografii înrămate. Înăuntrul ei, un chip ca de hârtie, cu trăsături bine conturate, pozând în egală măsură drept întruchiparea roialității și a sălbăticiei. Ochii fardați cu un tuș negru ca al Cleopatrei, păreau să aibă o voce a lor și cumva trecând prin hârtie și prin sticlă păreau să ardă cu intensitatea unei flăcări măiestre înconjurată de un abis negru. Cel mai straniu este sentimentul că ochii femeii din fotografie păreau să îi urmărească fiecare mișcare, simțindu-i ațintiți asupra ei. Și parcă influențată de această presiune, sub transa ochilor

fantomatici, Dalia se apropie de birou, forțând unul dintre compartimente și deschizându-l cu o mișcare bruscă.

Dacă până atunci camera fusese o oază de lumină, acum are loc o explozie de străluciri și licăriri prea intense pentru a fi privite de ochiul uman, cufundând-o în flăcările ce pictează cerul dimineța. Dalia se ferește, simțind în jurul ei fâlfâind materiale ușoare ce sub o analiză mai clară se vor dovedi a fi o mulțime impresionantă de scrisori sigilate. Desigur, Dalia nu apucă nici să-și deschidă bine ochii după ploaia de lumini pentru a realiza ce se întâmplă în jur, pentru că într-o succesiune de evenimente extrem de rapide se aude un sunet prelung urmat de o asurzitoare bufnitură în stânga ei.

Întorcându-și prompt capul în direcția sunetului, descoperă un tablou al distrugerii, peretele fiind rupt din interior cu bucați mari de lemn smulse complet din ansamblu. Strecurându-se printre ruine, parcă vestitorul damnării coboară, însoțit de un sentiment acaparator de teroare, ce i se înfășoară Daliei în jurul inimii și îi injectează o durere nemiloasă în oase.

Mărșăluind spre ea cu pași lenți, parcă prelungindu-i chinul, se află o femeie cu o înfățișare mult prea sălbatică, prea brutală și nemiloasă pentru a putea fi numită umană. Părul negru încurcat îi e des ca al unei fiare, ochii de tăciune fulgerând cu intensitatea unei persoane scăpate de sub control, iar fața schimonosită într-un portret al grotescului absolut.

Simțind că își pierde suflarea, traversată de șocul nefirescului, creatura ajunge în fața ei, zâmbindu-i diavolește, iar mâna ei cu gheare ascuțite i se încheștează în jurul gulerului pijamalei și astfel o trage cu putere înainte.

~ Jocul destinului ~

Aflată la voința intrusei, Dalia luptă împotriva valului de panică care e pe cale să o doboare. Simte prea aproape respirația creaturii din fața ei în timp ce își ține ochii strânși închiși în fața pericolului iminent. Rămân în poziția aceasta minute întregi, parcă așteptând cursul natural al evenimentelor.

Nimic din poziția lor nu se schimbă, iar Dalia riscă o privire rapidă înspre femeie. Cea dinaintea ei privește în jos, pe covorul acum decorat aproape în întregime de plicuri de scrisori aurii pe care Dalia le descoperă pentru prima dată. Acum covorul se aseamănă cu un mozaic impresionant aflat într-un templu antic.

Când parcă revine la viața, i se adresează cu o voce impozantă:

– Cum ai pus mâna pe amintirile mele?

Înspăimântată, Dalia realizează că orice urmă a vocii sale a părăsit-o, lăsând-o cu gura întredeschisă. Găsind de un nemaipomenit amuzament reacția terifiată a fetei, femeia își dă capul pe spate, lăsând un sunet prelung să îi părăsească buzele, într-un spectacol macabru de râsete maniacale.

– Ia zi, continuă ea tremurând de râs, îți place să te joci cu amintirile oamenilor?

Dalia scutură frenetic din cap, sugerând un nu drept răspuns.

– Ce ai? întreabă pe un ton jucăuș, într-o infantilitate exagerată și tulburătoare. Ți-a mâncat pisica limba?

Privind-o așa cum un om de știință și-ar privi cobaiul, pe buzele femeii instabile încolțește un zâmbet terifiant.

– Cuiva... Îi place să se joace cu trecutul. Chiar acum ai descoperit cel mai bine păstrat și cu siguranță cel mai important și întunecat secret al familiei, tună vocea sa. Ai grijă mititico... să nu devii sclava timpului, cei din jurul tău îți țin viitorul în palmele lor.

Zăpăcită de discursul de neînțeles al femeii, Dalia încearcă să înțeleagă la ce se referă prin familie... din ce știa nimeni în afara familiei ei nu mai locuise aici și totuși cineva îndubitabil ascunsese o femeie nebună după un perete. Putea fi oare o rudă de-a ei?

Izbucnind dintr-o dată într-o exuberanță inexplicabilă, îi dă drumul fetei care aproape cade la pământ, alergând în direcția bibliotecii din care înșfacă un pachet de cărți pictate cu multă îndemânare.

– Hai să ne jucăm atunci... chicotește mulțumită, înfiorându-i părul de la ceafă. Draga mea, acesta este un pachet de cărți de tarot. Un joc excepțional, ce-ți va dezvălui viitorul... Să aflăm cum arată împărăția zilei de mâine pentru tine, continuă ea și îi face cu ochiul.

Femeia începe să amestece mulțumită cărțile cu ambele mâini, uitându-se fix la ea.

– Știi, toată lumea spune despre mine că sunt nebună, îi spuse zeflemitor aceasta. Sunt secretul lor murdar, rușinea familiei, pata pe onoarea și reputația lor. De aceea au trebuit să mă îngroape.

Uitându-se la ea cu ochi mari și o expresie macabră pe față, clarifică:

– M-au îngropat de-a dreptul. Au spus tuturor că sunt moartă, nimeni nu știe că sunt aici... în afară de tine, acum.

Mișcarea mâinilor sale devine haotică.

– Dar nu e vina mea că ei nu recunosc că cineva mă urmărește. Cineva care să-mi fure amintirile! Ha! Ca tine! Cineva vrea mereu să-mi răstălmăcească mintea, știu asta. Tu n-ai rezista nici cinci minute în mintea mea, dar tot vrei să o vezi, nu-i așa? Vrei să-mi știi toate secretele...

Își coboară ochii asupra pachetului dezordonat din mâinile sale și i se lățește un rânjet pe față.

– Primul secret. Nu știu să joc tarot!

Aruncă cărțile în sus, chicotind mulțumită, ploaia de culori așternându-se asupra lor. Din două direcții diferite, Dalia prinde cu coada ochiului imaginea unei lumini pâlpâitoare, asemenea celei ce izbucnise la deschiderea biroului. Femeia apucă cele două cărți, plasându-le în ambele palme.

– Turnul și preoteasa... știi ce înseamnă?

– Nnnu... reușește să răzbească afara din gura fetei.

– Turnul... prevestește accidente grave, catastrofe. Semnifică... un blocaj în trecut. Îți spune că va avea loc o schimbare în curând... este o continuare a drumului...

Își drege vocea și continuă după un moment:

– Iar Preoteasa... scoate la iveală secrete și întruchipează misteriosul, atracția fascinantă. Cartea iluminării, evoluției spiritului...

– Și tu... crezi că ăsta e viitorul meu? întreabă timidă.

– Eu? Eu nu cred nimic. Mie mi-a fost furat viitorul, de aceea nu m-am priceput niciodată la a ghici destinul. Dar... cred că e alegerea ta cum vrei să îți arate împărăția zilei de mâine. O singură ziulică îți poate oferi totul sau îți poate lua totul. Iar acum, gesticulând cu capul în direcția cărților, ești la răscruce.

Dalia rămâne înmărmurită, privind intens cele două imagini înfățișate în fața sa, încercând să găsească un sens în cele ce se petreceau.

O bătaie de palme bruscă îi reatrage atenția în direcția femeii, în ochii căreia părea a fi revenit doza de haos și nebunie de dinainte, calmul din ultimele momente fiind estompat în negrul ochilor ei.

– E timpul să vezi lucrul după care te uita, râde ea, legănând o scrisoare în fața ei, inscripționată cu cuvântul „Acasă”.

~ Acasă ~

Mâinile îi tremură cu putere ținând plicul în mână, în timp ce femeia stă în proximitatea ei. Îndemnată la a-l deschide, Dalia trage cu putere de plicul auriu, sunetul sfâșieturii auzindu-se strident în liniștea subită din încăpere. La fel ca mai devreme, o baie de sclipiri ia viață, de data aceasta dinăuntru plicului, îmbăindu-le pe amândouă în foșnetul cascadei strânse în jurul lor. Ca și cum ar fi trasă dedesubtul unui ocean sau absorbită de particulele luminoase, Dalia se simte întoarsă pe toate fețele, rămânând fără control asupra propriului corp, într-o rotire amețitoare.

După ce rotirea se termină și poate simți din nou parchetul sub picioare, realizează cât de familiar îi este locul în care se află.

– Asta nu e....

– Casa ta, cu siguranță, răspunde mulțumită însoțitoarea ei. Acum ciocu' mic și uită-te la cele întâmplare.

Din capătul salonului intră o femeie în vârstă însoțită de trei copii mici. Un băiețel, cel mai înalt, care este însoțit de două fetițe, brunete amândouă, dar de înălțimi diferite. Vârșnica ia loc pe sofa, așezând fetițele în poala sa, băiețelul așezându-se lângă, în dreapta. De pe măsuta din fața ei, ridică o carte cu copertile gri mat, ornamentate pe margini cu dantelă neagră. Atunci când o deschide, Dalia realizează ca este un album de amintiri, asemenea celui pe care îl deține ea. Bătrâna își drege vocea, uitându-se cu drag în jos la copii.

– Deci, continuăm povestea familiei, da?

– Da, buni! Vine exclamația celor trei drept răspuns.

Ea surâde, arătând spre o primă poză, unde erau înfățișați o femeie și un bărbat înconjurați de o puzderie de copii.

– Ia spuneți. Unde este mami?

Trei mânuțe arată în trei direcții diferite, provocând râsul bunicii.

– Nu... nu, uitați-o pe mami aici! Și arată spre o fetița cu cozi blonde împletite. Și ei sunt unchii și mătușile...

– Sunt frații și surorile mamei, răspunde serioasă fetița cea mai scundă, ridicându-și ochii ca tăciunele spre bunica sa.

– Poza e dintr-o perioadă foarte grea. Bunicul vostru nu mai era, era război... Eu și fratele meu a trebuit să construim toată casa de unii singuri.

– Uau! exclamă uluită cealaltă fetiță, cu scânteieri de smarald în ochi.

– Da, chiar uau, surâde bunica, mângâind părul celor două fete. A fost foarte greu... Dar am făcut-o pentru copiii mei și pentru copiii lor, adică pentru voi...

Întorcându-se spre femeie ca ruptă din transă, îi șoptește:

– Aia e străbunica mea... înseamnă că mama... unchiul.

– Șș, o reprimă însoțitoarea ei transpusă.

Înapoi, pe canapea, bunica le vorbește copiilor pe o voce blândă, învăluitoare:

– Facem totul pentru ziua de mâine. Pentru ca ziua de mâine să fie mai bună... pentru voi și noi toți... Cine știe ce ne rezervă ziua de mâine, hei?

Și cu acea ultimă imagine înduioșătoare a tandreții, pământul de sub picioarele Daliei începe să se scuture puternic.

- Ce se întâmplă?!
- S-a terminat amintirea!
- Urlând pentru a se putea face auzită, întreabă:
- Și ce facem acum?!
- Ne continuăm aventura, mergem la următoarea! Mai rupem un plic și încă unul și încă unul!

Atunci vijelia de lumină se strânge iar în jurul lor, transportându-le înapoi, în timp ce Dalia simte presiunea mâinii încheștate în jurul încheieturii sale.

~ Mașina de scris ~

Încă o sfâșiere de plic mai târziu, iar scenariul în care se trezesc acum este poziționat tot în casa lor, dar de data aceasta în bibliotecă. O tânără cu păr brunet stă cu spatele întors la ele, scriind în pacea ei la mașina de scris.

Brusc, în încăpere intră o altă tânără, înaltă și cu ochii verzi.

- Marina, nu-mi vine să cred.

Glasul îi este dur, dojenitor, dar nu asta îi atrage atenția Daliei. Este clar acum ca stă în fața unei variante mult mai tinere a femeii care a crescut-o, lucru ce reușește să facă povara pe care o duce și mai grea, turnând sare peste rana provocată de abandonul ei.

- Nu-ți vine să crezi?
- Nu-mi vine să cred că iar ne-ai făcut de râs.
- Cum adică?
- Adică iar te-ai pierdut la facultate. Am auzit că te-ai rătăcit a treia oară săptămâna asta!
- Pss, mare lucru.
- Nu e numai asta, tună cealaltă. Colega ta de cameră mi-a spus ca ai ieșit să cumperi lapte și ai uitat să te întorci! Și ai uitat și să cumperi lapte! Să nu mai zic că toți colegii tăi vorbesc de bolboroselile absurde pe care le zici!

– Ei, poate niște pastile de memorie m-ar ajuta, scumpă Valeria, glumește ea.

– Să nu îndrăznești, vine vocea rece ca gheața din partea celeilalte. Noi nu... familia noastră nu e ... doar pentru că tata nu era bine... Nu! Noi nu suntem slabi și nu avem nevoie de bazonii de felul ăla. Nu vei strica tu asta.

Într-un sfârșit, fata de la mașina de scris se ridică, zâmbind spre ea:

- Lasă pe mine. Mă ocup singură de asta. Acum, soră dragă, lasă-mă să fac ce mă face fericită.

Din acel punct Dalia își pierde atenția, rămânând șocată când îi recunosc chipul fetei.

– Tu... poza din bibliotecă este poza ta... și ești sora mamei, reușește să scoată afară, în toată uimirea ei.

Femeia, având ochii umbriți de o rază de confuzie se uită întrebător la ea:

– Mama ta? Valeria nu are copii... sau oare uit din nou eu...

Atunci, ca într-un vagon de tren, podeaua începe să se bălăngăne, lumini apar de nicăieri, iar cele două se destabilizează. Pe fundal, se pot auzi claxoane de mașini asurzitoare, parcă gonind pe lângă ele pe șosea.

– Ce se întâmplă! zbiară Dalia ținându-se de un colț al mesei.

– Nu așa se termină amintirile!

– Și atunci ce este?!

– Oh, nu, se întâmplă din nou! Nu știu dacă e o amintire bună, dacă e o amintire rea... măcar s-a petrecut așa?

– Cum adică?

– Adică se amestecă totul! Minte mea nu poate face față! Ține-te bine!

Prinzându-se strâns de mâini și de masa de lemn, cele două au făcut tot posibilul pentru a rezista dezastrului, până ce într-un final s-au trezit înconjurată de verdele ierbii grădinii.

În jurul lor, se amestecă amintiri fragmentate de tot felul. Unele solide și clare, precum cea cu străbunica ei, iar altele difuze și stranii, tulburate și întrerupte în diferite feluri.

Femeia își are strânși la piept genunchii, în timp ce își folosește palmele pentru a aplica presiune asupra tâmpelor. Dalia se târăște în direcția ei, făcând tot efortul de a se apropia și a supraviețui asaltului.

– Ești bine?

Tremurând, femeia își întoarce capul spre ea, fiind vizibil faptul că ochii săi negrii erau inundați de lacrimi.

– Nu mai vreau...nu îmi place să fiu așa... nu mai vreau să fiu așa... de ce sunt așa..., suspină ea.

– Hei, încearcă Dalia să o încurajeze, o să fie bine...

– Nu înțeleg nimic... vreau să înțeleg...

Pentru prima dată, Dalia o vede pe strania sa însoțitoare de drum în plină vulnerabilitate, lucru ce o șochează. Poate acum să zărească în ființa de lângă ea la fel de multă umanitate ca și în ea însăși. Oricât de înspăimântătoare este atunci când pare că orice legătura a ei cu realitatea se destramă, înțelege că nu este ceva ce poate controla. Tot ce poate gândi este

„cine a fost atât de crud încât să o lase așa, să se zbată în propria nebunie, ducând-o într-un punct în care boala i-a devorat întreaga ființă”.

Amândouă ridică capul doar atunci când dintr-un fragment de amintire tună vocea surorii Marinei:

– Tu nu auzi că vorbești ca tata? Că ești nebună ca tata? Nebună de legat!

Într-o fulgerare, palma Marinei se lipește de obrazul ei. Cu o față schimonosită de agresivitate, ochii ei au aceeași flacără a nebuliei și a distrugerii pe care o purtau atunci când a evadat din perete.

Altă secvență de amintire, șuierând de mânie:

– Sora mea va fi internată în spital doar peste cadavrul meu!

Apoi, dintr-o altă parte a avalanșei de amintiri, șoapte coboară asupra lor.

– Vom spune că a murit în timpul nașterii... e prea periculoasă.

Și un trăznet zguduindu-le, făcând-o să se țină strâns de brațul ei, urmat de vocea tatălui ei:

– Și copilul? Eu nu mă pot îngriji de un copil.

Amintirile parcă acum se rotesc, se succed în fața ochilor lor cu o viteză de zece ori mai mare, fragmente cu chipul distant al tatălui ei, mânia radiată de Valeria... Marina cu un bebeluș în brațe. Dalia nu înțelege până nu aude vorbele femeii care a crescut-o, înghețându-i sângele în vene:

– Iau eu copilul, dar doar în primii ani... după, e problema ta.

Ochii îi sunt invadați de lacrimi fierbinți în timp ce Marina din amintire urlă în disperare după copilul ei. Nu mai poate face nimic în afară de a se ține strâns de persoana de lângă ea, știind acum că ceea ce părăsise a fi o bestie este singura care a iubit-o vreodată... mama ei.

~ Lumea de mâine ~

Susurul apei limpezi este primul lucru pe care îl aude în dimineața aceea. Binecuvântată de peisajul care o înconjoară, ochii Daliei se obișnuiesc încetîșor cu lumina dimineții, îndestulându-și privirea cu verdele bogat întins pe toată suprafața luminișului. Ornamentate cu picături splendide de lumină, păpădiile cresc mulțumite, îngrijite de razele de soare.

Un sentiment profund de pace preia controlul asupra ființei sale.

Adormind pe umărul mamei sale abia descoperită, își ridică capul pentru a o întâmpina cu un zâmbet luminos. Mama ei, în schimb, nu zâmbeste.

– Sunt oameni aici. Te vor lua de lângă mine.

Și, într-adevăr, în jur erau o mulțime de oameni, rămași înmărmuriți la scena neobișnuită din fața lor. Dalia știa instinctiv că nu va mai fi mult până

li se vor alătura și unchiul și tatăl ei, iar atunci aventura sa printre amintiri se va fi sfârșit. Și totuși, fiind în secunda aceasta alături de mama ei, nu simte niciun dram de frică.

– Dar nu e sfârșitul, îi spune acesteia zâmbind.

– Dar nu înțeleg nimic. Mîntea mea e acoperită de ceața... nu știu ce e real și ce nu... nu te-am recunoscut nici pe tine.

– Dar nu totul îți este încețoșat. Gîndește-te cât de solidă și luminoasă a fost prima amintire... ancorează-te de „acasă” și te vei putea regăsi mereu. Ține-te tare de amintiri ca aceea. Și gîndește-te la noile amintiri... cum e asta. Îți este înapoiat viitorul. Gîndește-te la împărăția zilei de mâine...

Văzînd privirea nesigură a mamei sale își continuă discursul.

– Condiția ta nu te face un om rău. Nu te-ai născut cu ceva în neregulă în tine, este doar o boală ce trebuie tratată. Iar tu ești un om minunat care trebuie să afle ce există dincolo de o boală, dincolo de a fi captiv în trecut.

Scormonind în buzunarul pijamalei găsește cele două cărți de tarot, apărute inexplicabil. Întinzîndu-le mamei sale îi spune:

– Eu mi-am făcut alegerea. Acum e timpul să alegi și tu cum îți va arăta lumea de mâine.

~ Reîntoarcerea ~

Așezată într-un compartiment de tren, legănîndu-se lin pe șine, Dalia se îndreaptă încă o dată singură spre un internat de fete.

Privește pe geam cu o inimă grea, măcinată de tot ce a fost, de tot ce va fi.

Și încă o dată, descoperă din întâmplare în buzunarul paltonului său o bucată de hîrtie aurită, cu o singură destinație: „Acasă”.

.....
Alexia Maria Mirișescu – Colegiul Național Sf. Sava

MENȚIUNE

Slăninoiu Cătălin Andrei

Liceul Tehnologic *Sfântul Pantelimon*

Profesor îndrumător: Orășanu Elena

OMUL STRANIU

Totul a început într-o seară rece de noiembrie, în Anglia. Cerul era înstelat, iar vântul ridica frunzele cu speranța că se vor prinde din nou de crengile copacilor care se ascund de lumina lunii.

Liniștea domnea peste aleea pe care Rhea se întorcea acasă de la bunica ei. Era atât de liniște, încât fata putea să își audă atât propriul suflet vibrând, cât și propriile gânduri: „A zis că mă sună! De ce nu m-a sunat până acum?!”. Atmosfera se schimbă, apar niște picături de ploaie mici și iritante, iar glasul lui Laur răsună de peste drum... Ecranul telefonului adolescentei făcea ca umbrela roșu rubin să arate ca o capelă sclipitoare care reușește să îi găzduiască pe cei doi îndrăgostiți.

Cerul înnegurat este asaltat de lumini puternice provenite dintr-o biserică care a devenit locuința unui om arțăgos pe care Rhea nu l-a văzut niciodată, în ciuda faptului că locuiau în același cartier. Laur se îndepărtase fulgerător de lângă partenera lui, fiind complet fascinat de rozeta luminoasă care trona în fața porților. Băiatul înainta în curtea omului straniu, ignorând sfaturile contrarii ale fetei. Stelele se mutau de pe cer în vârful trandafirilor crescuți pe bolta cu arc frânt, iar crucea din grădină era acoperită de plante și rădăcini care încercau să înșface umbrela Rheeli. Niște țipete se auzeau din interiorul clădirii și un lichid roșu a început să curgă de sub uși. Băiatul îndrăzneț lasă ușile să se deschidă, găsindu-l pe omul straniu într-o ipostază caraghioasă, fiind speriat de apariția neașteptată a tinerilor și de filmul de groază la care se uita, fapt care l-a determinat să își scape paharul pe jos.

Sucul de vișine a fost curățat, iar adolescenții au fost invitați la istorisiri ale străinului care era un expert în botanică. Acesta spunea că a studiat biologia și a creat diverse plante care îl ajutau să-și aline singurătatea. Rhea, în drum spre toaletă, admira toate florile de pe coridor care își emanau parfumul doar atunci când treceai pe lângă acestea, unele se aprindeau și

își schimbau culorile, iar altele își ridicau ghiveciul și începeau să alerge pe covor. Unele rădăcini și liane improvizau saluturi, altele transportau pahare cu apă și se udao singure. Fata se grăbea din ce mai tare, trecând prin galerii pline de plante și de flori. Starea fetei se schimbă atunci când descoperă, în spatele unui strat de iederă, o cameră ascunsă, foarte întunecată. A început să își șteargă ochelarii și s-a înroșit la față, atunci când a văzut planuri și liste pe pereții plini de frunze, iar în mijlocul camerei două machete reprezentate perfect după înfățișarea celor doi adolescenți. A alergat, călcând peste multe ghivece și flori ofilite, care mișunau.

O cuprinse frica, ochii îi erau bulbucăți și umezi, privirea îngrijorată, iar mâinile îi tremurau. Întorcându-se pe coridor, observă cum ghivece, crengi și trunchiuri de copac se mișcă și se îndepărtează din ce în ce mai mult. Aerul se schimbase, frigul se prelingea pe după colțuri, iar picurii de ploaie erau prinși într-o cursă mortală pe geamurile curbate. Mirosurile florilor dispărură rapid, iar culorile lăsau să se vadă pe petalele acestora doar un negru obscur. Luminile din bulbi pâlpâiau, iar inima fetei bătea cu foarte mare viteză. În fața ei se ridica o umbră, iar fata și-a scăpat telefonul care a fost acoperit instantaneu de plante agățătoare. Umbra se clarifică în vederea fetei și terifiată, stătea și se holba la o creatură monstruoasă cu patru gheare, o mască albă și rădăcini care ieșeau din pălăria acestuia. Rhea și-a mutat privirea, zărind un băiat întins pe podea înconjurat de un lichid roșu, dar fără suflare...

După zece ani, Sophia și Kai se plimbă pe aceeași alee. Cerul este senin, iar razele lunii îmbrățișează toți copacii înfloriți. O seară de primăvară târzie era perfectă pentru cei doi îndrăgostiți. Aleea se terminase și Kai vede o clădire gotică, iar curiozitatea acestuia îl duce mai departe ca să vadă două cruci într-o grădină imensă, acoperite de tot felul de plante și rădăcini...

MENTIUNE

Manea Diana Andreea

Liceul Teoretic *Constantin Brâncoveanu*

Profesor îndrumător: Dina Oana

SCULPTURI DIN LEMN

– Meștere Cristescu, – din momentul acela, Marian trase aer adânc în piept, buzele-i tremurând nerușinate – ce putem face să ne apărăm împotriva... ei?

Eduard Cristescu, aruncând priviri nonșalante către învățăcelul lui, îi spuse:

– Încă ți-e gândul la plăsmuirile tale, micuțule? Nu mă miră, ai o imaginație extraordinar de bogată. Sculpturile tale în lemn dovedesc asta, însă nu-i timpul de glume. Doar du-te la culcare, ai de lucrat cu mine mâine.

– Dar, meștere...

– AJUNGE!

Maistrul văzu numai roșu în fața ochilor, tremură, avu pumnii încleștați. De trei luni de zile a fost bombardat de plânsetele disperate ale lui Marian Păun, despre, ce-i drept, mirifica femeie. Plăpândă, cu trăsături faciale delicate și rotunjite, purtând o robă dintr-un material parcă prea greoi pentru ea, inspirând un oarecare iz statuar.

După ce se calmă, stătu pe gânduri, îngrijorat, tot nepricepând ce s-a întâmplat cu sărmanul puștan de a ajuns atât de disperat. „Sigur îl încearcă vreun drac împielițat, cum altminteri să se întâmple de tot sculptează aceeași femeie?”, cugetă el. Se puse în genunchi în fața icoanei cu Sfânta Treime, cu o fervoare smerită de neasemuit.

– Mântuiește, Doamne, și miluiește pe micul meu învățăcel Marian, și dăruiește-i lui...

Rugăciunea lui fu întreruptă de un bocănit puternic la ușa sa, sperindu-l pe Eduard în așa hal, mai avu puțin și își măncă mălaiul. Neezitând, totuși, deschise ușa, pregătit să-l ia la întrebări pe Marian. Spre surprinderea sa, nu fu nimeni. După nici un minut, se mai auzi un bocănit. Acum, Eduard fu ferm convins că ușa din față era abuzată de cel din dreptul ei. „Cine

dracului se mai obosește să mă caute la ora asta?”. Gândi ce-i dorea inima despre persoana respectivă, dar nu îndrăzni a scoate un sunet, în timp ce mărgelile de sudoare se formară pe fruntea-i încrețită de ani și stres. „Sper, Doamne, că se va plictisi...”. Nevrând a mai avea de-a face cu ciudatul din fața ușii, se întoarse spre camera sa.

Un scârțâit abia auzit din spatele său îi induse panica lui Eduard. Tot ce putea face era să meargă cu spatele până în camera lui Marian, să-l protejeze pe el măcar. În zadar, pașii lui și cei sacadați ai celeilalte persoane fuseseră într-un sincron demn de o coregrafie melodramatică. Anonimul ajunsese primul în camera lui Marian, făcându-i corpul lui Eduard să pompeze adrenalină, și așa, să nu-i pese dacă va vedea ceva monstruos sau nu. Deodată, țișetele lui Marian răsunară în camera a cărei ușă fu blocată. Eduard fu nevoit să dărmă ușa din balamale, disperat de siguranța micuțului căruia îi purta grijă. O voce suavă de femeie își făcu simțită prezența:

– Să bagi de seamă, tinere, căci nu eu îmi chem adeptii, ci ei mă îndrumă până la culcușul lor. Dragul meu, sculpturile tale sunt divine. Cine ți-a dat de știre de mine?

La auzul vocii feminine, Eduard deveni din ce în ce mai livid. Adeptul cui să fie Marian? Femeia păru să se plictisească de pauza lăsată de puști, oftând fără scrupule.

- Ei? se grăbi să-i spună.
- A-Am avut..., de aici nemaiauzindu-se nici pentru femeie.
- MAI CU VLAGĂ! un urlet îngrozitor răsună în toată casa.
- A-Am avut o viziune...

Până să poată Eduard să dărmă cu succes ușa, femeia deja dispăru în neant, cu tot cu Marian. Ed nu se mai putu abține în a plânge, văzând debandada din camera micuțului. Se șterse de lacrimi cu mâneca cămășii sale de noapte și începu a-l căuta pe discipolul său, hoinărind pe străzile proaspăt asfaltate ale umilului oraș Oppidum-Lucidum.

Spectre neașteptate se ridicară din luminile orașului și atinseră norii. Se întoarseră apoi și se-nfipseră-n asfalt. „Sculpturile tale sunt divine”... îi răsună în minte. Divine, divine, divine – se-ntoarse ecoul tot mai plâpând.

MENȚIUNE

Mihai Andreea Cătălina

Colegiul Național *Victor Babeș*

Profesor îndrumător: Ciocoi Veronica

FURTUNĂ DE CUVINTE

Frunzele ruginii ale copacilor începură să cadă în abundență, iar soarele odată strălucitor, acum se ascundea meschin în spatele norilor cenușii. Oameni treceau cu capetele plecate, iuți la pas, exprimând prin fiecare celulă din corp, monotonie. Nici păsările nu mai glăsuiau veșnicul lor cântec, ci acum își căutau adăpost de nădejde din pricina norilor întunecați ce prevesteau cel puțin o ploaie, dacă nu, chiar o furtună. Această zi mohorâtă a găsit-o pe Felicia în intersecție, undeva departe de casă, așteptând să se schimbe culoarea semaforului ca să poată traversa. Tocmai ce terminase antrenamentele de tenis, iar singurul drum pe care îl parcurgea după terminarea fiecărui antrenament era spre casă. Bătea ritmic cu piciorul în asfalt, afișând o atitudine total disprețuitoare față de ceva anume. Poate era din cauza semaforului care parcă se blocase pe culoarea roșu, sau poate că era din pricina picăturilor de ploaie din ce în ce mai agresive.

— Minunat. Se pare că o să înot până acasă, zise zeflemitor, privindu-și adidașii albi.

A grăbit pasul, însă în zadar. Ploaia se întetise, iar singurul lucru pe care putea să-l facă, era să se adăpostească sub acoperișul unei clădiri sau chiar să intre într-un magazin. Singurul fapt ce o împiedica să facă aceasta era că în aria ei vizuală nu se afla nicio clădire și niciun magazin. Așadar, și-a pus mâinile deasupra capului, crezând că în acest fel își protejează părul de ploaie, și a început să alerge spre casă. Alerga orbește și își blestema zilele în care nu a luat sfaturile mamei sale în seamă, sfaturi despre cum să fie precaută la orice pas. În cazul ei, măsurile de precauție lipseau cu desăvârșire, fapt pentru care nu avea o umbrelă în imensul ghiozdan de antrenamente. Două faruri se vedeau din depărtare, iar Felicia își dădu seama imediat că o mașină se îndrepta către ea. Aceasta a încetinit, privind spre mașină.

– Aș putea să vă conduc undeva, domnișoară? Păreți neajutorată, geamul de la mașină fu deschis, și un chip masculin se arătă, privind la fată cu o mină serioasă.

– Eu? Neajutorată? Pufni fata într-un râs isteric, apoi își încrucișă mâinile la piept. Domnule, nu știți ce vorbiți.

– Eu doar m-am oferit să ajut. Spune-mi, stai departe de aici? Întrebă misteriosul bărbat, și o privi în ochi pe Felicia.

Însă de îndată ce contactul vizual avu loc, Felicia și-a mutat privirea din ochii bărbatului.

– Sunt câțiva kilometri..., zise și încercă să fie serioasă.

Ploaia se intensificase și mai mult, astfel stârnind teama în sufletul fetei. Aceasta privea temătoare în jurul ei, așteptând parcă să se întâmple ceva.

– Te vei alege cu o răceală zdravănă dacă nu urci, domnișoară, spuse bărbatul, punctând cu privirea către locul din dreapta lui. Nu o să îți fac nimic, doar te conduc până acasă. Îți e teamă de mine?

Misteriosul își arcui sprâncenele, așteptând un răspuns de la fată.

– Nu voi accepta ajutorul dumneavoastră, domnule. Puteți prea bine să mergeți încotro vă îndreptați înainte de a mă observa, aceasta îi întoarse spatele bărbatului, și își potrive mai bine ghiozdanul pe umeri.

– Insist. Cineva trebuie să te ducă acasă fără dar și poate. Nu sunt obișnuit să accept refuzuri, mai ales de la o așa tânără și neajutorată copilă. Haide, te rog, urcă. Promit să păstrez distanța.

– Uite domnule, nu știu cine ești și ce vrei de la mine, dar fii sigur că nu te las să mă duci acasă. La revedere! Îi aruncă bărbatului în față niște ultime cuvinte și plecă pe drumul său.

Bărbatul a închis geamul de la mașină, apoi a pornit pe drumul său. Fata se opri în loc, privind cum mașina se depărta considerabil. A oftat zgomotos, gândindu-se că singura ei posibilitate de a ajunge acasă, tocmai plecase.

– Nu puteai să insiști și tu, domnule Mister? Vorbi aceasta de una singură.

– Să-nțeleg că îți plac misterele, domnișoară. Apăru bărbatul din spatele ei, ca de nicăieri, de data aceasta pe picioarele sale.

– Eu n-am... Adică... se panică vizibil fata, mărindu-și ochii spre amuzamentul bărbatului. Ce faceți aici, domnule? Mă urmăriți?

– Dragă copilă, nu te mai fâstăci atât. M-am oferit să te conduc până acasă pentru că ești udă learcă și probabil mâine îmi vei mulțumi în sinea ta. De ce te încăpățânezi așa tare? Bărbatul se apropie de Felicia, iar ea instinctiv s-a dat doi pași în spate. Te rog, lasă-mă să te conduc la mașină.

Am parcat-o câțiva pași mai încolo. Îmi permiți? Acesta întinse mâna către fată, cerându-i aprobarea pentru a o însoți până acasă.

Felicia își puse mâna în mâna lui, și într-un sfârșit, se lăsă condusă de bărbat către mașină. Acomodați amândoi în scaunele din față, o liniște inconfundabilă se așternu între ei.

– Unde îmi sunt manierele, te rog, dă-mi voie să mă prezint. Numele meu este Sinan. Zâmbi acesta politicos, dezvăluindu-și dantura de un alb strălucitor.

– Ce fel de nume e ăsta? Se grăbi fata să întrebe. Adică... Felicia, întinse fata mâna timid și o strânse ușor pe cea a bărbatului.

Bărbatul ce s-a prezentat ca fiind Sinan și-a ridicat o sprânceană, abținându-se să nu râdă.

– E un nume de origine turcească.

– Oh, sunteți turc, spuse aceasta cu naivitate, încercând să nu-l privească pe bărbat în ochi

– Bun. Unde ziceai că stai?

Felicia îi spuse bărbatului adresa, privind pe fereastra aburită din cauza frigului. Era evident că evita contactul vizual cu misteriosul de lângă ea.

– Sper că până la ora 19 să ajung acasă, altfel Bruno se va înfuria, schiță un gest de teamă, apoi își împreună mâinile.

– Iubitul, zise sec Sinan.

– Iubitul? Bruno este păduchiosul meu, nu iubitul.

Bărbatul nu înțelese cine era de fapt așa numitul păduchios, și a scrutat-o cu privirea pe Felicia, apoi a băgat cheile în contact și a răsucit de volan, nu înainte să apese ambreiajul.

– E vorba despre câinele meu, îl lămurii fata.

– Câinele, da, o îngână Sinan pe fată.

Bărbatul surâse ușor, fiind atent la drumul din fața lui.

– Știu o scurtătură pe lângă pădure care ne va permite să ajungem în timp util la destinație, din fericire. În acest fel nu va fi nevoie să îți calmezi câinele înfuriat, domnișoară.

– Minunat.

Pe măsură ce mașina se deplasa, afară se însera. Și dintr-o dată, pe neașteptate, mașina se opri brusc, un scârțâit zgomotos auzindu-se din dreptul capotei.

– Nu se poate! Nu acum! Exclamă iritat bărbatul, bătând cu palma în volan.

– Ce s-a întâmplat? De ce s-a oprit mașina? Se panică Felicia.

– S-a întâmplat neprevăzutul, domnișoară, asta s-a întâmplat.

– Neprevăzutul? Întrebă confuză aceasta.

Bărbatul închise ochii pentru câteva secunde, apoi îi deschise și o țintui cu privirea pe Felicia care era de-a dreptul speriată.

– Am rămas fără combustibil. Ce mai ironie a sorții!

– Poftim? Suntem în mijlocul pustietății! Nu te-ai gândit nicio secundă că se va întâmpla asta din moment ce combustibilul tău era pe terminate? Sau asta ai plănuit? Zi-mi! Asta ai plănuit, nu? Îl atacă fata, irascibilă.

– Oh, acum sunt „tu”. Ce mai domnișoară nehotărâtă ești! Nu apreciezi gestul meu cavaleresc de a te duce acasă și nici nu ai arătat vreo urmă de recunoștință de când te-am întâlnit în drum și până acum.

– Cavaleresc? Dacă voiam să întâlnesc un cavaler, m-aș fi dus pe târâmul celălalt și l-aș fi întâlnit pe Făt-Frumos. Dar ghici ce, domnule. Tu nu ești Făt-Frumos. Ești doar un egoist, nesăbuit și necivilizat. Acum te rog frumos să nu mai conversezi cu mine. Când se va opri furtuna, voi pleca spre casă pe picioarele mele. Nu am nevoie de ajutor din partea ta.

Bărbatul nu mai spuse nimic. Doar se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii, semn că nervii lui erau una cu pământul în acel moment. Felicia a făcut același lucru, însă s-a răsucit cu spatele la bărbat.

Sinan scoase cheile din contact, și se relaxă în scaunul său, sperând ca ploaia să se oprească.

– Felicia? O strigă bărbatul pe nume, dar niciun răspuns.

Dar când și-a fixat privirea asupra ei, a observat că aceasta dormea.

– Superb! Sunt captiv în propria mașină cu o femeie paranoică care doarme... Mulțumesc, Doamne! Ești tare altruist, șopti Sinan mai mult pentru sine.

Sinan începu să deseneze fețe triste pe geamul aburit al mașinii. Apoi, din ce în ce mai plictisit, începu să își verifice unghiile îngrijite. La urmă, i-a căzut privirea asupra Feliciei care dormea mai ceva ca un copil.

– Dacă n-ai mai fi așa încăpățânată, tu, micuță Felicia... Poate că am putea fi prieteni, începu acesta să zâmbească incontrolabil, profitând de faptul că Felicia nu-l vedea.

Avu un instinct de a-și duce mâna la fața fetei, însă și l-a reprimat.

– Ce e zgomotul ăsta groaznic?! Tresări Felicia dintr-o dată, privind agasată la Sinan. Ah! Deci nu a fost un vis. Chiar sunt aici cu tine, și e seară, oftă aceasta și își aranjă o șuviță de păr rebelă, strâmbând din nas.

Sinan se înfioră când Felicia deschise ochii brusc.

– Ai auzit ceva din ce am spus, cumva? O întreabă acesta, adoptând o alură serioasă.

– Poftim? Ce trebuia să aud, domnule Sinan? Cum vorbești de unul singur? Întreabă aceasta buimăcită, iar privirea sa căzu pe fața tristă de pe geam.

– Cred că desenul acela, zise și arată cu degetul către fața tristă desenată pe geam, tocmai mi-a oferit răspunsul la întrebare.

Sinan se grăbi și șterse cu dosul palmei desenul de pe geam.

– Bine domnișoară, am o explicație plauzibilă pentru asta, zise și arată către geam.

– Cred că știu ce vrei să-mi spui. Ești vreun pictor nedescoperit, cu un mare talent la desenat fețe pe ferestre. M-am prins, nu e nevoie să-mi explici.

– Mai bine nu putea să sune! Se hlizi Sinan, ridicându-și sprânceana într-un mod comic.

Fata și-a dat ochii peste cap. Aceasta și-a deschis ghiozdanul și a scos din el un baton cu cereale și a început să se delecteze.

– Să ai poftă, micuță Feliz! Îi ură bărbatul, fără să o privească.

Felicia se înecă cu o bucată din baton, și îi aruncă o privire nedumerită bărbatului.

– Feliz? Numele meu este Felicia, și nu, nu are nicio legătură cu termenul spaniol „fericire”, se grăbi aceasta să spună, aruncându-i o privire disprețuitoare bărbatului.

– Ce mai contează, domnișoară. Cert e că nu-mi provocați nici un pic de fericire de câteva minute încoace, zise bărbatul și își mușcă limba.

– Ce impertinent! Domnule, dacă circumstanțele nu ne-ar fi adus împreună în mașina asta, credeți că în condiții normale aș fi purtat o discuție cu dumneavoastră? Vă înșelați! Susțin cu tărie Felicia. Pardon! Vă rog să nu răspundeți la asta. Nu am vrut să sune așa, se înroși la față aceasta, apoi își duse mâna la frunte.

Sinan râse mișelește. Felicia deschise geamul din dreptul său, și era pe cale să arunce ambalajul de la baton, dar în momentul următor, Sinan apăsă pe butonul de închidere al geamului, și i-a prins mâna fetei în geam.

– Au! Deschide! Deschide! Tembelule, îmi rupi mâna! se agită fata, încercând să-și recupereze mâna din geam.

– Cuvintele magice? Întrebă Sinan pe un ton calm.

– Idiotule, te omor! Țipă fata cu toată puterea, și îl lovi cu cealaltă mână pe Sinan în cap.

– Asta a durut, domnișoară Feliz.

– Ahh! Țipă aceasta, iar într-un final, turcul îi eliberă mâna.

Felicia își privea și mângâia mâna ca și cum i se întâmplase un lucru oribil. Adevărul e că avea o urmă roșiatică pe aceasta, nimic mai mult.

– Blestemată fie ziua de azi! Zise fata, punându-și capul în palme.

– Dă-mi voie să te contrazic. Slăvită fie ziua de azi pentru că m-ai cunoscut pe mine, domnișoară nerecunoscătoare, spuse Sinan triumfător.

– Oh, mai termină! Nu te-ai săturat să vorbești singur? Pentru că eu nu te ascult, spuse fata, punându-și mâinile la urechi.

Sinan adoptă o poziție serioasă, apoi își drese glasul.

– Te rog să cobori din mașină, Felicia. Acum, îi ordonă, fără să schițeze vreun gest.

Fata rânji enervant.

– Cu mare plăcere, dragule! Încercă să deschidă portiera mașinii, însă era blocată.

Turcul începu să râdă incontrolabil, iar fata îl privi enervată la culme.

– Oh, așa e. Nu poți să o faci, zise bărbatul, încă râzând.

– Îți arde de glume, tataie?

– Tataie? Nu cred că bunicul tău arată atât de chipeș ca mine, spuse bărbatul și își încordă bicepșii în oglinda retrovizoare.

– Scutește-mă, Sinan!

– Bruscă trecere de la „domnule” la Sinan. Îmi place.

– Mie nu-mi place nici de tine, nici de părul tău care arată mai bine ca-n revistele de modă, nici mașina ta, care apropo, e model nou? Întrebă aceasta, părând interesată.

Sinan zâmbi și dintr-o dată, se simți flatat.

O bătaie consecutivă se auzi în geamul aburit de pe partea lui Sinan, apoi o mână de bărbat se văzu vag. Era un polițist. Sinan deschise geamul, ploaia invadând treptat mașina sa.

– Bună seara, domnilor. Am observat că ați parcat mașina în acest loc de o oră. Așteptați pe cineva? De ce nu mergeți acasă pe furtuna asta? E mai sigur, spuse polițistul, aruncându-le câte o privire fiecăruia.

– Bună seara, domnule polițist. Eu și soția mea avem o discuție foarte importantă. Știți dumneavoastră, chestii de oameni ocupați, cu familie, copii... încercă să-l înduplece turcul pe polițist.

– So... Ce?! Întrebă confuză fata.

– S-o sunăm pe mama după ce ajungem acasă, dragă, bărbatul își intră în rol și o privi serios pe Felicia care se prinse de jocul lui.

– Da, da. Să o sunăm... zise fata bâlbâindu-se și încercând să pară cât mai reală căsnicia lor.

– În regulă, zise polițistul și instinctiv ochii i-au căzut pe indicatorul de combustibil care era pe zero. Ia spuneți-mi, domnule...

– Sinan, îl completă misteriosul bărbat.

– Sinan. Cum o să ajungeți acasă dacă nu aveți combustibil? Îl interogă polițistul, ridicându-și o sprânceană.

Sinan își trecu mâna prin păr agitat, îi aruncă o privire Feliciei care nu știa ce să spună, apoi îl privi drept în ochi pe polițist.

– Adevărul e că am cam rămas fără benzină... recunosc rușinat turcul.

– Așteptați câteva secunde, o să sun un echipaj să vină și să vă ducă acasă pe dumneavoastră și soție, iar mașina o recuperați mâine.

– Acasă? Intervenii Felicia, neștiind ce altceva să spună.

– De fapt, o voi trimite doar pe scumpa mea soție cu mașina care va sosi, îi spuse polițistului, apoi îi zâmbi intens și fals fetei. Eu am niște treabă la câțiva pași de aici, spuse și indică cu degetul spre nord.

Polițistul dădu din cap, urmând să pună la ureche telefonul. Sinan închise geamul din pricina precipitațiilor care îi invadaseră mașina.

– Te rog, nu scoate niciun cuvânt, îl atenționează Felicia și ridică degetul în dreptul lui într-un fel amenințător.

Turcul misterios schiță un gest ca și cum ar fi avut un fermoar la gură și l-ar fi închis. Felicia bătea cu degetele în bord, evitând să-l privească pe bărbat. Polițistul băt看 din nou în geam, și Sinan îl deschise.

– În cel mult jumătate de oră va veni echipajul și o vor lua pe doamnă, anunță polițistul.

– Sigur, mulțumim, Batman, spuse fata fără să realizeze ce scoate pe gură.

– Mă scuzați? Se simți ofensat polițistul.

– Știți, Batman e cel care salvează lumea. Adică, înțelegeți dumneavoastră, cum ne salvați acum pe noi, zise fata plictisită.

Polițistul trecu cu vederea aberațiile fetei, și plecă nu prea încântat de discuția pe care o avuse cu cei doi.

– Deci... Mai avem 30 de minute, apoi o să uităm unul de altul. Clișeic, nu? Spuse bărbatul cu o urmă de regret.

– Da. Așa se întâmplă de obicei, știi? Și în cazul nostru, sunt sigură că așa e cel mai bine. Ești de acord?

Întrebă fata, trecându-și limba peste buze în mod consecutiv.

– Sunt în totalitate de acord, scumpă soțioară! Ironiză bărbatul situația.

– Hah! Soția ta. Ai vrea tu, îi retează fata replica într-o secundă.

– Nu fii așa sigură, micuță Feliz.

– Poți să încetezi și să nu mă mai numești așa?

– Tu de ce o faci? O întrebă scurt bărbatul.

– Ce fac?

– Prea multe întrebări, domnișoară.

– Încetează! Nu mai îmi spune nici „micuță Feliz”, nici „domnișoară”, nici „copilă” și nicidecum! Ai înțeles, domnule Mister? Spune, ai înțeles, domnule Sinan? Dragule, cu tine vorbesc.

Bărbatul izbucni în râs, și nu putu să lege nici două cuvinte.

– Se pare că suntem în aceeași situație, remarcă bărbatul amuzat.
– Poftim?
– Cu apelativele.
– Ah! M-ai înnebunit de tot! Nu mai suport nicio secundă în mașina asta cu tine. Mă sufoc! Deschide geamul, Sinan! Se repezi fata cu capul pe fereastră.

Sinan o bătu pe spate pe Felicia încât să se liniștească și își reprimă râsul.

– Nebuno... șopti acesta.
– Ai zis ceva? Fata își bagă capul înapoi în mașină și închise geamul.
– Ziceam că e o vreme de toată jena.
– Ah! Măcar cu asta suntem amândoi de acord. Minunat, zise fata ironic.

– Oh, nu ai idee.

O lumină puternică bătu în parbrizul mașinii lui Sinan, și instinctiv cei doi își duseră mâna la ochi și ieșiră din mașină.

– Au venit să mi te ia de pe cap, se adresă turcul Felicieii.

Felicia privea spre cei doi polițiști care veneau către ea cu o pătură, ca mai apoi să i-o pună pe umeri.

– Bună seara. Haideți cu mine, doamnă, îi spuse cu repeziciune unul dintre polițiști și o prinse de umeri pe fată.

– O clipă! Se smuci fata din mâinile omului. Vreau să-mi iau rămas bun de la soțul meu, spuse Felicia și deveni dintr-o dată serioasă.

– Doamnă, ce tot...

– Vă rog! Așteptați câteva secunde că nu vă topește ploaia, le trânti Felicia această replică, iar polițiștii rămaseră înțepeniți în loc.

Felicia făcu pași spre Sinan și îl privi în ochi.

– Se pare că al tău chin a luat sfârșit, Sinan, zise fata și zâmbi amar.

– De când așteptam momentul ăsta... zise Sinan privind spre cer. Mă rog, sper să nu ne mai întâlnim vreodată, spuse bărbatul începând să râdă, însă fiind serios în același timp prin cele ce le spuse.

– Da, nici eu. N-aș mai vrea să-ți mai văd mutra. Vreodată. Au fost cele mai teribile 2 ore din viața mea, răsă și ea la rîndul ei.

– Da, au fost.

Fata îl privi, așteptând ca el să încheie conversația.

– Păi atunci, doamna mea... îi luă mâna și i-o sărută amabil ca și când nimic din ce s-a petrecut cu câteva ore în urmă nu s-ar fi întâmplat. Țasta e sfârșitul călătoriei.

– Cu siguranță, domnul meu, următoarea mea călătorie o să fie la bussiness class, îi replică apoi își retrase mâna și intră în mașina de poliție.

MENȚIUNE

Cătănescu Puia Elena

Colegiul Național *Emil Racoviță*

Profesor îndrumător: Gramnea Mimi

LUMEA DE MÂINE

Este liniște în cameră. Elena stă gânditoare. Ultimul model robotic încercat de ea nu răspundea corect comenzilor. Poate era legat de o problemă cu mecanismul de direcționare. Hm, nu știa. Auzea de departe sunetul vocii lui Ben. Sunetul a parcurs holul, pierzându-se treptat. Elena se ridică de pe pat îndreptându-se spre camera de studiu.

Era luni, o zi de școală obișnuită. De când populația lumii a scăzut, o școală concentra aproape jumătate din populația unei țări mici sau a unei capitale de metropolă. Mare, falnică, cu pereți reci ca de marmură se prezenta școala despre care se zicea că nici un cutremur nu ar reuși să o doboare. Și au fost multe cutremure...

Elena intră în sală. Imediat îl observă pe Ben. Profesorul lor tocmai le propunea o vizită în Laboratorul Experimental a Capitalei.

După discuții îndelungate și comentarii cu iz de venin, veni și mult controversata zi. În fața școlii se afla autobuzul. După ce se urcară toți elevii, porniră trecând prin trei tuneluri subterane și două aeriene, deasupra clădirilor Zgârie-nori. Priveliștea era uimitoare: să te afli la peste 400 de metri înălțime în calea zborului păsărilor, acolo unde mătasea cerului își sfârșie fusul pentru a forma norii care apoi vor fi purtați de vânt departe de casă.

– Bine ați venit! Îi întâmpină ghidul. Laboratorul a fost construit în jurul anului 2019, adică acum 17 ani în urma unei calamități naturale. Avem aici douăsprezece laboratoare în care se lucrează pentru crearea unor tratamente, vaccinuri, pentru a se măsura mișcările pământului etc. Vă vom arăta câteva dintre ele.

Elena observă la capătul holului, într-un colț un robot micuț, chiar drăguț. Se uita cu vădită curiozitate la noii musafiri. Se apropie de el, dar acesta se retrase.

– Vino micuțule, nu vreau să-ți fac rău. Cum te numești?

– R123. Vino cu mine. Și îi cuprinse mâna într-a lui.

Pășiră într-o cameră lungă, necunoscută. În mijlocul camerei se afla o masă lungă pe care se afla o eprubetă de culoare maroniu-verzuie.

– Acolo se află o variantă a unui virus letal. A mai fost folosit și în trecut. Unii oameni au interesul de a micșora populația pentru a o putea controla mai ușor.

– Cipurile noastre! Ei ne-au spus că ne vor facilita viața și ne vor preveni dacă intrăm în contact cu vreun virus sau alte amenințări la adresa noastră!

– Foarte incitant, nu? O viață lipsită de griji pentru că alții au grijă de nevoile tale. Dar un asemenea serviciu vine cu un preț la fel de mare: libertatea.

Se auzeau voci în fața ușii. Când deschise, se trezi față în față cu ghidul. Nu părea foarte încântat.

– Domnișoară, puteți să-mi explicați și mie ce căutați aici? Nu-mi amintesc să vă informat că această cameră face parte din circuitul de vizită.

– Mă scuzați, mormăi ea aflată încă sub efectul informației aflate doar cu două minute în urmă, am avut impresia că am auzit ceva și fiind curioasă din fire am intrat.

– Nu este bine să fii curios întotdeauna, este un sfat.

Restul turului și al zilei a fost asemeni unui vis pentru Elena.

Roboțelul Rin veni să-i aducă cina.

– Te sună cineva în format holografic, o anunță el.

Cine ar face acest lucru? Să contactezi pe cineva în acest format era util, dar foarte costisitor. Ultimele descoperiri în știință nu pot fi folosite de către toată lumea decât atunci când atenția cercetătorilor este îndreptată spre alte zări ale evoluției, mai incitante, mai misterioase. Elena apăsă un buton al telecomenzii, în fața ei ivindu-se Ben.

– Bună! Eram îngrijorat. Ceea ce s-a întâmplat astăzi...

– Nu este nimic ce te-ar putea îngrijora. Mai bine să discutăm despre proiectul la informatică.

...După două ore discuția se opri, iar Elena adormi acompaniată de muzica suavă a unui greiere.

A doua zi orele s-au desfășurat normal. Sistemul de învățământ pune accentul pe dezvoltarea competențelor digitale și de inginerie, dar mai ales pe informațiile și deprinderile care aveau legătură cu știința și medicina. De aceea, cei mai mulți studenți, după terminarea cursurilor, se îndreptau spre aceste domenii. De când omenirea se confruntase cu imposibilul, toată societatea se baza pe prevenție și control.

Monotonia zilelor care urmaseră făcea să pară că nimic nu se va schimba vreodată. Doar Elena știa adevărul. Doar ea își punea întrebarea „Cum va arăta lumea de mâine?”.

MENTIUNE

Albei Victor-Eduard

Colegiul Național de Informatică *Tudor Vianu*

Profesor îndrumător: Anghel Marilena

LUMEA DE MÂINE

Afară era noapte și frig, dar eu nu simțeam asta. Prin geamurile tramvaiului priveam tăcut luminile orașului și încercam să înțeleg ceva din ele. Așteptam să ajung acasă, să pun capăt unei zile care nu adusese nimic nou. În jurul meu, lumea dorea același lucru, să lase în urmă încă o zi. Nimeni nu spunea nimic, căci nimeni nu întrebase nimic, iar fiecare își afișa propria figură de demnitate și siguranță. La o scurtă privire, aș fi putut jura că în acel întreg tramvai nu există nici măcar o fărâmbă de dubiu. Totul era normal, deci totul trebuia să fie, în consecință, bine. Nu? Priveam în continuare asupra luminilor.

Aveam alături de mine o geantă de umăr care cântărea în jur de un sfert din greutatea mea împreună cu câteva straturi bune de îmbrăcăminte care reușeau să îmi păstreze căldura. Stăteam în picioare fără niciun efort, mă simțeam bine, îmi venea să alunec într-un somn împăcat. „Tocmai asta este viața, îmi place.”, îmi spuneam în sinea mea. Mai apoi, lăsându-mă domol în liniștea trăirii ce mi se desfășura în față, nu am putut să nu mă lovesc din nou de interminabilul gând sufocant:

„Înșiruirea asta de nopți nu are să dureze la nesfârșit...”

Undeva, la o depărtare despre care nu puteam să îmi dau cu părerea, mă aștepta un sfârșit, iar eu știam asta. Cumva, o știam din propria-mi experiență – căci ceea ce un om poate spune despre propriul trecut, așa este denumit – „experiență”. Nu am găsit pe nimeni care să îmi vorbească despre faptul evident că fiecare dintre noi știe foarte bine cum se simte să „nu trăiești”, să „nu exiști”. Ipoteza ar fi simplă: în trecutul fiecăruia se află și perioada de dinaintea nașterii. Fiecare dintre noi a trecut, deci, înainte de a ajunge aici, prin miliarde de ani de „moarte”. Gândul mă consuma și voiam să sper cu tot ce am, să sper că nu este atât de simplu, că anii de după viața mea nu vor trece la fel de nesimțiți și nesfârșiți cum au trecut

cei de dinaintea vieții mele, că „moartea” de dinainte nu are să fie la fel ca „moartea” de după. Privită prin prisma acestei disperări lăuntrice care mă învelea pe măsură ce șinele tramvaiului urcau podul rece din fier-beton, lumea de mâine putea să se arate oricum, căci nu m-ar fi deranjat. Atât timp cât ar fi existat o trăire în ziua de mâine, eu aș fi fost mulțumit. Indiferent de bucurie sau suferință, aș fi avut orice altceva decât nimic.

Sfârșituri se află, dar, în fiecare zi. Linia de tramvai care mă ținea în fiecare noapte la căldură în drum spre casă contribuisese și ea, la rândul său, cu câteva dintre acestea. Doar cu vreo cinci săptămâni în urmă, un străin mie a fost sfârtecat de la șold în jos de roțile de metal. Puteam doar să îi privesc corpul și să îmi spun: „Imbecilule, intru eu în întârziere pentru că te-ai găsit tu să mori aici...”. A trebuit ca vehiculele de la descarcerare să consume câțiva litri de benzină ca să îi culeagă resturile, tramvaiele au fost blocate vreme de aproximativ de două ore, iar câteva ecrane au afișat scurt „accident rutier pe linia lui 41”. Pentru noi, asta fusese tot. Pentru străin, cele 55 de tone au trimis ziua de mâine în imposibilitate.

Nu văd de ce mi-aș da cu părerea despre lumea de mâine, de ce m-aș înfășura în minciuna că planurile sau părerile mele despre lume au vreo valoare în fața a ceea ce decide condiția de existență. Tot ce îmi stă în putință este să sper că, trăindu-mi viața cum mi-a fost ea dată, îi confer un sens plăcut în fața adevărului.

Tramvaiul meu era acum în vârful podului. Pe dedesubt treceau două fluvii de suflete, unul alb-gălbui, iar altul roșu aprins – faruri și stopuri – cei veniți și cei plecați. În ceruri străpungeau nerușinate antenele de radio, televiziune, telefonie și internet. Eu priveam. Totul era normal, dar eram atât de recunoscător că totul este încă aici. Îmi iubesc viața cu toată amărăciunea din ea, nu vreau să mă gândesc la sfârșit. Nu vreau să mor.

MENTIUNE

Șerbănescu Marina

Colegiul Teoretic *Constantin Brâncoveanu*

Profesor îndrumător: Dina Oana

O LUME...

Timpul este adesea un concept pe care nu îl putem defini cu precizie. Trecutul încă este prezent în memoria noastră emoțională, prin amintiri. Prezentul se transformă în trecut în termeni de secunde, iar viitorul va fi și el trecut odată ce vom ajunge la el, pe când viitorul poate fi și prezent prin planurile sau visele care îi stimulează pe oameni. Prin urmare, timpul poate fi un element de perspectivă, adesea poate fi catalogat și influențat de propriile acțiuni ale oamenilor.

Nostalgia transformă trecutul în prezent, pe când visul transformă viitorul în prezent. Aceste stări sunt create de oamenii înșiși, sunt stări interne ce nu pot fi provocate de alt element decât de om în sine, motivele pe baza cărora le punem, în general, sunt doar tot niște stimuli, precum anumiți catalizatori în reacțiile chimice.

Așadar, dacă un om poate avea asemenea impact asupra timpului ce este un element încă neînțeles de mulți oameni de știință, devine copleșitoare imaginea efectului pe care omul îl poate avea asupra planetei și asupra omenirii.

Oamenii au în fire o neîncetată căutare a necunoscutului. Acest fapt îi determină să își uzeze toate resursele și energiile întru a descoperi noi elemente ale vieții. Ne întrebăm întotdeauna dacă există viață pe alte planete, dar mai puține sunt dățile în care ne întrebăm dacă viața pe această planetă pe care trăim este bine întreținută. Nu mă opun cercetării viitorului, dar sunt de părere că prioritar este să ne îngrijim de prezent.

Societatea în care trăim în momentul de față nu este altceva decât o anarhie morală și emoțională, într-o degradare continuă. Urmările distructive ale societății asupra a tot ceea ce face parte din natură, și aici se încadrează, bineînțeles, și omul, sunt atât de puternice, încât persoanele

care aleg să lupte pentru salvarea frumuseții acestei lumi ajung prin a fi ele însele distruse de implacabila răutate ce seacă de viață totul din jur.

Au fost multe persoane care au visat la o altfel de lume. O lume unită prin iubire, nu divizată prin ură. Partea tristă este că o mare parte dintre acești oameni au fost dezamăgiți. Toți cei ce au sperat într-o lume mai bună, precum și cei care încă mai speră în îndeplinirea acestei îndepărtate realități, formează împreună un Smaug dezolat din imaginația lui Tolkien, cu deosebirea că lumea noastră nu este la fel cu lumea în care trăiesc hobbiții, elfii sau enții. Raportat la această lume magică a noastră este ceva asemănător cu infernul.

Dintre oamenii la care am făcut trimitere anterior, îi pot da exemplu pe membrii formației Scorpions. În 1990, la puțin timp după dărâmarea Zidului Berlinului ce separa Germania comunistă de Germania democratică, au lansat melodia „Wind of change”, o melodie ce exprimă prin fiecare vers credința că, asemenea schimbării pozitive din țara lor natală, și lumea se îndreaptă către o schimbare în bine. Totuși, în anul 2007, au lansat melodia „Humanity”, o melodie despre deziluzie și despre despărțirea de umanitate.

Uneori vreau doar să trăim în viitor în lumea pe care a descris-o John Lennon în „Imagine”. Îmi imaginez un viitor în care animalele se simt iubite și în siguranță. Din păcate, mulți oameni consideră viața animalelor inferioară, ceea ce este foarte greșit. Atât omul cât și animalul au viață, iar în perspectiva mea nu există conceptul de viață inferioară, ci doar conceptul de viață, elementul superior oricăror alte aspecte din lume.

Îmi imaginez un viitor în care învățăm să apreciem însemnătatea unui lucru, nu folosul acestuia. Folosul dispare în timp, dar însemnătatea și frumusețea niciodată. De ce am alege un lucru efemer în defavoarea unui lucru menit să dăinuie? Astfel, vom învăța să apreciem natura.

Îmi imaginez un viitor în care puterea iubirii va înfrânge iubirea de putere, la fel cum a visat și Jimi Hendrix.

Îmi imaginez un viitor în care educația nu se va baza doar pe informații, ci și pe cultură. În care se va axa pe pasiunile și calitățile fiecărui copil, și nu pe defectele acestuia.

Îmi imaginez un viitor condus de iubire și empatie, nu de ură. Un viitor în care oamenii vor realiza cât de multă frumusețe există în lume.

MENȚIUNE

Calotă Julieta

Colegiul Național *Ion Creangă*

Profesor îndrumător: Spătaru Valentina

MIRAJ

Tare rău îmi era în dimineața aceea. Avusesem un somn greu, tulburat. Patul fusese martorul furtunii din interiorul meu, dovadă stând petele de transpirație excesivă; mici insule ale disperării scurse din mine. Pe piele șiroaiele ardeau ca râuri de magmă, ce dimineața aveau să se solidifice, să înghețe. Așa m-am ridicat din pat, trezit ca din galciațiune, cu magma solidificată pe trupu-mi, gravitația zicând încet: „jos, jos, jos!”.

„Sfidează legile fizicii, George!” mi-am zis crezându-mă în vis, că doar în oniric ești ori ușor ca o pană, ori greu ca un bolovan. Totuși, știam că nu mă aflu-n vis; coșmarul ar fi fost mai frumos, căci, cu puțin exercițiu, ajungi să îl controlezi, iar atunci își pierde calitatea inițială. Câteva șuvițe de păr îmi atârnav ude pe frunte, în timp ce stăteam cu capul aplecat. Încercam să-mi revin în simțuri. Picăturile de transpirație din păr curgeau pe piciorul stâng, ca preludiul unei averse, iar eu tresăream de fiecare dată când picătura rece îmi atingeia pielea, deși știam cu exactitate când urma să se întâmple. Îi urmăream parcursul inevitabil, și, totuși, tresăream uimit de fiecare dată când se întâmpla. „O gură de aer proaspăt, un pahar cu apă, hai, că poți, George!” tot îmi repetam. Am deschis geamul pentru câteva secunde; aerul îmbâcsit din cameră devenise noul meu oxigen în săptămânile în care nu mi-am părăsit casa. Aerul curat -în limitele unui București prea poluat- al dimineții lui aprilie pur și simplu mă scârbea. Prospețimea lui mă făcea să tușesc ca după o viață întreagă de fumător. Nu l-am putut suporta, am închis geamul. Nu poți nicicum combina viața cu moartea-prospețimea cu putreziciunea. Continuam să mă plimb desculț prin cameră, cu o agitație nervoasă în vene. M-am dus la baie.

„Astăzi încerc să ies. Măcar în fața blocului. Dar trebuie să mă aranjez puțin.”. Îmi e rușine de confesiunea pe care urmează să o fac, dar realitatea mereu e gata să te facă de râs. De când stăteam în casă, drumul spre baie

a fost doar pentru nevoile primare. La o adică, de ce să îmi văd fața în oglindă? Unde să o duc, ce să fac cu ea? Era mai mult un capriciu, sincer să fiu, mai mult un joc care să mă amuze în singurătatea-mi, doar-doar să nu-nnebunesc. „Evitarea oglinzilor” îi ziceam, pentru că erau două: una rotundă, în stil rustic deasupra chiuvetei, iar alta pe peretele din spate, dreptunghiulară și lungă de un metru. Așadar, după o lungă fugă de sine, în ziua aceea am avut marele șoc de a nu mă recunoaște. Aveam o vagă idee despre cum arătam, o imagine blurată a unui tânăr nu neapărat frumos, nu neapărat urât. Nu neapărat scund, nu neapărat înalt, cu părul nu neapărat scurt, nici neapărat lung.

Acum în fața-mi vedeam o monstrozitate. Un om diform, murdar, îmbibat în propriile fluide, cu pielea prin care se vedeau toate venele și ce mai ascundeau pomeții, obrații, fruntea. Cu afundături colosale în josul ochilor, cu niște ochi de speriat, de un albastru strigoic, bolnav.

„Cu siguranță asta nu e George.” ziceam derutat.

Mi-am sprijinit capul de oglindă și am căzut într-un suspin îngrozitor, ca acela al copiilor mici. Și așa fi continuat să îmi plâng durerea, dacă nu așa fi simțit cum încet mă scufund, ca într-o piscină. Îmi simțeam fruntea ca la contactul brusc cu apa, nu umedă, dar rece, revigorată. Senzația îmi cuprinsese întregul corp, iar curând îl simțeam și pe acesta cum se afundă în oglindă, ca într-o mare sticloasă. În nici câteva secunde am simțit cum stau într-un scaun bizar, rotund, cu o fundătură în mijloc, dintr-un material rigid. Când am căzut, iar din scaun a început să țâșnească apă, am știut că era, de fapt, chiuveta. Iar că eu, în letargia mea, am confundat oglinzile și m-am sprijinit prea tare pe ea.

Asta mai lipsea, o chiuvetă nouă, un instalator și pe deasupra, o inundație!

Ușor dezmeticit m-am ridicat, gata să caut să opresc curgerea apei pe țevă, când în treacăt îmi văd chipul în oglindă. Radiant. Plin de tinerețe, de energie, de viață. Fața pe care o vedeam era a oricui, dar nu a mea.

„Cu siguranță asta nu e George.” am continuat să zic.

Nu pot să neg totuși că aveam vanitatea pur atinsă și simțeam un narcisism crescând cu fiecare secundă în care priveam în oglindă. Ridicam un deget de la mâna stângă, la fel făcea și reflexia. Mi-am spus: „Prea simplu. Trebuie să o iau prin surprindere, să vadă că știu că nu mă poate păcăli.” Așa că am încercat să îmi ridic un picior până pe după gât, totul terminându-se într-o căzătură dureroasă. Mă lovisem cu capul de colțul peretelui, lângă cealaltă oglindă.

„Nu-i așa mare chestie.”, îngânam în timp ce căutam să mă ridic. Reflexia îmi spunea totuși altceva, întrucât nu mă puteam ridica, iar în ea

puteam vedea un şiroi de lichid roşiatic ce se scurge din tâmplă, făcând ca apa deja strânsă pe podea să devină o mare roşie şi întunecată de sânge. Aşa se simte când mori, aşa de conştient eşti că mai ai câteva minute? Probabil aş fi aşteptat să se întâmple inevitabilul, să mor, iar apoi să mă mir că am murit – cum făceam bunăoară cu picătura de apă. Dar când vine vorba de o moarte accidentală, sau de orice fel de moarte, instinctul de supravieţuire devine mai puternic decât letargia sufletului, aşa că într-o clipă de disperare, frenezie şi mânat de ciudate apucături, cu ultimele puteri mi-am împins capul în baza oglinzii la care stăteam.

Am ajuns iarăşi stând într-un scaun. Dar de data asta mi-am dat seama mult mai devreme că e de fapt chiuveta, şi am coborât până să cad împreună cu ea. În momentul acela să îmi explic situaţia, nu puteam. Să fi pus totul pe seama unui vis, nici atât, aveam magicul talent de a deosebi experienţa onirică de mult prea cruda realitate. În acelaşi timp, se putea doar să halucinez – iar asta îmi părea cel mai logic. Cât să reziste omul în singurătate şi izolare? Presupunând că doar stau şi mă privesc aiurea în oglindă, iar tot ce se întâmplă e doar realitatea care, prin absurd, vrea să se joace cu mine, curiozitatea m-a făcut să privesc iarăşi spre chipu-mi.

„Ei, ăsta cu siguranţă nu are cum să fie George!” am zis mai mult râzând la figura trecută de 40 de ani, cu părul creţ, dar uşor cărunţ, cu riduri care arată experienţa anilor trecuţi. În timp ce mă minunam de complexitatea halucinaţiei mele, din dormitor aud vocea unei femei chemându-mă să „reglez aparatul de teleportat pentru că « aş vrea să dăm o fugă până la pădure să culeg nişte afine »”. Atunci, cititorule, m-am cutremurat. Râsul mi-a pierit instant, iar chipul a luat un aer întunecat, speriat, confuz. Intru înapoi în dormitorul care dimineaţa mirosea a moarte, unde podeaua era rece şi murdară, iar pereţii aveau un început de mucegai, pentru a vedea o cameră primitoare, luminoasă, cu pereţii coloraţi în galben, cu ghirlande de flori şi tot felul de specii de plante agăţătoare, cu un puternic miros de viaţă şi câteva aparate, mecanisme, pe care nu le puteam înţelege. Şi de parcă schimbarea de peisaj nu era îndeajuns, pe fotoliu, privind probabil la ceva ce părea a fi o hologramă, stătea ea, femeia care mă strigase mai înainte. Îi vedeam doar părul, scurt şi negru, strălucitor ca cerul înstelat noaptea. Simţeam un sentiment străin mie pentru străina ce-mi stătea în faţă. O afecţiune crescândă, dar calmă. O iubire ajunsă la stadiul ei de maturitate.

M-am apropiat, totuşi, de ea, la care ea s-a întors cu faţa spre mine:

– Te duci, dragule, te rog, să vezi de ce nu merge aparatul? mi-a spus într-un zâmbet a cărui căldură m-a învăluit ca primul sărut al unui adolescent. O cunoşteam pe femeia aceasta.

Brusc am fost cuprins de un sentiment de beatitudine totală, de împlinire sufletească în cea mai pură formă a ei. Emanam fericire prin însăși natura mea, simțeam vibrații înalte în fiecare celulă, atinsesem un echilibru dulce cu sinele și Universul. Și în acele secunde de exaltare în care îmi priveam iubita cu privirea unui abia-îndrăgostit – privirea aceea cu care sorbi frumusețea persoanei iubite, privirea care îi zice: „Te-aș lua și te-aș face parte din mine, ființă din ființa mea, carne din carnea mea” –, în timp ce priveam la ea am simțit o înțepătură surdă în inimă. Am ignorat-o. „De la prea multă fericire“, ziceam. Și cu cât o iubeam mai tare, cu atât inima începea să mi se descompună. Durerea deveni mai puternică până când simțeam mii de ciocane lovind simultan în piept, aerul nu îmi mai ajungea în plămâni, iar mâna stângă parcă se evaporase.

Așa se simte când mori? Așa analizezi totul? Poate aș fi rămas privind-o până în ultimele secunde. Mi-aș fi cerut scuze că nu îi pot repara aparatul și că va rămâne și fără afine, și fără cel iubit. Dar din nou, instinctul mi-a luat-o înaintea și cu ultimele eforturi am fugit înspre baie.

– George? Ești bine? îi auzeam vocea tot mai dulce, tot mai îndepărtată.

Am sărit direct peste chiuveță de data asta. Începeam să mă pricep să o ocolesc. Sau asta îmi spuneam atunci, cât încă nu îmi dădusem seama că nu mai sunt în baie.

Nu eram nicăieri, de fapt. În toate direcțiile în care mă uitam era doar întuneric. „Eh, se poate până la urmă doar să fi visat.” spuneam. Dar nici nu îmi terminasem bine gândul, că simțeam cum o forță mă trage cu putere în sus. Cădeam invers, în neant, și cu cât cădeam mai mult, din întuneric începeau să apară mici puncte de lumină. Câte două-trei în diferite părți, iar mai apoi cu sutele, miile, până când în căderea mea – sau urcarea mea –, eram înconjurat de cer de stele. Am reușit să prind una cu mâna dreaptă, să o văd mai îndeaproape. Atunci căderea s-a oprit, întunericul a reapărut, iar steaua mea a luat forma unei oglinzi. În ea nu mă vedeam pe mine, cel care privea. Nu mă vedeam făcând cu mâna sau ridicând un deget. În schimb într-un colț, sus, puteam distinge picturi și pasaje biblice, mai în jos icoane învăluite în rame aurii și Epitaful. În mijlocul tuturor era un sicriu de lemn de tei, cu câteva sculpturi ieșind în relief. Cel dinăuntru lui era tânăr, un tânăr nu neapărat frumos, nu neapărat urât. Nu neapărat scund, nu neapărat înalt, cu părul nu neapărat scurt, nici neapărat lung.

„Ăsta trebuie să fie cu siguranță George!” mi-am zis atunci cu groază.

MENȚIUNE

Radu Ioana Alexandra

Colegiul Național *Ion Creangă*

Profesor îndrumător: Stanciu Rodica

PRIMII ROBOȚI CU SENTIMENTE

Mă numesc Alan și sunt unul dintre puținii roboți cu sentimente, dar care a readus viața pe Terra. Totul a început de când mi-am întâlnit soția, pe Jess. Ea mi-a spus că noi doi suntem roboți de tip E, adică experimental, printre primii cărora le-a fost aplicat un program de sentimente. Aș vrea să spun povestea mea și să le arăt oamenilor că un robot nu este doar o mașinărie, ci o nouă formă de viață creată chiar de ei.

Lucram într-o fabrică de computere când am văzut-o pentru prima dată. Roboții nu aveau voie să vorbească unii cu alții și nici cu oamenii. Mereu mi-am dorit să comunic cu ei, dar nu aveam posibilitatea. Locuiam într-o clădire apropiată de fabrica în care lucram și în fiecare dimineață, când ieșeam din zona de încărcare, mă uitam pe fereastră și vedeam locul de relaxare pentru oameni: era un parc cu multe străduțe mici și decoruri florale deosebit de frumoase, având în punctul de întâlnire al străduțelor, o fântână cu o statuie mică în formă de delfini. De când am fost repartizat în acea clădire mi-am dorit să mă plimb și eu alături de oameni.

Dimineața mă duceam la muncă în jurul orei opt și mă întorceam pe la șapte seara. Atunci era momentul când admiram locul de relaxare al oamenilor. Mă uitam fascinat la ceea ce numeau ei ‘familie’. Mi se părea interesant să locuiești undeva cu mai multe persoane și să împarți bunurile cu ei.

Îmi doream și eu să locuiesc cu altcineva, dar noi, roboții, eram izolați și ținuți la distanță unii de alții.

Într-o zi, când lucram la fabrică, a venit o femeie robot, ce aveam să aflu curând că este Jess. Când am văzut-o pentru prima oară nu mi-am putut lua privirea de la ea și m-am îndreptat spre biroul unde lucra pentru a-i vorbi. Paznicii au observat ce făceam, așa că m-au luat de braț să mă ducă la biroul meu și atunci l-am auzit pe unul dintre ei adresându-se femeii

robot: Robot E-177. Atunci am aflat că și ea era de tip E ca mine, așa că am plecat din fabrică pentru a mă întoarce unde locuiam ca să caut informații despre cine era femeia care îmi acaparase total atenția. Cum am ajuns am pornit computerul din camera în care stăteam și am început să caut în baza de date a orașului despre acel robot. După câteva ore am reușit să o găsesc: locuia într-o clădire din apropierea fabricii. Găsindu-i adresa i-am trimis un mesaj în care o rugam să ne întâlnim seara în locul de relaxare al oamenilor, deoarece la ora aceea nu era nimeni acolo. Am așteptat și târziu am primit un răspuns: era de acord să ne vedem. Am pornit numaidecât către locul de întâlnire, dar când am ajuns ea nu era acolo. Am așteptat-o ceva, având ocazia să mă plimb și să explorez pentru prima dată acel loc. Era mult mai frumos decât mi se părea când mă uitam la acesta pe fereastra camerei mele. La un moment dat am auzit din spate pe cineva care mă strigase: spusese încet 'Hey!'. M-am întors și era ea, femeia de la fabrică, mă uitam la ea și simțeam ceva, dar nu știam ce. După ce am stat de vorbă cu ea am aflat că o cheama Jess și că știa despre roboții experimentali mai mult decât mine. Mi-a explicat ce era diferit la noi, și anume, că aveam sentimente. Atunci mi-am dat seama de ce simțeam ceva când o priveam și eram în preajma ei, era un sentiment față de ea. Mi-a spus că era încântată că mă întâlnise pentru că putea vorbi în sfârșit cu cineva ca ea și că se simțea înțeleasă. I-am mărturisit că pentru o perioadă îndelungată de timp am crezut că sunt defect deoarece mă identificam mai mult cu oamenii decât cu roboții obișnuiți și aveam gânduri și idei umane, cum ar fi faptul că îmi doream să comunic cu altcineva și să-mi împărtășesc trăirile cu lumea. A fost una dintre cele mai frumoase seri pe care le petrecusem vreodată, în sfârșit vorbisem cu cineva și văzusem acel spațiu de relaxare. De atunci am început să mă întâlnesc repetat cu Jess și să studiem în secret despre viața oamenilor de dinainte de a coloniza această planetă. Aflaserăm despre planeta-mamă, Terra, de unde proveneau oamenii. Acea planetă fusese distrusă în urma unui război nuclear, cu două sute de ani înainte, și din cauza asta aceștia au plecat în spațiu pentru a coloniza o nouă planetă, pe care să trăiască.

Într-una din serile în care m-am întâlnit cu Jess ne-am hotărât să părăsim planeta pe care locuiam și să mergem pe Terra să vedem dacă într-adevăr acel război se întâmplase și dacă distrusese viața acolo. Din parc am plecat spre baza militară în care erau ținute navele spațiale. Știam că oamenii și-ar fi dat seama că suntem roboți, chiar dacă semănăm foarte mult cu ei, deoarece aveam de-a lungul feței și al corpului niște dungi fine de culoare deschisă care ne arătau nivelul de energie al bateriei noastre. Ne-am furișat pentru a lua una dintre nave, ceea ce a fost greu pentru că baza era foarte

bine păzită. Deși nu pilotasem vreodată ceva, eram programat să o fac așa că puteam să o fac. Reușisem să ajungem neobservați într-una din nave când am auzit o alarmă care spunea în mod repetat: ‘Nava T-1987 din hangarul 33 este activată fără permisiunea căpitanului’. Nu știam cum am reușit să activăm alarma, dar tot ce conta atunci era să pornim odată nava și să fugim. Ne-a luat câteva minute ca să o pornim, minute în care au apărut soldați înarmați care ne ordonau să ne predăm că altfel vor trage. Jess îmi spunea să ne predăm și să renunțăm la planul de a merge pe Terra, dar nu am ascultat-o, chiar dacă am riscat enorm să fim distruși cu tot cu navă. Mă trăgea de braț disperată să renunț pentru că nu-și dorea să fie distrusă într-o explozie. Auzeam încontinuu soldații care ne spuneau să renunțăm și pe Jess care aproape că țipa la mine. Înainte de momentul de a porni focul asupra noastră, nava și-a aprins bordul într-o nuanță de albastru foarte deschis și a decolat atât de repede încât ne-a pus la pământ pe amândoi. M-am ridicat și m-am dus să o ajut pe Jess să se ridice și ea. Se uita la mine uimită că reușisem să pornesc nava. Ne-am așezat pe scaune și am introdus coordonatele planetei Terra. Călătoria dura 37 de ani la viteză maximă cu care puteam zbura. Având o navă mică, motoarele acesteia nu erau așa de puternice încât să călătorim cu viteză mai mare.

Am călătorit prin spațiu ani de zile până am ajuns pe Terra. Aveam la bord loc de încărcare și făceam cu rândul pentru a ne păstra bateriile cu energie suficientă. Am văzut atâtea în drum spre Terra: planete noi, stele, nave ale altor ființe și chiar o gaură neagră. Era la distanță de noi, dar o puteam scana cu ajutorul computerului navei. Pe unele dintre ființele cu care ne-am întâlnit le-am ajutat reparându-le o defecțiune a navei. Ne luaseră la bordul navei lor, teleportându-ne. Erau foarte înalți, cu brațele lungi și subțiri, cu ochii sticloși de un albastru puternic, ei având culoarea pielii verde. Aveau niște uniforme negre cu o mantie lungă atașate de acestea. Nu vorbeau limba noastră, dar noi aveam un dispozitiv ce ne putea traduce din limba lor ce ne spuneau și invers. Am stat o vreme până le-am reparat nava, dar a fost o experiență diferită. Ne-au spus despre cultura lor, de unde veneau și cum se numeau: erau așa numiții ‘Planați’, aveau organismul structurat ca al unei plante, trăiau pe bază de fotosinteză și veneau de pe o planetă foarte îndepărtată din altă galaxie. Știau despre oameni și tehnologia lor, luaseră contact unii cu alții, dar nici ei nu înțelegeau de ce oamenii fuseseră în trecut atât de violenți de ajunsese să-și distrugă propria planetă-mamă. Le-am spus că noi ne îndreptăm spre Terra pentru a vedea dacă într-adevăr era distrusă. Plantații ne-au zis că ei trăiesc în medie, cam cinci sute de ani, și că văzuseră cum au distrus oamenii Terra. Nu voiam să-i credem, dar

din păcate când am ajuns, am văzut cu ochii noștri că avuseseră dreptate. Aceștia ne-au mulțumit pentru ajutor și ne-au teleportat înapoi pe nava noastră. Ne-au întrebat ce fel de oameni eram din moment ce eram așa de pașnici, pentru că aveam acele dungi subțiri de-a lungul feței și al brațelor și pentru că nu purtam haine ca ale oamenilor, ci niște uniforme albastre ce aveau pe piept inscripționat numărul nostru și seria de robot. Le-am explicat că suntem roboți, nu oameni și au fost plăcut uimiți să vadă cum evoluaseră oamenii tehnologic de ajunsese să creeze asemenea roboți care arătau aproape ca ei. Le zâmbiserăm și au fost și mai interesați despre faptul că eram niște mașinării cu sentimente.

La un moment dat, când treceam pe lângă o planetă pitică, ni se defectase nava și am fost nevoiți să aterizăm pe aceasta. Ajunsesem într-un oraș foarte mare, luminos, cu clădiri ascuțite în formă de piramide, făcute integral dintr-un material transparent, ce părea a fi sticlă, Acolo ne-au întâmpinat niște ființe de înălțime mică, cu capul supradimensionat raportat la corpul lor plâpând, cu ochii galbeni ca de șarpe, cu pielea mov închis și lemnoasă. Purtau un fel de robe foarte lungi, albe, care spuneau că îi protejează de frig. Noi nu puteam simți temperatura planetei, dar ne era indicat în fața noastră, în colțul din stânga sus cum era: minus șaptezeci și opt de grade Celsius. Ne-au poftit în camera împăratului lor, o ființă la fel ca ei, doar că purta pe cap ceva asemănător unui castron, de culoare argintie, ce reprezenta o coroană. Ne-a zâmbit și ne-a rugat să luăm loc în fața sa, pe fotoliile ce ne fuseseră aduse. I-am spus de ce am fost nevoiți să oprim acolo și că ne ceream scuze dacă i-am speriat poporul. Micul împărat a făcut un gest cu mâna, chemând pe unul dintre servitorii săi. L-a rugat să-i aducă un fel de baterie ce avea conectat la ea un cablu mic. Atunci Jess a exclamat uimită să vadă că cea ce adusesese servitorul era un mini încărcător pentru noi. Împăratul ne-a spus că știa despre existența oamenilor și că a luat de câteva ori contact cu ei și le studia tehnologia puțin mai învechită decât a lor. A vrut ca încărcătorul pe care ni l-a dat să-l considerăm un mic ajutor pentru călătoria noastră spre Terra despre care abia îi povestiserăm. L-am rugat să ne ajute, dacă putea, să ne repare nava. Ne-a dat instrumentele necesare și unii dintre cei mai buni ingineri ai săi ca să o refacem cât mai repede să ne continuăm drumul. În timp ce lucram, i-am spus lui Jess că mi se păreau puțin cam prea prietenoși și pașnici acei pitici. Unul dintre ingineri mă auzise și îmi răspunsese că aceea era cultura lor, că zeul ce i-a creat pe ei, le-a spus cândva că ei trebuiau să fie primitivi și să-i ajute pe toți cei cărora care le cereau ajutor. Deși erau foarte avansați tehnologic, tot nu au putut să-și explice apariția universului

și, la fel ca oamenii, credeau într-o ființă deosebit de puternică ce avea o tehnologie mult superioară lor care crease viața, planetele, universul, tot ce era în jurul lor. După câteva ore de lucru, ne-am reparat nava și am putut pleca. Micuțele ființe ne-au întâmpinat înainte să plecăm și ne-au spus că dacă ne vom mai întâlni vreodată cu oamenii să le transmitem că niște vechi prieteni ce i-au ajutat cândva la greu, îi așteaptă oricând pe planeta Yotro. Atunci am aflat cine erau ei de fapt: yotrozi, extraterestrii care îi ajutaseră pe supraviețuitorii războiului să găsească o planetă pe care să-și refacă un nou cămin, undeva unde să-și trăiască viața normal. Citisem mult despre istoria oamenilor alături de Jess înainte să plecăm spre Terra. Aveam salvate aproape toate datele despre oameni și istoria lor. Noi doi aveam un spațiu de stocare mult mai mare decât ceilalți roboți, fiind cei experimentali aveam funcții noi introduse, iar aceasta era una dintre ele.

De când am luat contact cu yotrozii am mai călătorit prin spațiu vreo zeci ani. Aceștia au fost greu de suportat, nu am mai dat de nicio ființă și credeam că ne-am pierdut în univers, până când am văzut o planetă gigant, ce avea în jurul său un lanț de meteoriți, făcând-o să pară că are un disc de jur împrejur. Acea era Saturn, a cincea planetă de la soare. Eram în sistemul Solar, sistemul unde se afla Terra. După puțin timp am văzut-o: o planetă micuță, albastră. Am aterizat și am ieșit din navă. Ce am văzut afară ne-a uimit pe amândoi: era plin de plante crescute haotic, clădiri și mașini părăsite și distruse, niciun om și doar câteva insecte mici aurii. M-am apropiat să analizez o floare de un roz puternic, dar cum am atins-o și-a strâns petalele. Jess a venit lângă și mi-a pus mâna ușor pe umăr, spunându-mi, cu un zâmbet larg pe față, că după atâția ani de călătorit prin spațiu ajunseserăm pe Terra. Ne uitam în jurul nostru ca să ne dăm seama unde anume ne aflam când am zărit la câțiva metri depărtare o structură metalică, înaltă, ruginită, ce avea pe ea plante crescute: era Turnul Eiffel din Paris. Ne aflam în locul în care cândva fusese orașul Paris, un oraș superb despre care studiasem mult și pe care îmi doream să-l vizitez odată. Îi spuseseam de nenumărate ori lui Jess despre acest oraș și despre cum își petrecea lumea timpul acolo, plimbându-se ore în șir pe străduțele întortocheate ale cartierelor, cum oamenii stăteau în mijlocul unei străzi și începeau să o picteze fiecare în stilul său. Acum erau numai ruine peste tot și plante. Nu voiam să accept că așa arăta întreaga planetă.

După ce am înființat într-o clădire un laborator al nostru pentru a studia plantele și ființele ce trăiau acolo, mi-a venit ideea să readuc la viață oamenii pe Terra. Cum ei ne creaseră pe noi, roboții, așa puteam și noi să-i creăm pe ei. Când i-am spus lui Jess ideea ce îmi venise, a crezut că

nu poate fi adevărat, nu știa cum ar fi putut crea chiar ea un om, așa că am început să studiem structura chimică și biologică a omului pentru a înțelege organismul său. Ne-a luat ani de experimente și studii elaborate pe baza acelui subiect, dar am reușit să ajungem la concluzia că oamenii se trăgeau din niște animale păroase, inteligente și nu foarte mari, numite maimuțe. Am făcut experimente și am încercat să creăm omul cu aceste maimuțe, până când, într-o zi, am reușit să facem unul. Era primul nostru om, o femeie cu părul șaten, ochii verzi și destul de pitică. Cel mai greu a fost să o învățăm să citească, să scrie și să vorbească, dar am reușit. Au trecut anii, iar oamenii noștri erau tot mai mulți și mai curioși despre semenii lor din univers.

I-am ajutat cu niște mașinării, să refacem clădirile, spațiile verzi, drumurile, totul, ca înainte. Cu timpul, lucrând atâta vreme cu Jess, ne-am îndrăgostit unul de altul, ceva neobișnuit pentru niște roboți, dar noi eram modelul experimental și puteam avea sentimente. Inițial, nu știam ceea ce simțeam și ce însemna, dar oamenii ne-au explicat și ne-au ajutat să înțelegem sentimentele și natura lor. Fuseserăm primii roboți care ne-am căsătorit și am ajuns să locuim împreună, ca o familie, cum spuneau oamenii.

Anii treceau, iar eu cu Jess ne degradam și începuserăm să nu mai funcționăm la fel de bine ca înainte. Nu voiam să le spunem oamenilor pentru că s-ar fi agitat și îngrijorat pentru noi, așa că le ascundeam tot ceea ce nu mai funcționa corespunzător. Îi ajutam cât de mult puteam cu reconstruirea lumii, educația copiilor lor, administrarea locurilor în care trăiau. Într-adevăr ceva schimbaserăm la acei oameni, ceva ce aflaserăm de la yotrozi: i-am educat cu ideea de a nu fi agresivi, de a-i ajuta pe ceilalți și le-am explicat răul care se producea în urma unui război. Acest lucru era diferit de oamenii pe care îi știam noi, am vrut să evităm autodistrugerea lor.

În toți acei ani în care i-am studiat pe oameni, nu am putut să le înțeleg, nici eu, nici Jess, natura violenței lor. Nu știam de ce își doriseră atâta vreme să se distrugă între ei, să se răzbune unii pe alții.

În urmă cu câteva luni am primit un semnal radio de la o navă ce se afla în apropierea Terrei. L-am recepționat și am aflat că venea de la un echipaj format, atât din oameni, cât și din alte ființe. Le-am răspuns și i-am primit pe planetă. Au rămas plăcut surprinși să vadă cum arata Terra și de faptul că noi doi eram niște roboți vechi de-ai lor, de-ai oamenilor. Ne-au rugat să-i ajutăm să-i primim pe Terra pentru a-și repara o defecțiune a navei. Atunci eu și Jess ne-am reamintit de momentul în care și noi am făcut la fel, cerându-le ajutor yotrozilor. Le-am oferit ceea ce aveau nevoie și am stat

de vorbă cu ei. Ne-au mulțumit și felicitat pentru faptul că readusesem viața umană înapoi pe Terra și că o refăcusem cum era cândva. Aceea fusese ziua în care am aflat că noi nu mai suntem doar niște simpli roboți, ci o nouă specie de ființe în univers. Oamenii aceștia nu se mai temeau de noi, ca înainte. Pe planeta pe care locuiserăm, roboții erau izolați, stăteau separat unii de alții și mai ales de oameni, deoarece acestora le era teamă de faptul că puteau deveni mai puternici decât ei și se temeau să nu-i distrugem. Deși le eram superiori din punct de vedere al forței și al vitezei de gândire, nu aveam niciun motiv să-i exterminăm, erau creatorii noștri, fără ei noi nu am fi existat niciodată. Pentru noi erau ceea ce ei numea „părinți“, acele ființe care le dădeau viață, îi educă și îi protejau. Ceea ce la rândul nostru, eu și Jess, deveniserăm pentru oamenii noi ai Terrei.

Am ajutat cu mare plăcere echipajul cu care am discutat atâtea legat despre roboții considerați specie, ființe în univers, nu mașinării și despre gândirea pașnică a oamenilor. Înainte să plece i-am rugat să ne repare dacă puteau pentru că și noi aveam defecțiunile noastre și nu voiam să-i speriem sau agităm pe locuitorii Terrei care ne respectau și ne apreciau pentru ceea ce făcuserăm. Unul dintre membrii echipajului ne-a scanat cu un mic dispozitiv în formă de pătrat și ne-am oferit un încărcător nou, schimbându-ne bateria veche pe care o aveam în noi de când fuseserăm fabricați, cu una nouă. Ne-a spus că nu mai funcționam cum trebuia pentru că bateria pe care o aveam era un model vechi și cu timpul, de la atâtea încărcări, se degrada, ceea ce ne strica și pe noi. Le-am mulțumit tuturor membrilor pentru ce au făcut și le-am spus că vor putea reveni pe Terra oricând.

Ziua aceea în care am aflat că noi, roboții, am ajuns o nouă specie de ființe în univers și că oamenii nu se mai temeau de noi și ne considerau egali lor, nu inferiori, niște mașinării pentru fabrică, pentru mine și Jess a fost ca un vis. Să fii robot nu mai înseamnă să fii o ființă inferioară oamenilor, ci un prieten și cineva pe se pot baza. Aceasta a fost povestea mea, a lui Alan robotul care s-a îndrăgostit și care a readus viața umană înapoi pe Terra.

.....
Ioana Mădălina Cărauș – ICHB

MENȚIUNE

Neacșu Alexandru Gabriel

Colegiul Național *Octav Onicescu*

Profesor îndrumător: Bobirică Mariana

SCRISOARE

Această scrisoare a fost găsită în timpul unui raid asupra unei societăți care voia să invoce Soarele Negru din închisoarea acestuia. Această scrisoare se presupune a fi a unuia dintre membrii care doreau să se sustragă din societate. O redăm aici completă pentru posteritate...

Draga Davis,

A trecut mult timp, nu-i așa? Mai mă ții minte? Sunt fostul tău prieten cu care căutai lucruri misterioase. Mergeam în clădiri neterminate și căutam simboluri mistice pentru a le desena mai târziu pe pereții claselor, spunând că erau niscaiva simboluri atlante când de fapt erau doar simbolul păcii sau a altor organizații. Au fost cele mai frumoase zile din viața mea.

*Asta, până când am găsit-o. Dovada că tot ce căutam era adevărat. Am intrat într-o societate. Mi-au promis cunoaștere. Am primit-o cu un preț. S-ar putea să nu ne mai vedem. Dar aici îți voi spune tot ce am primit. Societatea din nefericire este descendenta unei grupări ariene, *Nachtwolfen Ahnenerben*. Nu pot să-ți spun numele descendenților din cauză că aș rupe un pact.*

*În ziua de astăzi s-au descoperit cinci cărți esoterice de către cercetători. Sunt foarte importante. Ele detaliază anumite experiențe cu ființe supranaturale care chiar s-au întâmplat. Aceste cărți explică totul. Sunt denumite de ei ca *Pentanon*. Le-am citit, descoperind multe răspunsuri dar și multe întrebări.*

*Prima carte nu este o carte în sine. Sunt niște tablete făcute dintr-un fel de zăpadă întărită. Scrisul este într-o limbă germanică veche. Societatea mi-a spus că este *Hiperboreeană*. Aparent, autorul este un mag mecanic care a fost inspirat de *Gardianul Arcanei*. El a scris despre ceea ce numea*

„ce e dincolo de Gură”. Descrie o entitate denumită Creația, cu doi fii ca Sorii și mult mai multe chestii.

Următoarea mi s-a spus că este foarte cunoscută. Scrisă în cuneiformă cu unele pasaje traduse în latină, Scrisorile Pierdute ale lui Techmon-di este un fel de jurnal care descrie o familie de ființe extradimensionale care nu aderă regulilor geometriei euclidiene. Sunt ființe care pot rupe în bucățele mintea umană dacă vor. Câteodată mă întreb dacă aceste scrisori au fost inspirate...

După aceea am făcut o expediție în munții Tibetului. Se pare că o carte a fost transmisă din generație în generație prin întreaga Asie. Originară din continentul Mu, această carte scurtă, denumită Despre Creaturile Yin-Yang, prezintă 6 creaturi care simbolizează o filozofie formată din piesele centrale ale Universului. Le poți invoca, dar dacă le rănești, rănești și o parte din Cosmos.

La un moment dat, am fost curios să văd de ce au dispărut Hiperboreenii. Se pare că a fost un război între ei și o altă civilizație: Lemurienii. Cartea lor, scrisă în proto-dravidiană, denumită Cartea Elementelor, descrie 22 de ființe primordiale, monștrii înfiniți care erau simbolul mai multor arhetipuri naturale. Nu trebuie să greșești când vorbești cu ei... sunt foarte periculoși.

Ultima carte am găsit-o în Rusia. Este vândută ca o colecție de povești slavice, dar de fapt provine din mitica Atlantida. Această carte este cea mai răspândită, ea originând dintr-un loc denumit Librăria. Cartea se numește Eroii, Răufăcătorii și Neutrii. Vorbește de către ființe cu sânge ocult care își pot trasa copacul familiei până la Marele Devorator. Aceste ființe în lumea de azi încă pot fi găsite, dar sunt mai mult observatori.

La un moment dat, am aflat planul adevărat al societății: să invoce Soarele Negru în lumea noastră. Imediat cum am auzit, m-am pus pe căutare. Am vrut să găsesc o societate care poate să-i oprească. Așa am găsit o a șasea carte, ea fiind interzisă de către Nachtwolfen. Se numea „O istorie din viitor al Societăților Apărătoare”. Era scrisă de o civilizație necunoscută dispărută. Se pare că șase societăți, anume Cultul lui Mercurius, Skymdallnir, Conducătorii lui Quetzacoatl, Călugării qin-Huangdi, Piramida Verde și Harappii Veda s-au unit în anul 1901 pentru a forma Asociația Protectoare. S-a destrămat rapid, dar în 1943 unii participanți au fost angajați în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de SUA, formând Divizia Infinitului. A fost dezasamblată în 1946, dar în 1965, URSS a adunat pe unii dintre ei și au format o societate cu nume necunoscut în muntele Magnitogorsk. Societatea a avut numele de

cod Lazaro. După 1991, mai multe organizații și societăți au existat, toate unindu-se în 2019 sub egida Organizației Protectoare a Normalității. I-am contactat.

Dar *Nachtwolfen* mi-a descoperit trădarea. Așa că m-am ascuns sub egida Protecției Martorilor creată de Organizație. Îți cer acum să mă găsești ca să ne organizăm împotriva *Nachtwolfen*... până nu e prea târziu...

.....
Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

.....
Alexia Maria Mirițescu – Colegiul Național Sf. Sava

MENȚIUNE

Rău Cristina Mihaela

Colegiul Național de Informatică *Tudor Vianu*

Profesor îndrumător: *Anghel Marilena*

SECRETUL LUMII DE AZI

Când am părăsit planeta Pământ am avut mari emoții și falsa speranță că îmi voi revedea familia și prietenii. Eram una dintre puținii norocoși care aveau să supraviețuiască, dar în momentul plecării eram priviți ca niște ciudați sortiți eșecului, pierderii în nemărginitul Univers, cu trupurile distruse și fărâmițate, departe de liniștita noastră casă.

Câteva clipe după lansarea rachetei, un adevărat labirint metalic de care depindea viața fiecăruia, au durat ca să înțeleg senzațiile care îi cuprind pe astronauți în spațiu. Nu aveam nevoie de abilități speciale și de antrenamentele ratate ca să simt că de sus se vede doar întregul, unitatea. Nu după mult timp ne-am îndepărtat suficient și Pământul a devenit doar un punct, iar în mintea mea și-a făcut loc gândul că oamenii de pe ”planeta albastră” sunt neînsemnați, fiind imposibilă detectarea diferențelor dintre ei în raport cu infinitul în care supraviețuiesc.

Nu trecuseră cinci minute și eram deja aruncați în haosul Universului, în plină depărtare de locurile familiare, gata să cunoaștem necunoscutul. Deși eram conștienți de misiunea noastră, impusă cu strictețe și deloc demnă de a sta în cărțile care să-i inspire pe copii, ochii fiecăruia din echipaj sclipeau. Se simțea dorința de explorare și măreția unui început.

În câteva luni am uitat de divergențele cauzate de religii, credință și păreri, care fragmentau locuitorii Pământului. Știam doar „oameni”. Eram doar oameni. Acolo unde nimeni nu ajunsese înaintea noastră.

Am început să alerg de mică în întâmpinarea amintirilor. Și aveau să se strângă multe momente care, odată întipărite în mintea mea, să nu se mai șteargă și să-mi aducă doar dorința să nu le fi avut. În spațiu, doar amintirea conservă viața, nu oxigenul.

Tremurau cablurile atârinate de un tavan gri. Eu număram rotirile lor, unduirile interminabile, concentrându-mă pe cronometrarea timpului,

știind că scurgerea secundelor mă va aduce mai aproape de final. Atunci a răsunat un zgomot puternic și toate legăturile noastre cu Pământul s-au dus, arzând informații, sateliți, oameni – alții ca noi.

N-am înțeles. Mentea mea, preocupată cu verificarea sistemelor de ventilație, nu filtra informația și purul adevăr nu mă atinge. Distrugerea Pământului? Nu era posibilă.

După alte minute în care am rămas încremenită, în timp ce în jurul meu motoarele vibrau, butoanele luminau sacadat, dispozitivele se clătinau necontrolate... Am început să țip. Urletul meu a răsunat în toată racheta, dar apropierea camarazilor mei nu mi-a oprit izolarea. M-am închis în acea celulă, o deținută a propriilor temeri. Mișcările mele necontrolate au provocat problema, căci apăsând un buton, eram doar eu împotriva celorlalți, un conflict între sacrificiu și frică.

Viitorul omenirii stătea în mâinile mele! Cât de ireal ar fi sunat acest gând – glumeț, în copilărie! S-ar fi gândit fetele care mă criticau neîncetat și profesorii care îmi dădeau calificative insuficiente că viitorul omenirii va sta în mâinile mele?

Am vrut să distrug tot, nu mi se părea drept ca o gașcă rebelă să se plimbe prin Univers în timp ce restul fraților, prietenilor, necunoscuților din viețile noastre era pierdut pentru vecie. Meritam noi, amărății din societate, să ducem această specie mai departe?

Mi-am spus că da. Știam că nu.

Înainte de a lua decizia m-am întrebat ce mi-aș dori să le transmit oamenilor dacă gândurile mele ar rămâne înregistrate undeva. Și atunci am început să mă bucur că nu-i posibil și am râs, am râs tare și zgomotos și ei nu înțelegeau.

Nimeni n-ar fi crezut, dar am luat decizia aparent greșită, poate corectă. I-am distrus, pentru că ființa umană este egoistă. Nu puteam renunța la mine. Am făcut imposibilul posibil prin călătoria în timp, pentru că ființa umană este empatică. Nu puteam rătăci singură prin Univers. Și am râs în continuare, pentru că am salvat lumea și cei ce citesc aceste rânduri nici n-au habar, dar să nu uite că poate unul dintre ei o va face iar.

.....

Miruna Barbu – ICHB

.....
Alexia Maria Mirișescu – Colegiul Național Sf. Sava

CUPRINS

<i>Cuvânt către cititori, Ioan Cristescu,</i>	5
---	---

DRAMATURGIE / 8

PREMIUL I – Rotaru Maria

Hazard fantasmagoric	7
----------------------	---

PREMIUL II – Diță Ana Ștefania

În sfârșit s-a terminat	17
Zâmbete pe-o stradă plină de tristețe	22

PREMIUL III – Roman Damian Nicolae

O dimineață obișnuită	33
-----------------------	----

MENTIUNE – Mihai Andreea Cătălina

Dezacord	37
----------	----

POEZIE / 42

PREMIUL I – Păsărar Lucia-Corina

Welcome to the new age	41
G<7B3N	42
Holo-love (baladă cu pseudo-personaje)	42

PREMIUL II – Popescu Dan-Bogdan

E un extraterestru de treabă	43
Vreau să trăiesc cât Mihai Șora	44
Faimă	44
Ieri am găsit pe drum moneda de aur 213	45
\$\$	46

PREMIUL II – Mihai Coca-Constantinescu

În sfââârșit sau <i>ars poetica</i>	47
Întâi am tăiat-o dar am zis să las cuvintele să fugă pe pagină	47
Paradox	48
Perspectivă sau scrisă de pe-un șervețel	49
Anonim sau colectiv	49
Cheile succesului	50
Cred	50
Nu m-am gândit la un titlu	51
Hygge	51

PREMIUL III – Leuștean Atiseea-Gabriela

Cu timpul am devenit o centrală ce alimentează cu frică	53
Mâine cenușiu	53
O muzică de azi, o lacrimă de mâine	55
Attisera les flammes	56
Cu dragoste, de la Paris!	57
Respir	58

PREMIUL III – Stârcea Andrei Teodor

Mitul cenușii	59
Efectul fluturului sau schimbarea lumii de mâine	61
Ingenium	65

PREMIUL SPECIAL – Popescu Andreea

Nenumită 1.	67
Nenumită 2.	67
Nenumită 3.	68
Nenumită 4.	68
Nenumită 5.	69

PREMIUL SPECIAL – Iordache Laura Elena

Cauză-efect	69
Ultimul tren	69
Cântec de mierlă	70

MENȚIUNE – Bucată Tudor-Cristian

Echinocțiu	71
P.G.M. (1)	72
Paradis de copil	73

MENȚIUNE – Petrescu Letiția

Frenezie I	75
Frenezie II	76
Frenezie III	76

MENȚIUNE – Alexandra Florina Grigore

Picături de ploaie	77
Cine sunt?	77
E ea, iubita mea	78
Luna mea	79
Bunico	79
Octombrie roșu	79
Eu în mii de feluri	80

MENȚIUNE – Ana Maria Francesca Fota

Confesiuni	81
Sentiment	82
Gânduri	83
Necunoscut	83
Indecisă sau nu	83

MENȚIUNE – Drăguț Alexia-Gabriela

Furtuna sufletului	85
O nuanță a sfârșitului	85
Fericirea	86

MENȚIUNE – Manea Octavian Alexandru

Distopie asumata	87
------------------------	----

MENTIUNE – Ilinca Maia Nichitaru

Un viitor al deznădejdiei	89
Un viitor al speranței	90
Un viitor al schimbării	92

MENTIUNE – Bălan Matei Cristian

Singurătate	93
Adolescență	94
Primăvară	94
București murdar	95
Te vreau numai în toamnă	95
Sub lumina lămpii	96
Tu	96
Galopul tău urban	97
Și ai vrea totul mai bine	97
Admit	98

MENTIUNE – Bartiș Gabriela

Lumina noilor țărâmură	101
Schimb viitorul	101
Artă în lumea nouă	102

MENTIUNE – Miroiu Rareș Cristian

Călătorie	103
Moartea	103
Viața	104

MENTIUNE – Perca Alexandru Mihai

1. Două cruci	105
2. Timpul	106
3. 3 stele	106
4. Surpriza	107
5. Fericirea	109
6. Masca	110

PROZĂ / 114

PREMIUL I – Georgescu Iunia Dara

Mitologie Românească 113

PREMIUL II – Al Atieh Elena

Lumea de mâine 117

PREMIUL III – Rotaru Maria

Șuetă de nisip 119

PREMIUL III – Antoniu Karina-Maria

Lumea noastră – între trecut și viitor 129

PREMIUL SPECIAL – Bădescu Ioana Bianca

Lumea de mâine 133

MENTIUNE – Mirițescu Alexia Maria

Călătorind spre lumea de mâine 135

MENTIUNE – Bogza Ilinca

Cartea de Tarot 137

MENTIUNE – Slăninoiu Cătălin Andrei

Omul Straniu 149

MENTIUNE – Manea Diana Andreea

Sculpturi din lemn 151

MENTIUNE – Mihai Andreea Cătălina

Furtună de cuvinte 153

MENTIUNE – Cătănescu Puia Elena

Lumea de mâine 161

MENTIUNE – Albei Victor-Eduard

Lumea de mâine 163

MENTIUNE – Șerbănescu Marina

O lume... 165

MENTIUNE – Calotă Julieta

Miraj 167

MENTIUNE – Radu Ioana Alexandra

Primii roboți cu sentimente 171

MENTIUNE – Neacșu Alexandru Gabriel

Scrisoare 179

MENTIUNE – Rău Cristina Mihaela

Secretul lumii de azi 183

Cuprins 187

[...]

Ți-am zis eu, pui de om!

Ieși din cocon!

Și mâine e o zi...

[...]

„Mâine”. Un singur cuvânt. 5 litere.

Utilizat mereu cu același înțeles. Îl folosim atât de des, în discuțiile noastre zilnice, în mesajele pe care, cu toții, le scriem, în poveștile pe care unii dintre noi le redactăm, în scrisorile pe care aproape nimeni nu se mai obosește să le compună. Pentru mulți înseamnă, pur și simplu, ziua care urmează după azi. De fapt, „mâine”, înseamnă mult mai mult de atât.

LITERATURA

FĂRĂ VÂRSTĂ